

การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

โดย
นางสาวฐนิต เจ๊ะหวังสวา

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

โดย
นางสาวฮุนต เจ๊ะหวังสวา

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE PERCEPTION ABOUT TEACHING PHONICS OF PRIMARY ENGLISH
TEACHERS, RATCHABURI PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 2

A Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2018

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับ ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2
โดย	ธนูดี เจ๊ะหวังสวา
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาพร ฉายะรติ)

57254317 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : การรับรู้, โฟนิคส์, ครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

นางสาว ชูสุด เจ๊ะหวังสวา: การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 2) เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์จำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิคส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 169 คน จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ระยะเวลาการศึกษาวิจัย เริ่มดำเนินการภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11)

2. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/ วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิคส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิคส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 มีความสัมพันธ์กัน

57254317 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : Perception, Phonics, Primary English Teachers

MISS HUNUD JEHWANGSAWA : THE PERCEPTION ABOUT TEACHING PHONICS OF PRIMARY ENGLISH TEACHERS, RATCHABURI PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 2 THESIS ADVISOR : PATTEERA THIENPERMPOOL, Ph.D.

The purposes of this research were to 1) investigate the levels of perception of teaching phonics of Primary English teachers at Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 2; 2) compare the perception of teaching phonics classified by majors/degrees, working experiences, training about teaching phonics and the levels of confidence in teaching phonics of Primary English teachers, Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 2 and 3) study the relation between mean score on the perception and the level of confidence in teaching phonics of Primary English teachers, Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 2. The sample of the study consisted of 169 Primary English teachers. They were selected by stratified sampling. The instrument used in the study was the questionnaire. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation (S.D.) t-test for dependent samples, Analysis of Variance (ANOVA) and Pearson's correlation coefficient.

The results of the study indicated that:

1) The level of perception on teaching phonics of Primary English teachers, Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 2 was at the high level. (Mean = 4.06 and S.D.=1.11)

2) The perceptions of teaching phonics classified by majors/ degrees, working experiences, training about teaching phonics and the levels of confidence in teaching phonics of Primary English teachers, Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 2 were significantly different at the statistical level of .05.

3) There was a significantly relationship between mean score on the perception and the level of confidence about teaching phonics of Primary English teachers, Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 2.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระเล่มนี้สำเร็จได้โดยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งในการให้คำปรึกษา คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขการค้นคว้าอิสระเล่มนี้ให้สำเร็จ จาก อาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ ประธานกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาพร ฉายะระถิ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณ นางสาวภารญา กิจศิริณ ครูโรงเรียนเทศบาลบ้านตะเกียบ (ไกรลาศวิทยาทาน) นางสาวกาญจนา ชอบกลาง ครูโรงเรียนหัวหิน และนายสุรพงษ์ พึ่งวอน ครูโรงเรียนวัดแหลมทอง ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณคณะครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น นักศึกษา ปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน ที่ให้กำลังใจมาด้วยกัน ตลอดระยะเวลาการศึกษา ความสำเร็จของการวิจัยครั้งนี้ ขอบูชาพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยและขอมอบผลของความสำเร็จให้กับครอบครัวที่ให้กำลังใจ ตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย

ธัญญ์ เจ๊ะหวังสวา

สารบัญ

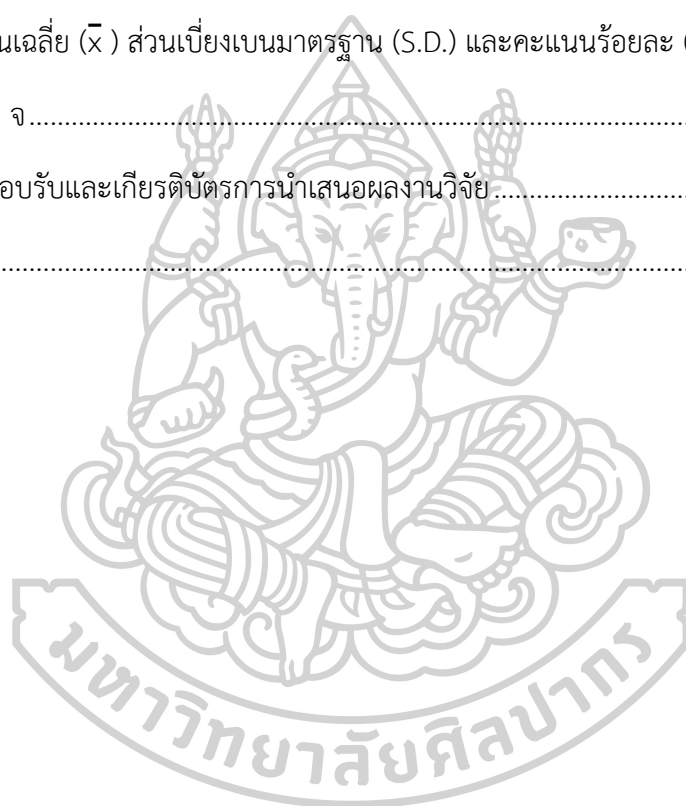
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	8
คำถามการวิจัย	9
สมมติฐานการวิจัย	9
ขอบเขตการวิจัย.....	9
กรอบแนวคิดในการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	14
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พ.ศ. 2551	14
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	14
ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	14
ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	15
ระดับความรู้คำศัพท์.....	16

การออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	22
ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	22
สัทศาสตร์.....	23
สรีรศาสตร์.....	23
กลศาสตร์.....	25
โสตศาสตร์.....	28
การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	32
โฟนิกส์ (Phonics).....	34
ความหมายของโฟนิกส์.....	34
ประวัติความเป็นมาของการสอนโฟนิกส์.....	36
ประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหราชอาณาจักร.....	36
ประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหรัฐอเมริกา.....	38
ความสำคัญในการสอนโฟนิกส์.....	40
วัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์.....	44
วิธีการสอนโฟนิกส์.....	45
ข้อจำกัดของโฟนิกส์.....	49
การรับรู้.....	52
ความหมายของการรับรู้.....	52
ความสำคัญของการรับรู้.....	53
กระบวนการรับรู้.....	54
องค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้.....	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	57
งานวิจัยในประเทศ.....	57
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโฟนิกส์.....	57

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้.....	60
งานวิจัยต่างประเทศ.....	63
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโพนิกส์.....	63
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้.....	66
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	68
ตัวแปรที่ศึกษา.....	68
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	69
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	70
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	71
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	85
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	85
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
สรุปผลการวิจัย.....	87
การอภิปรายผล.....	87
ข้อเสนอแนะ.....	93
ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป.....	93
รายการอ้างอิง.....	94
ภาคผนวก.....	101
ภาคผนวก ก.....	102
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	102
แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา.....	102
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือวิจัย.....	102

ภาคผนวก ข	111
แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์	111
ภาคผนวก ค	118
หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการขอทดลองเครื่องมือวิจัย	118
หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย	118
ภาคผนวก ง.....	127
คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และคะแนนร้อยละ (%).....	127
ภาคผนวก จ.....	131
แบบตอบรับและเกียรติบัตรการนำเสนอผลงานวิจัย.....	131
ประวัติผู้เขียน.....	134

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ในการรู้คำศัพท์	20
ตารางที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2.....	73
ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนก ตามสาขาที่จบ	77
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนก ตามวุฒิการศึกษา	77
ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตาม อายุงาน.....	78
ตารางที่ 6 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครู ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อ เปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน	79
ตารางที่ 7 การทดสอบรายคู่ (Post Hoc) การรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบ จำแนกตามอายุงาน.....	79
ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตาม การฝึกอบรมการสอนไวยากรณ์.....	81
ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตาม ระดับความมั่นใจในการสอนไวยากรณ์	82

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครู
 ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อ
 เปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ 82

ตารางที่ 11 การทดสอบรายคู่ (Post Hoc) การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษ
 ระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบ
 จำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ 83

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครู
 ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2
 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ 84

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลและมีบทบาทสำคัญไปทั่วโลกมากที่สุด ภาษาหนึ่ง ประกอบกับปัจจุบันเป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 การติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นทักษะที่จำเป็นเพื่อใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เพื่อการปฏิสัมพันธ์ สื่อสารกับนานาชาติ และอยู่ร่วมกันในสังคม สำหรับการจัดการศึกษาในประเทศไทยนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยให้สถานศึกษาแต่ละระดับมุ่งเน้นการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น โดยเฉพาะการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้และพัฒนาในกระบวนการเรียนการสอนด้วย ซึ่งทำให้ผู้สอนและผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาตนเองและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังนั้น เพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและเกิดทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน สถานศึกษารวมทั้งครูผู้สอนควรตระหนักและเห็นความสำคัญในการปรับเทคนิคกระบวนการจัดการเรียนรู้และวิธีการสอนให้เหมาะสมกับระดับ วัย และธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย โดยเฉพาะการส่งเสริมผู้เรียนในวัยเริ่มต้นเพื่อปูพื้นฐานภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานให้เข้าใจอย่างถ่องแท้

การเรียนการสอนโฟนิกส์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับผู้เรียนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะผู้เรียนในวัยแรกเริ่มเรียนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการเรียนโฟนิกส์เป็นอันดับแรก โรงเรียนและนักเรียนระดับประถมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโฟนิกส์สามารถพัฒนาทักษะการอ่านและความสามารถในการสะกดคำได้ดี การสอนโฟนิกส์ หมายถึง การสอนความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร รวมไปถึงการนำโฟนิกส์ไปปรับใช้ในการประสมคำ การสะกดคำศัพท์ใหม่ และประสมเสียงเข้าด้วยกัน (Shanahan, 2005) ซึ่งสอดคล้องกับนักวิจัยหลาย ๆ ท่านที่กล่าวว่า การเรียนการสอนโฟนิกส์เป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ตั้งแต่เริ่มต้น เพราะการเรียนพื้นฐานของโฟนิกส์สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจส่วนประกอบของคำรวมไปถึงเสียงและพยัญชนะด้วย (Lapp & Flood, 1997) เมื่อผู้เรียนมีความรู้

เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเสียง ตัวอักษร และการประสมตัวอักษร สามารถปรับใช้ความรู้ดังกล่าวได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดการถอดรหัสตัวอักษรและกลายเป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพได้

โฟนิคส์สามารถพัฒนาความสามารถในการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนเด็ก ๆ จะเรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำในภาษาอังกฤษ การสอนโฟนิคส์จะช่วยให้เด็ก ๆ สามารถถอดรหัสคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กัน เด็ก ๆ ที่มาโรงเรียนพร้อมกับการได้สัมผัสหนังสือที่จำกัดซึ่งจะมีโอกาสน้อยมากในการพัฒนาการพูด เด็ก ๆ ที่มาจากครอบครัวที่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและอยู่ในสังคมในระดับล่าง หรือเด็ก ๆ ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง เด็ก ๆ ที่คาดว่าจะมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ แม้กระทั่งเด็ก ๆ ที่มีภูมิความรู้ในภาษามากอยู่แล้ว พวกเขาเหล่านี้จะได้รับประโยชน์จากการสอนโฟนิคส์ทั้งสิ้น การเรียนรู้โฟนิคส์ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ทักษะการอ่านและการเขียนได้เร็วขึ้น โดยปกติแล้วเด็กส่วนใหญ่ที่มีอายุหกขวบจะมีคำศัพท์ในการพูดและการฟังอยู่แล้วประมาณ 6,000 คำ การเรียนโฟนิคส์ทำให้พวกเขาสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์เหล่านี้และเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเร็วกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิคส์ (Chall, 1989) การสอนโฟนิคส์เป็นส่วนประกอบสำคัญในการสอนอ่านเบื้องต้น วัตถุประสงค์ของการสอนโฟนิคส์ก็เพื่อสอนเด็ก ๆ ให้อ่านได้ถูกต้อง เข้าใจ คล่องแคล่ว และมีความสุข อีกทั้งสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน มีความสามารถในการอ่านคำศัพท์ที่ไม่รู้จักได้ (Lesgold & Resnick, 1982) Chall (2011) กล่าวว่า การสอนโฟนิคส์อย่างเป็นระบบนำไปสู่การอ่านที่ดีขึ้น นั่นคือ เด็ก ๆ สามารถจดจำคำศัพท์ได้ถูกต้องมากขึ้น สามารถถอดรหัสคำ สะกดคำได้ดีขึ้น และมีความเข้าใจในการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ เด็ก ๆ ชั้นปีที่ 2 และ ชั้นปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโฟนิคส์แบบตรงโดยทั่วไปแล้วจะมีความสามารถในการอ่านมากกว่าเด็ก ๆ ที่ได้รับการสอนโฟนิคส์แบบบอกเป็นนัย เนื่องจากการสอนแบบบอกเป็นนัยนั้นผู้อ่านต้อง “ค้นหา” คำบอกใบ้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ นักอ่านที่ดีจะสามารถหาคำบอกใบ้เจอ แต่นักอ่านที่แยจะไม่สามารถหาเจอได้ นักอ่านที่ดีจะสามารถสรุปความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำเพื่อที่จะอ่านคำใหม่ ๆ ที่เจอ แต่นักอ่านที่แยต้องอาศัยการสอนแบบตรง ถึงแม้ว่าการสอนแบบตรงได้รับการพิสูจน์แล้วว่าประสิทธิภาพมากกว่าการสอนแบบบอกเป็นนัย แต่องค์ประกอบสำคัญของความสำเร็จในการสอนแบบตรงก็คือการให้โอกาสให้เด็ก ๆ ได้อ่านคำศัพท์ที่สามารถถอดรหัสได้ในหนังสือเรียน นั่นคือคำศัพท์ที่มีการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำที่ชัดเจน (Stahl, Osborn, & Pearson, 1994) นักอ่านส่วนใหญ่มีทักษะด้านโฟนิคส์น้อยและมีวิธีการอ่านที่ขาดสมดุล เด็ก ๆ

จะอาศัยวิธีการอ่านเพียงวิธีเดียว เช่น การใช้คำบอกใบ้ในบริบทหรือรูปภาพเพื่อหลีกเลี่ยงวิธีการอ่านอื่น ๆ (Sulzby, 1985) หากต้องการเป็นนักอ่านที่คล่องแคล่ว มีทักษะเด็ก ๆ จำเป็นต้องมีวิธีการที่จะทำให้เข้าถึงคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย (Cunningham, 1990) รวมถึงการใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ การเดาคำศัพท์จากบริบท และการเดาคำศัพท์จากโครงสร้าง เด็กเล็กและนักอ่านที่มีทักษะน้อยจะอาศัยการเดาคำศัพท์จากบริบทมากกว่าสิ่งอื่น (Stanovich, 2009)

วัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์ซึ่งเชื่อมโยงกับการอ่านคือเพื่อให้ผู้อ่านมีความสามารถในการเชื่อมโยงคำศัพท์ในหนังสือกับเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ ในการนำทักษะโฟนิกส์ไปใช้กับคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย ผู้อ่านต้องสามารถผสมชุดของเสียงต่าง ๆ ของคำศัพท์ที่เห็น จำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสัญลักษณ์ของคำในหนังสือซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ไม่สามารถจำได้ทันทีที่เห็น ถ้าเด็กคนหนึ่งคนใดสามารถจดจำคำศัพท์ในหนังสือที่อ่าน แสดงว่าเขาสามารถอ่านตัวอักษรเดี่ยวได้ (Heilman, 1993) Johnson and Pearson (1984) กล่าวว่า งานวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กห้าขวบที่เข้าเรียนมีคำศัพท์อยู่ระหว่าง 3,000 และ 48,000 คำ คำเหล่านี้เป็นคำที่เด็ก ๆ เข้าใจเมื่อได้ยินและพวกเขาใช้พูดกัน เด็ก ๆ ส่วนใหญ่เมื่อเข้าโรงเรียนสามารถอ่านคำที่เข้าใจและใช้พูดได้เพียงเล็กน้อย ดังนั้นวัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์ก็เพื่อช่วยให้ผู้อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่พวกเขาจำไม่ได้ในรูปแบบการเขียน พร้อมกับความคาดหวังว่าเมื่อได้ยินคำศัพท์แล้วจะรู้ความหมายของคำ ตัวอย่างเช่นเด็กห้าขวบส่วนใหญ่รู้และใช้คำว่า kitchen, bedroom, street, Grandma, milk, kitty ได้ แต่ยังไม่สามารถอ่านคำศัพท์เหล่านี้ แต่เมื่อพวกเขาได้เรียนรู้การออกเสียง พวกเขา ก็สามารถเข้าใจคำศัพท์เหล่านี้ได้ Blevins (2006) กล่าวว่า เด็ก ๆ จะเป็นนักอ่านที่มีทักษะได้นั้นต้องสามารถระบุคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องและเด็กจะทำเช่นนี้ได้จำเป็นต้องมีความชำนาญในการถอดรหัสคำ การถอดรหัสคำเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนคำศัพท์ในหนังสือเรียนเป็นภาษาพูด นักอ่านถอดรหัสคำโดยการอ่านออกเสียง การใช้คำบอกใบ้ในบริบท การวิเคราะห์โครงสร้าง และการจดจำคำศัพท์ ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น นักอ่านต้องสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ การสอนโฟนิกส์เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและการสะกดคำเหล่านี้ โฟนิกส์ไม่ใช่วิธีการสอนที่เฉพาะเจาะจง แต่มีวิธีการสอนที่หลากหลาย สิ่งที่มีเหมือนกันในการสอนโฟนิกส์คือการมุ่งเน้นที่การสอนความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำเพื่อผู้อ่านเล็ก ๆ สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์และตรวจสอบการออกเสียงของพวกเขาได้ อย่างไรก็ตาม คำศัพท์ภาษาอังกฤษประมาณ 84% มีการออกเสียงในรูปแบบปกติ ดังนั้นการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำในภาษาอังกฤษจึงมีประโยชน์เป็นอย่างมากต่อผู้อ่าน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เรียงตามลำดับตัวอักษรที่มีความสอดคล้อง

กัน ถึงแม้ว่าไม่สามารถทำนายความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรได้ทั้งหมด แต่เมื่อเด็ก ๆ เรียนความสัมพันธ์เหล่านี้ พวกเขาสามารถอ่านคำศัพท์ส่วนใหญ่ในภาษาพูดที่ปรากฏในหนังสือได้ จึงจะกล่าวได้ว่าเป็นการ ‘ถอดรหัส’ (Anderson, 1999) Blevins (2006) ยังกล่าวอีกว่าหนึ่งในข้อสรุปที่ผิดแปลกไปจากการสอนโฟนิกส์คือคำศัพท์ประมาณ 16% ที่เรียกกันว่า คำศัพท์ผิดปกติ ซึ่งจะปรากฏเป็นจำนวนมากในหนังสือเรียน มีการสอนคำศัพท์เหล่านี้เป็นคำคันทาซึ่งผู้อ่านต้องให้ความสนใจในรูปแบบการสะกดคำเพื่อที่สามารถจำคำศัพท์ได้ ดังนั้นครูผู้สอนและผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนโฟนิกส์เป็นอันดับแรกก่อนที่จะพัฒนาผู้เรียนไปสู่ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทักษะอื่น

การสอนโฟนิกส์เป็นที่ยอมรับและกำหนดให้เป็นหลักสูตรการศึกษาในหลายประเทศ เช่นเดียวกับหลักสูตรแห่งชาติของประเทศอังกฤษ ได้กำหนดให้มีการสอนโฟนิกส์แก่นักเรียนชั้นปีที่ 1-2 เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการสะกดคำและการอ่านที่ดี นักเรียนจะได้รับการสอนการออกเสียงและการผสมเสียงคำศัพท์โดยใช้ความรู้ด้านโฟนิกส์ เรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวอักษรแต่ละตัวและเสียงของตัวอักษรนั้น เพื่อฝึกทักษะการผสมเสียงเป็นคำเพื่อที่นักเรียนสามารถอ่านและสะกดคำใหม่ได้ถูกต้อง ทักษะเหล่านี้จะได้รับการฝึกฝนโดยใช้ความรู้ด้านโฟนิกส์ผ่านการอ่านหนังสือต่าง ๆ ในขณะเดียวกัน นักเรียนจะได้ฟัง มีส่วนร่วม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่ดี เพื่อส่งเสริมการรักการอ่านและความรู้ด้านคำศัพท์ที่กว้างขึ้น สำหรับนักเรียนที่ยังไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ตามหลักสูตรนั้น จะยังคงได้รับการพัฒนาด้านการอ่าน การสะกดคำ และทักษะทางภาษาต่อไป นักเรียนจะได้รับการสอนโฟนิกส์อย่างเข้มงวดและเร่งด่วนเพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว (Britain, 2014) หลักสูตรการศึกษาของประเทศสเปนก็ให้ความสำคัญกับการสอนโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียนของเด็ก ๆ เช่นเดียวกัน โดยเด็ก ๆ ชั้นปีที่ 1 จะได้รับการสอนเสียงพยัญชนะทั้ง 44 เสียง ทักษะการผสมเสียงและเสียงพูด โดยใช้โฟนิกส์แบบสังเคราะห์ในการสอนอ่านและเขียน (Ministerio de Educación Cultura y Deporte, 2015) สำหรับการสอนโฟนิกส์ในประเทศสิงคโปร์นั้น ได้กำหนดให้หลักสูตรของประเทศสิงคโปร์ให้มีการสอนโฟนิกส์แก่ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยเริ่มจากการจดจำเสียงต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ การอ่านออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ต่าง ๆ ความพร้อมของนักเรียนในการเรียนอ่านนั้นขึ้นอยู่กับหลาย ๆ ปัจจัย เช่น ความสามารถในการได้ยินและแยกแยะหน่วยเสียง และความสามารถในการนำความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรไปใช้เพื่ออ่านออกเสียงคำศัพท์ ในการสอนอ่านนั้นครูเริ่มจากการสอนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์สำหรับนักเรียนแรกเริ่ม และเริ่มเรียนคำศัพท์

ที่เป็นทางการในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ประกอบด้วย องค์ประกอบต่าง ๆ รวมทั้งความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียง การอ่านคำศัพท์ โดยวิธีโฟนิกส์และการจำคำศัพท์ สำหรับความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงนั้น นักเรียนจะได้เรียนเกี่ยวกับการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงเพื่อสามารถจดจำและสร้าง คำคล้องจอง สามารถแบ่งพยางค์ในคำเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในคำศัพท์และผสมเสียงเข้าด้วยกันได้ การสอน โฟนิกส์อยู่บนพื้นฐานหลักการเรียงตามลำดับตัวอักษรและมุ่งเน้นการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร หลักการเรียงตามลำดับตัวอักษรนั้นหมายถึงความเข้าใจ ในเสียงพูดแต่ละเสียง (เช่น หน่วยเสียงต่าง ๆ) ของภาษา เมื่อนักเรียนเรียนรู้ที่จะเชื่อมเสียงและ ตัวอักษรหรือกลุ่มของตัวอักษรเข้าด้วยกันก็จะสามารถอ่านออกเสียงคำที่ไม่รู้จักได้ ในการสอนโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนแรกเริ่มนั้น ครูเริ่มจากการสอนอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย สระเสียงสั้นเริ่มต้น สระเสียงยาวในรูปแบบของตัวอักษรเจียบ และคำคล้องจอง คำคล้องจองมักจะมา จากครอบครัวคำศัพท์หรือคำที่มีรากคำเดียวกัน ซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Ministry of Education, 2008)

ประเทศไทยก็ให้ความสำคัญกับการอ่านออกเขียนได้เช่นเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดนโยบายในการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ.2561 ไว้ 6 ด้าน ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โดยยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการพัฒนา คุณภาพผู้เรียนและส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน นโยบายที่ 2 พัฒนาคุณภาพกระบวนการเรียนรู้ ได้กำหนดให้ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ ตามช่วงวัย ร้อยละ 100 ของผู้เรียนมีทักษะการอ่าน การเขียนผ่านเกณฑ์ตามช่วงวัย นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถอ่านออกเขียนได้และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 6 สามารถ อ่านคล่อง เขียนคล่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560) นโยบายนี้สอดคล้องกับ หลักสูตรการศึกษาของประเทศไทยในการสอนการอ่านออกเสียงแก่นักเรียน หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-2 มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง โดยหลักสูตรกำหนดไว้ว่านักเรียนต้องสามารถระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำ ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน นักเรียนต้องเรียนรู้ตัวอักษร เสียงตัวอักษรและสระ และการสะกดคำ เรียนหลักการอ่านออกเสียงต่าง ๆ เช่น การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ การออกเสียงเน้นหนัก-เบาในคำและกลุ่มคำ และการออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค

(สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ในการสอนโฟนิกส์นั้น Jolly Phonics เป็นหนึ่งในโปรแกรมการสอนที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เป็นวิธีการสอนที่ได้รับการพัฒนาและทดสอบมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ณ โรงเรียน Woods Loke Primary ในมณฑลซัสซฟอร์ด ก่อนปีคริสต์ศักราช 1975 ทางโรงเรียนได้สอนการอ่านโดยใช้วิธีการเรียนรู้ผ่านการมองเห็นและการสอนคำศัพท์แบบองค์รวม ซึ่งเด็ก ๆ ส่วนใหญ่สามารถอ่านได้ดี แต่อย่างไรก็ตามยังมีเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งที่ประสบปัญหาในการจำคำศัพท์และไม่สามารถอ่านและเขียนได้ เด็ก ๆ เหล่านี้ไม่รู้จักเสียงตัวอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงกับคำศัพท์ ทางโรงเรียนจึงเริ่มจากการสอนเสียงตัวอักษรให้แก่พวกเขา การสอนประสบความสำเร็จทำให้กลุ่มนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการอ่านมีน้อยลง จากการสอนดังกล่าวทำให้ค้นพบว่าการรู้จักตัวอักษรต่าง ๆ เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการเรียนการอ่าน ต่อมาในปี 1977 โรงเรียนมีการสอนการผสมเสียงตัวอักษรเพิ่มเข้ามา ก่อนการอ่านเด็ก ๆ จะได้รับการสอนฟังเสียงเพื่อระบุคำศัพท์และบอกความสัมพันธ์กับตัวอักษร การสอนวิธีการนี้ทำให้เด็ก ๆ เรียนการอ่านและการเขียนได้ง่ายขึ้นและการเป็นนักอ่านที่คล่องแคล่วขึ้นมากกว่าเมื่อก่อน กลุ่มของเด็ก ๆ ที่ประสบปัญหาด้านการอ่านแทบจะไม่มีเลย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมามีเด็กจำนวนน้อยมากในโรงเรียนที่มีคะแนนการอ่านต่ำกว่า 90 คะแนนในการทดสอบการอ่าน โดยค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 110 และ 116 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนซึ่งกำหนดไว้ที่ 100 กล่าวคือ เด็ก ๆ เรียนการอ่านได้เร็วขึ้นเมื่อรู้จักเสียงตัวอักษรและสามารถอ่านออกเสียงคำด้วยตัวเอง (Lloyd, Wernham, Jolly, & Stephen, 1998)

จากงานวิจัยในต่างประเทศ Bast (2013) ได้ทำการวิจัยเรื่องการบูรณาการการสอนโฟนิกส์สู่โปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐาน การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการที่ครูช่วงชั้นที่ 1 สอนโฟนิกส์แก่นักเรียนเพื่อช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการอ่านของนักเรียนเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 ทั้งสถาบันของภาครัฐและเอกชนถึงวิธีการที่ใช้สอนโฟนิกส์ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าครูใช้วิธีการสอนโฟนิกส์ 3 วิธีหลัก ๆ คือ 1) การบูรณาการการสะกดคำสู่การอ่าน 2) จำแนกวิธีการสอนโดยขึ้นอยู่กับระดับการเรียนรู้ของนักเรียน และ 3) ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย การบูรณาการการสอนโฟนิกส์สู่โปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐานแสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนโฟนิกส์ประสบความสำเร็จในการสอนให้นักเรียนเป็นนักอ่านอิสระ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์ด้วยวิธีการสอนแบบผสมผสานและบูรณาการประสบความสำเร็จในการอ่าน และ Eshiet (2014) ได้ศึกษาเรื่องการใช้โฟนิกส์แบบสังเคราะห์

เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชาวไนจีเรีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์สามารถพัฒนาทักษะการอ่านของผู้อ่านแรกเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาในประเทศไนจีเรียได้หรือไม่ โดยยึดทฤษฎีโซนพัฒนาการ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 226 คน ครู 9 คน และโรงเรียน 9 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างครูจะได้รับการฝึกวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบก่อนเรียนก่อนที่จะเริ่มเรียน จัดให้มีชั้นเรียนการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์สลับกับชั้นเรียนการสอนแบบดั้งเดิม ผู้วิจัยสังเกตชั้นเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้แบบร่วมมือมากขึ้น และครูมีความมั่นใจในการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้นเช่นกัน การสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์มีประโยชน์เป็นอย่างมากและง่ายในการสอน นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบดั้งเดิม ผลการศึกษาสรุปรูปได้ว่าโฟนิกส์แบบสังเคราะห์สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชาวไนจีเรียได้

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยนั้น อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องกรณีศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอน Jolly Phonics การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้ชุดการสอน Jolly Phonics ที่ได้พัฒนารูปแบบและกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านโปรแกรมภาษาอังกฤษของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านของโปรแกรมภาษาอังกฤษจำนวน 4 คน ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 วันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 5 วันรวมระยะเวลาทั้งสิ้น 15 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการสอนตามหลักการของ Jolly Phonics 2) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจ 3) เกณฑ์ประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจ 4) แบบสัมภาษณ์เจตคติของนักเรียน 5) แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่าชุดการสอน Jolly Phonics ที่มีการพัฒนาแบบและกระบวนการจัดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ผ่านเกณฑ์ตามหลักสูตรที่ร้อยละ 60 ให้ผ่านเกณฑ์

การอ่านตามหลักสูตรได้ โดยผลการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนทั้งหมดก่อนการทดลอง อยู่ระหว่างร้อยละ 29-57 และหลังการทดลองเพิ่มเป็นร้อยละ 64-79 และผลการทดสอบอ่าน เพื่อความเข้าใจของนักเรียนทั้งหมดก่อนการทดลองอยู่ระหว่างร้อยละ 16-50 และหลังการทดลอง เพิ่มเป็นร้อยละ 83-100

จากตัวอย่างงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสอนโฟนิกส์ส่งผลต่อความสามารถในการ อ่านออกเสียงของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง นักเรียนจะอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้นั้นจำเป็นต้อง มีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษรและการสะกดคำ และนำความรู้เหล่านี้ไปปรับใช้ ในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้โฟนิกส์ทำให้นักเรียนกลายเป็นนักอ่านอิสระ สามารถ อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่รู้จักที่เจอในบทเรียนได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

จากการประเมินความสามารถในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ในปีการศึกษา 2558 ผลปรากฏว่า ผลการสะกดคำศัพท์ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ผ่านการประเมินการสะกดคำ ภาษาอังกฤษร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สาเหตุหลักมาจากการที่นักเรียนไม่ได้รับการสอน โฟนิกส์ จึงไม่มีความรู้เรื่องความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษร ทำให้ขาดทักษะการสะกดคำและการ อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จากปัญหานี้ที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับ การสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 2 เพื่อนำเสนอแนวทางในการพัฒนาครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาในการ จัดการเรียนการสอนโฟนิกส์ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้การสอนโฟนิกส์จำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

คำถามการวิจัย

1. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อยู่ในระดับใด
2. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ต่างกันหรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโพนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์
3. คะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 มีความสัมพันธ์กันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อยู่ในระดับมาก
2. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโพนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ แตกต่างกัน
3. คะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 มีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 300 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 169 คน (Krejcie & Morgan, 1970) ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables) ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ได้แก่

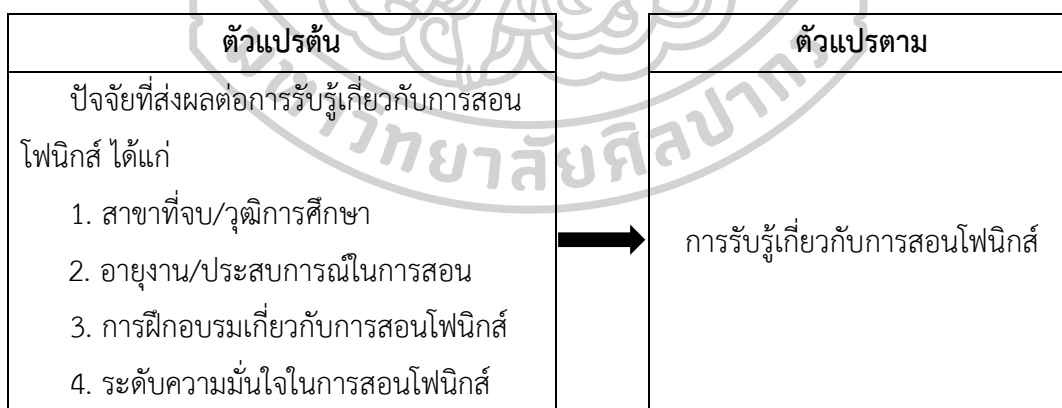
1. สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา
2. อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน
3. การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์
4. ระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

3. ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย

ระยะเวลาการศึกษาวิจัย เริ่มดำเนินการภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา หมายถึง รายวิชาหลักที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
2. อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน หมายถึง ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน
3. การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ หมายถึง การเข้ารับการพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ทักษะด้านการสอนโฟนิกส์
4. ระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ หมายถึง ระดับความเชื่อมั่นของครูภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับความสามารถในการสอนโฟนิกส์
5. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ หมายถึง กระบวนการแปลความหมายหรือตีความหมาย ความสัมพันธ์ของเสียงและสัญลักษณ์ของตัวอักษร ความตระหนักในความสำคัญ วัตถุประสงค์ และความรู้ความเข้าใจในด้านวิธีการสอนและข้อจำกัดของโฟนิกส์
6. ครูภาษาอังกฤษ หมายถึง ครูระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ในการพัฒนาการสอนโฟนิกส์
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาในการพัฒนา/เตรียมความพร้อมครูภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์

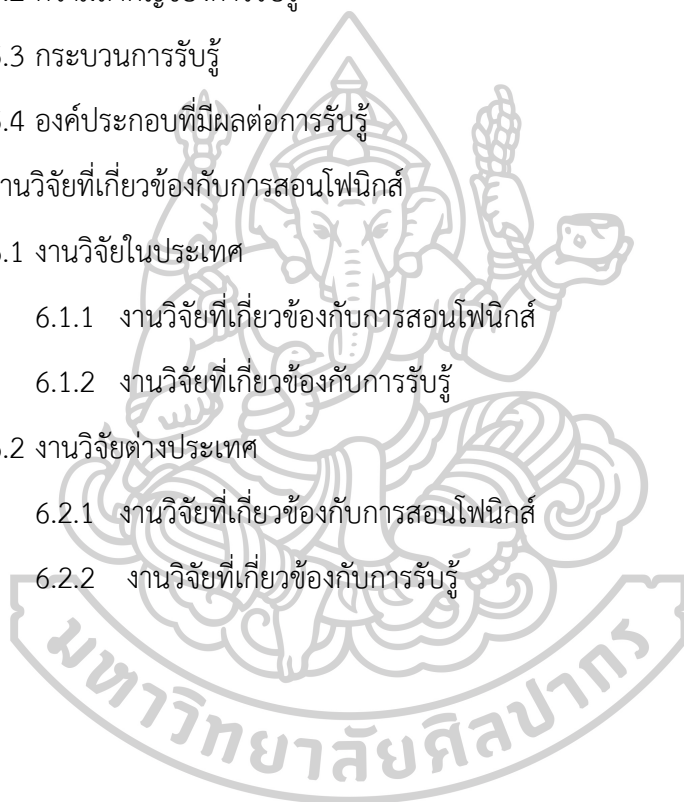
บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในความเข้าใจในการทำวิจัย ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง
  - 1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พ.ศ. 2551
2. คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 2.1 ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 2.2 ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
  - 2.3 ระดับความรู้คำศัพท์
3. การออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 3.1 ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 3.2 สัทศาสตร์
    - 3.2.1 สรีรศาสตร์
    - 3.2.2 กลศาสตร์
    - 3.2.2 โสตศาสตร์
  - 3.3 การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. โฟนิกส์ (Phonics)
  - 4.1 ความหมายของโฟนิกส์
  - 4.2 ประวัติความเป็นมาของการสอนโฟนิกส์
    - 4.2.1 ประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหราชอาณาจักร
    - 4.2.2 ประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหรัฐอเมริกา

- 4.3 ความสำคัญในการสอนโพนิกส์
- 4.4 วัตถุประสงค์ในการสอนโพนิกส์
- 4.5 วิธีการสอนโพนิกส์
- 4.6 ข้อจำกัดของโพนิกส์
- 5. การรับรู้
  - 5.1 ความหมายของการรับรู้
  - 5.2 ความสำคัญของการรับรู้
  - 5.3 กระบวนการรับรู้
  - 5.4 องค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้
- 6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโพนิกส์
  - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
    - 6.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโพนิกส์
    - 6.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้
  - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ
    - 6.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโพนิกส์
    - 6.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พ.ศ. 2551

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงและการสะกดคำ ซึ่งประกอบด้วย 2 สาระ คือ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระการเรียนรู้กำหนดให้นักเรียนได้อ่านประโยค ข้อความ และบทกลอนการใช้พจนานุกรม เรียนรู้หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ และการออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของภาษากับของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การเรียนรู้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ทั้งสิ้น คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้มีจำนวนมากมาย ระดับความยากง่ายของคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้ขึ้นอยู่กับระดับชั้นของนักเรียน นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

Hubbard (1983) กล่าวว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถให้คำจำกัดความได้ว่าเป็นเสมือนผู้ขนส่งความหมายที่มีอำนาจมาก

Taylor (1990) ได้นิยามคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าเป็นคลังคำศัพท์ทั้งหมด เป็นกึ่งก้านของความรู้หรือสิ่งที่บุคคลรู้ ศัพท์เฉพาะในภาษาหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยคำและการพูด คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้จำกัดอยู่ที่ความหมายของคำเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงโครงสร้างของคำศัพท์ในภาษานั้น ๆ การใช้คำศัพท์ การเรียนรู้คำศัพท์ และความสัมพันธ์ระหว่างคำ วลี ประเภทของคำและประโยค

Coady and Huckin (1997) กล่าวว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษคือศูนย์กลางของภาษาและมีความสำคัญในการเรียนรู้ภาษา

Diamond and Gutlohn (2006) กล่าวว่าไว้ว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษคือความรู้เกี่ยวกับคำและความหมาย หากไม่มีการสร้างฐานความรู้ด้านคำศัพท์ที่มั่นคงก่อน ความเข้าใจและการใช้ภาษาจะไม่ประสบความสำเร็จ นักเรียนควรจะสามารถจดจำคำศัพท์และรู้ความหมายของมัน ดังนั้นเมื่อนักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์และใช้คำศัพท์ในบริบทที่แตกต่างกันในการพูด เขียนและอ่าน ออกเสียงคำศัพท์นั้นเป็นอย่างดี หมายความว่าเขามีความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น

Neuman and Dwyer (2009) นิยามคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ว่าเป็นเสมือนคำศัพท์ที่เราต้องรู้เพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เป็นคำศัพท์ในการพูดและคำศัพท์ในการฟัง

สรุปได้ว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษหมายถึงความรู้เกี่ยวกับคำและความหมาย เป็นเสมือนผู้ขนส่งความหมายที่มีอำนาจมาก คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้จำกัดอยู่ที่ความหมายของคำเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงโครงสร้างของคำศัพท์ในภาษานั้น ๆ การใช้คำศัพท์และการเรียนรู้คำศัพท์และความสัมพันธ์ระหว่างคำ ประโยค ประเภทของคำและประโยค หากนักเรียนไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหรือมีความรู้ด้านคำศัพท์น้อย การเรียนรู้ภาษาก็จะไม่มีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

เราไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่าคำศัพท์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่มีความรู้ด้านคำศัพท์มากย่อมมีความได้เปรียบในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนนักเรียนที่มีความรู้ด้านคำศัพท์ที่จำกัด ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

Hubbard (1983) กล่าวว่า ยิ่งนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์มากเท่าไรนักเรียนก็จะสามารถสื่อความหมายในสิ่งที่ต้องการได้อย่างถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพถ้านักเรียนมีความรู้ในความหมายของคำศัพท์จำนวนมาก

Levine (1993) กล่าวว่า คำศัพท์แสดงให้เห็นถึงความคิด เป็นเครื่องมือของการคิด ถ้าความสามารถด้านคำศัพท์ถูกจำกัด ก็จะเป็นนักคิดที่ถูกจำกัด เพราะจะไม่เกิดความคิดและไม่สามารถสื่อสารกับบุคคลอื่น เว้นแต่ความคิดและการสื่อสารภายในขอบเขตคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอเท่านั้น

Rupley, Logan, and Nichols (1998) กล่าวว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพราะครอบคลุมคำศัพท์ทั้งหมดที่ต้องรู้เพื่อเข้าถึงความรู้เดิม การแสดงออกซึ่งความคิดและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้เกี่ยวกับแนวคิดใหม่ ๆ คำศัพท์ภาษาอังกฤษคือกาวที่ยึดเรื่องราว ความคิด และเนื้อหาเข้าด้วยกันทำให้เด็กเกิดความเข้าใจ

National Reading Panel (2000) กล่าวว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษคือหนึ่งในห้าขององค์ประกอบหลักของการสอนอ่านซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อความสำเร็จในการสอนอ่านแก่เด็ก ๆ องค์ประกอบหลักเหล่านี้รวมถึงความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียง การรู้ไพนิกส์และการเรียนรู้คำศัพท์ ความคล่องแคล่วและความเข้าใจในคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

Nation (2001) กล่าวว่า ผู้อ่านจำเป็นต้องรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างน้อย 97% ของคำศัพท์ในเนื้อเรื่องเพื่อความเข้าใจ ถ้าไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์สำคัญในเนื้อเรื่องผู้เรียนอาจจะประสบปัญหาสำคัญในการเข้าใจสาร ความรู้ด้านคำศัพท์มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเข้าใจและเป็นตัวกำหนดว่านักเรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้มากน้อยแค่ไหน นักเรียนที่มีความรู้ด้านคำศัพท์มากจะเป็นส่วนประกอบสำคัญในการเข้าใจภาษา

Thornbury (2002) กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ไว้ว่า ปราศจากไวยากรณ์การสื่อสารเกิดขึ้นน้อยมาก ปราศจากคำศัพท์การสื่อสารจะไม่เกิดขึ้นเลย ถ้าใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจะไม่ดีขึ้นมากนัก แต่จะเห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างมากถ้าเรียนรู้คำและส่วนต่าง ๆ มากขึ้น การใช้ไวยากรณ์นักเรียนจะมีโอกาสพูดได้น้อยมาก แต่นักเรียนจะพูดอะไรก็ได้ด้วยการใช้คำศัพท์

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าคำศัพท์แสดงให้เห็นถึงความคิด เป็นเครื่องมือของการคิด ถ้าความสามารถด้านคำศัพท์ถูกจำกัดการเป็นนักคิดก็จะถูกจำกัด นักเรียนที่มีความรู้ด้านคำศัพท์มากจะมีความได้เปรียบในการเรียนรู้ภาษามากกว่านักเรียนที่มีความรู้ด้านคำศัพท์น้อย ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนอ่านเรื่องราวได้อย่างเข้าใจและมีประสิทธิภาพ ในด้านการพูด ยิ่งนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์มากเท่าไรนักเรียนก็จะสามารถพูดสื่อความหมายในสิ่งที่ต้องการได้อย่างถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น

ระดับความรู้คำศัพท์

คำศัพท์ไม่ใช่หน่วยโดดเดี่ยวของภาษา แต่มีระบบและระดับที่เชื่อมต่อกันจำนวนมาก ดังนั้นจึงมีหลายสิ่งที่เราต้องรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะและระดับต่าง ๆ ของความรู้คำศัพท์ (Nation, 2001) นักการศึกษาได้กล่าวถึงระดับความรู้คำศัพท์ไว้ดังนี้

(McCarthy, 1990) ได้กล่าวถึงระดับความรู้คำศัพท์ในด้านรูปแบบและความหมายไว้ดังนี้

1. ความหมาย ประกอบด้วยความหมายของคำศัพท์และการวิเคราะห์องค์ประกอบในด้านความหมายของคำศัพท์ เช่น คำเหมือน คำที่มีความหมายสัมพันธ์กันเชิงซับซ้อน คำปรากฏร่วมซึ่งจะ

อธิบายคำศัพท์โดยใช้คำศัพท์อื่นที่มีความสัมพันธ์กับคำศัพท์นั้น ๆ ส่วนการวิเคราะห์องค์ประกอบนั้น เป็นการอธิบายคำศัพท์ในรูปแบบที่อาจจะมีอรรถลักษณะร่วมกันหรือไม่ก็ได้ มีหลักการการเรียนรู้ คำศัพท์ที่เป็นระบบ ในการสอนครูจะอธิบายความหมายของคำศัพท์ให้นักเรียนเพื่อ (1) แก้ปัญหา ความเข้าใจของผู้เรียนที่เกิดขึ้นกะทันหัน (2) ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์ที่ รู้จักอยู่แล้ว ครูอาจจะสอนคำศัพท์ในบริบทหรือนอกบริบทก็ได้ การสอนคำศัพท์โดยใช้ตารางจะไม่ อิงบริบทในการสร้างความหมาย และถึงแม้ว่าคำศัพท์จะปรากฏในบริบท ครูอาจจะละคำศัพท์นั้น ไว้ชั่วคราวเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายแบบกว้าง ๆ ของบริบทแล้วค่อยสอนคำศัพท์นั้น ภายหลัง

2. รูปแบบ ทำให้ผู้เรียนระดับล่างได้รับประโยชน์จากการรับรู้เสียงของคำ ระบบการสะกดคำ ที่คล้ายกันช่วยกระตุ้นการเรียนรู้คำศัพท์ในกลุ่มคำที่มีรูปแบบการเน้นเสียงที่เหมือนกันและเป็นคำ คล้องจอง คำศัพท์ที่มีเสียงคล้ายกันแต่มีความหมายแตกต่างกันที่เรียกว่า *synophones* มักจะทำให้ เกิดความสับสนอยู่บ่อยครั้ง เช่นคำว่า *sample/simple*, *cute/acute*, *affluence/ influence* ครูต้องสอนคำศัพท์เหล่านี้ร่วมกันถึงแม้ว่าจะไม่เคยปรากฏในบริบท จากประสบการณ์ทางภาษา ของครูทำให้ครูคุ้นเคยกับคำศัพท์ *synophone* เพราะปรากฏบ่อยครั้งในบทเรียน เช่นคำว่า *wink* และ *blink* และคำศัพท์ที่มีเสียงกลับกัน เช่นคำว่า *kitchen* และ *chicken*

Alvermann and Phelps (1998) กล่าวว่าไว้ว่า คำศัพท์มีหลายความหมายและการใช้ คำศัพท์หนึ่งคำอาจจะเป็นคำศัพท์เชิงรับสำหรับนักเรียน นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้เมื่อเห็นหรือ ได้ยิน เป็นคำศัพท์ที่ไม่บ่อยนักหรือไม่เคยเป็นการแสดงออกทางภาษาของบุคคล เป็นคำศัพท์ที่ใช้ ในการพูดหรือการเขียน คำศัพท์บางคำเมื่อนักเรียนเรียนแล้วไม่ลืมแต่บางคำนักเรียน เรียนแบบผิวเผินและค่อย ๆ เลือนหายจากความทรงจำหลังจากสอบเสร็จหรือเปลี่ยนไปเรียนวิชาอื่น

Harmer (2001) ได้กล่าวถึงระดับความรู้คำศัพท์ไว้ในหนังสือ *The Practice of English Language Teaching* ดังนี้

1. ความหมาย เป็นเรื่องที่เป็นปัญหาน้อยที่สุดในการเรียนรู้คำศัพท์ ประกอบด้วย

1.1 คำที่มีหลายความหมาย เราถือว่า *table* หมายถึง สิ่งที่มีขาที่ซึ่งเราสามารถเขียน และกินบนมันได้ และคำว่า *book* กล่าวรวมถึงสิ่งที่มีปก อย่างไรก็ตามคำศัพท์หนึ่งคำอาจมี ความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมาย ตัวอย่างเช่นใน *Cambridge International Dictionary of English* ได้ให้ความหมายของคำว่า *table* ไว้สามความหมายและให้ความหมายคำว่า *book* ไว้สี่ความหมาย ประโยคที่แตกต่างกันทำให้คำศัพท์นั้นมีความหมายที่ต่างกัน ตัวอย่างความหมาย ของ *table* เช่น คุณสามารถกินอาหารบนโต๊ะ คุณสามารถเตรียมหัวข้อการประชุม คุณสามารถสรุป

ข้อมูลในตาราง สำหรับคำว่า *book* ก็มีความหมายที่แตกต่างกัน เช่น เมื่อคุณได้อ่านหนังสือแล้ว คุณสามารถโทรไปยังร้านอาหารเพื่อจองโต๊ะ แต่ถ้าคุณขับรถเร็วเกินไปคุณอาจจะโดนใบสั่งข้อหาขับรถเร็ว บางคนยังคงรักษาสัญญาว่าจะให้ลูกชาย/ลูกสาวมาแต่งงานกับคุณ ถึงแม้ว่าทุกคนจะรู้ว่าคุณปลอมแปลงบัญชีเงินมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว คำที่มีหลายความหมายนี้ต้องอาศัยการดูคำศัพท์ในบริบท ความหมายของคำศัพท์ทำให้เราเข้าใจความหมายของบริบทนั้น ๆ

1.2 คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน สามารถนิยามความหมายของคำศัพท์ได้จากความสัมพันธ์กับคำศัพท์อื่น ตัวอย่างเช่น สามารถอธิบายความหมายของคำว่า *full* โดยกล่าวได้ว่าเป็นคำตรงข้ามกับคำว่า *empty*, คำว่า *cheap* มีความหมายตรงข้ามกับคำว่า *expensive* เป็นต้น

1.3 คำที่มีความหมายเหมือนกัน หมายถึง คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า *bad* และ *evil*, *good* และ *decent* ตัวอย่างเช่น *She's a good/decent pianist.* นอกจากนี้คำศัพท์จำนวนมากที่ต้องอาศัยบริบท เช่น คำว่า *costly* กับ *expensive* สองคำนี้ดูเหมือนว่าจะมีความหมายเหมือนกันแต่มีความแตกต่างกัน เราจะใช้คำว่า *costly* เกี่ยวกับโครงการที่ใหญ่กว่าและมีปริมาณใหญ่กว่า ขณะที่คำว่า *expensive* มีการใช้โดยทั่วไปมากกว่า เราจะไม่พูดว่า *That pen you've got there looks very costly.* แต่เราจะใช้ *costly* ในประโยค *The new building programme is proving very costly.* ซึ่งจะถูกต้องมากกว่า

1.4 คำร่วมกลุ่ม อีกความสัมพันธ์ประเภทหนึ่งที่สามารถใช้นิยามความหมายของคำศัพท์เข้าด้วยกันคือคำร่วมกลุ่ม เช่น คำว่า *banana, apple, orange, lemon* เป็นคำร่วมกลุ่มของคำว่า *fruit* ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่า และคำว่า *fruit* ก็เป็นคำร่วมกลุ่มของคำว่า *food* เป็นต้น

1.5 คำมีความหมายโดยนัยที่แตกต่างกัน มักจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ปรากฏ เช่น คำว่า *chubby* จะมีความหมายโดยนัยในเชิงบวกเมื่อรวมกับคำว่า *baby* แต่จะมีความหมายในเชิงลบทันทีเมื่อเอามารวมกับคำว่า *middle-aged English teacher* เป็นต้น

2. การใช้ คำศัพท์มีบริบทและการใช้ที่แตกต่างกัน ประโยค *someone is in a black mood.* หรือ *someone is yellow.* ไม่ได้เป็นการอธิบายสี คำว่า *black* และ *yellow* ในบริบทนี้มีความหมายเป็นอย่างอื่น การใช้คำศัพท์เชิงอุปมาไม่ได้เป็นการบอกความหมายโดยตรง เป็นเพียงการอธิบายสิ่ง ๆ หนึ่งมากกว่าการบอกความรู้สึกหรือความคิด ซึ่งจะช่วยในการเพิ่มความรู้ด้านสำนวนและการตีความ ทำให้เรามีโอกาสในการอธิบายความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ช่วยให้เห็นภาพ นอกจากนี้ การอุปมาในรูปประโยคทำให้ไม่สามารถเข้าใจความหมายโดยการแปลคำศัพท์แบบแยกคำ ประโยค *She kicked the bucket.* หมายความว่า หล่อนตายแล้ว และ *He has bitten off more than he can chew.* หมายความว่า เขาพยายามทำบางสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับเขา ถ้ามีใครบางคน

มาพูดกับคุณว่า *I've got him eating out my hand*. เราจะเข้าใจได้ว่าเป็นการอุปมา เป็นสำนวนทั่วไป

Nation (2001) กล่าวไว้ว่า ในการสอนคำศัพท์ครูต้องโฟกัสที่รูปแบบ ความหมาย และการใช้ ดังนี้

1. รูปแบบ รูปแบบของคำศัพท์เกี่ยวข้องกับการออกเสียง (รูปแบบการพูด) การสะกดคำ (รูปแบบการเขียน) และส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำศัพท์ที่มีลักษณะเฉพาะ (เช่น คำเสริมหน้า รากศัพท์ คำเสริมท้าย)

1.1 รูปแบบการพูด การรู้รูปแบบการพูดของคำศัพท์คือเมื่อได้ยินต้องจำคำศัพท์ได้ และต้องสามารถสร้างรูปแบบการพูดเพื่อแสดงความหมายได้ การสร้างรูปแบบการพูดของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษนี้รวมถึงต้องสามารถออกเสียงในคำศัพท์และเน้นเสียงหนักในพยางค์ได้ถูกต้อง ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะต้นหรือตัวอักษรต่าง ๆ ระบุตัวอักษรและหน่วยเสียงได้

1.2 รูปแบบการเขียน ลักษณะหนึ่งของรูปแบบการเขียนของคำศัพท์คือการสะกดคำ ความสามารถในการสะกดคำเกิดจากการที่ผู้เรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของระบบเสียงในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต้องสามารถจำแนกและวิเคราะห์คำศัพท์ตามรูปแบบการพูด

2. ความหมาย คือการที่รูปแบบและความหมายทำงานร่วมกัน เป็นแนวคิดและสิ่งที่อ้างอิง และสามารถจดจำได้เมื่อนึกถึงคำศัพท์หรือสำนวนเฉพาะ

3. การใช้ เกี่ยวข้องกับหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำศัพท์และวลี การเกิดร่วมกัน ข้อจำกัดในการใช้

ความหมายและการใช้ของคำศัพท์นั้น จะประกอบด้วยความรู้เชิงรับและความรู้เชิงสร้าง ความรู้เชิงรับคือการได้รับภาษาผ่านการฟังหรือการอ่านและพยายามทำความเข้าใจ การใช้คำศัพท์เชิงรับเกี่ยวข้องกับการเข้าใจรูปแบบของคำศัพท์ขณะที่ฟังหรืออ่านและจำความหมายของคำศัพท์ได้ ส่วนความรู้เชิงสร้างคือการสร้างรูปแบบทางภาษาโดยการพูดและการเขียนเพื่อถ่ายทอดข้อมูลไปยังผู้อื่น

การเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบและความหมายนั้น ผู้เรียนไม่ใช่แค่จำเป็นต้องรู้รูปแบบของคำศัพท์และความหมายเท่านั้น แต่ต้องสามารถเชื่อมโยงทั้งสองเข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนภาษาอังกฤษรู้รูปแบบของคำว่า *brunch* และจะต้องรู้ด้วยว่าคำนี้หมายถึงมื้ออาหารมื้อหนึ่งที่เกิดจากการรวมอาหารเช้าและอาหารกลางวันเข้าด้วยกันนักเรียนรู้ถึงรูปแบบของคำว่า *brunch* และรู้ว่าไม่มีแนวคิดของความหมาย การเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบและความหมายทำให้ผู้เรียนสามารถรู้ความหมายเมื่อได้เห็นหรือได้ยินรูปแบบของคำศัพท์หรือสามารถบอกรูปแบบของคำศัพท์ได้ เมื่อต้องการบอกความหมาย การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างความหมายและรูปแบบของคำศัพท์

จะง่ายขึ้นถ้าหากว่ารูปแบบเดียวกันในภาษาที่หนึ่งมีความสัมพันธ์กับความหมายที่เหมือนกัน นั่นคือ การเรียนรู้การสร้างเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบและความหมายจะง่ายมากถ้าหากว่าคำศัพท์นั้น มีความสัมพันธ์กับคำศัพท์ในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ในการรู้คำศัพท์

รูปแบบ	ภาษาพูด	ความรู้เชิงรับ	คำศัพท์มีลักษณะการเกิดเสียงอย่างไร
		ความรู้เชิงสร้าง	คำศัพท์อ่านออกเสียงอย่างไร
	ภาษาเขียน	ความรู้เชิงรับ	คำศัพท์มีลักษณะอย่างไร
		ความรู้เชิงสร้าง	คำศัพท์เขียนและสะกดอย่างไร
	ส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำ	ความรู้เชิงรับ	ส่วนประกอบอะไรบ้างที่สามารถจดจำได้ในคำศัพท์
		ความรู้เชิงสร้าง	ส่วนประกอบของคำศัพท์อะไรบ้างที่จำเป็นในการแสดงความหมาย
ความหมาย	รูปแบบและความหมาย	ความรู้เชิงรับ	คำศัพท์มีความหมายว่าอย่างไร
		ความรู้เชิงสร้าง	รูปแบบของคำศัพท์อะไรบ้างที่สามารถใช้ในการแสดงความหมาย
	แนวคิดและสิ่งที่อ้างอิง	ความรู้เชิงรับ	แนวคิดประกอบด้วยอะไรบ้าง
		ความรู้เชิงสร้าง	อะไรบ้างที่สามารถเป็นแนวคิดในการอ้างอิง
	ความเชื่อมโยง	ความรู้เชิงรับ	คำศัพท์อื่น ๆ ไต่บ้างที่ทำให้นึกถึง
		ความรู้เชิงสร้าง	คำศัพท์อื่น ๆ ไต่บ้างที่สามารถใช้แทนคำศัพท์นี้ได้
การใช้	หน้าที่ทางไวยากรณ์	ความรู้เชิงรับ	คำศัพท์ปรากฏในรูปแบบอะไร
		ความรู้เชิงสร้าง	ต้องใช้คำศัพท์ในรูปแบบใด
	การเกิดร่วมกัน	ความรู้เชิงรับ	คำศัพท์หรือประเภทของคำศัพท์ใดบ้างที่ปรากฏพร้อมกับคำศัพท์นี้
		ความรู้เชิงสร้าง	คำศัพท์หรือประเภทของคำศัพท์ใดบ้างที่ต้องใช้ร่วมกับคำศัพท์นี้
	ข้อจำกัดในการใช้	ความรู้เชิงรับ	คาดหวังว่าจะเจอคำศัพท์นี้ได้ที่ไหน เมื่อไร และบ่อยแค่ไหน
		ความรู้เชิงสร้าง	ใช้คำศัพท์นี้ได้ที่ไหน เมื่อไร และบ่อยแค่ไหน

Harmer (2008) กล่าวถึงระดับความรู้คำศัพท์ไว้ดังนี้

1. คำศัพท์รูปแบบเดียวแต่มีหลายความหมาย เช่น ประโยคปัจจุบันกาล สามารถเป็นได้ทั้งปัจจุบันและอนาคต สามารถใช้เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ชั่วคราวที่ยังไม่สิ้นสุด หรือชุดของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดแล้ว ประโยคปัจจุบันกาลใช้แสดงถึงแนวคิดของเวลาและช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกัน คำเดียวสามารถมีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมายเช่นกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘book’ หมายถึง หนังสือ จอง บัญชี คำว่า ‘beat’ หมายถึง ชนะ ดี ผสม และคำว่า ‘can’ หมายถึง ความสามารถ การอนุญาต ความน่าจะเป็นไปได้ และภาชนะบรรจุที่ทำจากอลูมิเนียม เป็นต้น ตัวอย่างคำศัพท์เหล่านี้มีแค่รูปแบบเดียวแต่มีหลายความหมายและหน้าที่ของคำที่แตกต่างกัน คำศัพท์ที่มีความหมายและรูปแบบทางไวยากรณ์จำนวนมาก ความหมายของคำศัพท์นั้นจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ปรากฏ ถ้าเราพูดว่า ‘I beat him because I ran faster than he did’ คำว่า ‘beat’ ในที่นี้อาจจะหมายถึงชนะมากกว่าตีหรือผสม นอกจากนี้ ประโยคปัจจุบันกาลสามารถทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้ถ้ามีคำกริยาวิเศษณ์บอกเวลากำกับไว้ในประโยค เช่น ‘I’m talking to the president’ ความหมายจะเปลี่ยนไปเมื่อเมื่อเราเพิ่มคำว่า ‘at this very minute’ หรือ ‘tomorrow at noon’ เข้าไปในประโยค

2. คำศัพท์ที่มีความหมายเดียวแต่มีหลายรูปแบบ หนึ่งความหมายหรือหนึ่งแนวคิดสามารถแสดงให้เห็นถึงรูปแบบที่ต่างกัน ตัวอย่างเช่น แนวคิดของคำที่แสดงถึง ‘อนาคต’ นอกจากจะมีคำศัพท์บอกอนาคตในประโยคปัจจุบันกาลแล้ว เราใช้คำศัพท์นี้ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อแสดงถึงแนวคิดเดียวกัน รูปแบบประโยคที่แตกต่างกันทำให้ความหมายแตกต่างกันเล็กน้อยถึงแม้ว่าจะมีคำบอก ‘อนาคต’ ในทุกประโยคก็ตาม นอกจากนี้ คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือที่เรียกว่า ‘คำเหมือน’ ก็มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน เราสามารถบรรยายเกี่ยวกับคนที่มีสติปัญญาได้โดยใช้คำต่าง ๆ เช่น intelligent, bright, brainy, clever, smart เป็นต้น แต่คำศัพท์เหล่านี้มีความหมายที่ต่างกัน คำว่า ‘Brainy’ เป็นคำศัพท์ที่ไม่เป็นทางการและอาจจะมีหลายความหมายในทางลบเมื่อนักเรียนใช้กล่าวถึงเพื่อน คำว่า ‘Bright’ มีความหมายว่า มีชีวิตชีวา, หนุ่ม/สาว คำว่า ‘Smart’ โดยส่วนใหญ่แล้วจะใช้คำนี้ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและจะมีความหมายไม่แน่นอน คำว่า ‘Clever’ มักจะใช้ในสำนวนที่มีความหมายทางลบ เช่น too clever by half หรือ He may be clever but he’s not going to get away with it เป็นต้น

3. หน้าที่ทางภาษา ครูสามารถใช้ประโยคได้หลายรูปแบบ หน้าที่ทางภาษามีวัตถุประสงค์เพื่อให้บรรลุผลเมื่อพูดหรือเขียนบางสิ่ง ในทางปฏิบัติหน้าที่ทางภาษาคือเพื่อแสดงถึงการสื่อสาร ถ้าพูดหรือเขียนว่า ‘I invite you’ แสดงถึงการเชิญชวน ถ้าพูดหรือเขียนว่า ‘I apologize’ แสดงว่ากำลังขอโทษ และสามารถพูดหรือเขียนว่า ‘Do you want to come to the cinema?’ เพื่อเชิญชวนผู้อื่น หรือพูดและเขียนว่า ‘Sorry’ เพื่อกล่าวขอโทษ นอกจากนี้การพูดหรือเขียนสามารถ

ทำได้หลายรูปแบบ เช่น เจริญชวน ขอโทษ การตกลง การให้ การให้คำแนะนำ การสอบถามข้อมูล เป็นต้น

สรุปได้ว่า ระดับความรู้คำศัพท์ประกอบด้วย 1) ความหมายของคำศัพท์ ผู้เรียนต้องรู้ ความหมายของคำศัพท์ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปตามบริบทที่ปรากฏ ต้องรู้ว่าคำศัพท์มีความหมายว่าอะไรบ้าง และคำศัพท์ใดบ้างที่มีความหมายเหมือนกันหรือมีความหมายตรงกันข้ามกับคำศัพท์นั้น ๆ 2) รูปแบบของคำศัพท์ ประกอบด้วยรูปแบบการพูดและรูปแบบการเขียน นักเรียนต้องรู้ คำศัพท์นั้น ๆ มีการอ่านออกเสียง สะกดคำหรือเขียนอย่างไร 3) การใช้ คือการที่นักเรียนรู้หน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำศัพท์ รู้ว่าต้องใช้คำศัพท์ในรูปแบบใด เช่น สำนวน การอุปมาต่าง ๆ เป็นต้น

การออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียงภาษาอังกฤษแตกต่างจากการออกเสียงในภาษาไทย เนื่องจากเสียงตัวอักษร บางตัวในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย ทำให้การออกเสียงตัวอักษรเหล่านี้เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ภูมิ หุราพันธุ์ (2530) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง การผสมเสียงเป็นคำ และผสมคำเป็นประโยค มีหลักใหญ่ ๆ 4 ประการ คือ 1) การสร้างเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงใน ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง 2) การผสมเสียงเป็นคำ 3) การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่า หนึ่งพยางค์ และ 4) การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงเสียงต่ำในวลีและประโยคได้อย่างเหมาะสม

Paulston and Bruder (1976) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือการสร้างระบบเสียง ซึ่งไม่เป็นอุปสรรคกับการสื่อสารจากผู้พูดและผู้ฟัง

Jo Martens (1991) ได้กล่าวถึงความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าเป็นการสร้าง เสียงพูดเพื่อสื่อสาร ทำทางต่าง ๆ เกิดจากความเคยชิน เมื่อบุคคลหนึ่งพูดภาษาแม่เขาไม่จำเป็นต้อง จดจำว่าเมื่อไหร่ต้องท่อนิมิตปากหรือต้องยกหลังลิ้นให้สูงขึ้น หรือเปลี่ยนจากเสียงหนึ่งไปยังอีกเสียง หนึ่ง เขาทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้โดยไม่รู้ตัว

Fraser (2000) กล่าวว่า การออกเสียงประกอบด้วยปัจจัยที่ต่างต่างกัน แต่ละปัจจัยเหล่านี้ มีความสำคัญและส่งเสริมความสามารถของผู้พูดให้พูดได้อย่างชัดเจนและคล่องแคล่ว เพื่อที่ผู้พูด สามารถเข้าใจบุคคลอื่น ๆ ในสถานการณ์ที่ต่างกันไป

Boyer (2002) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือลักษณะสำคัญที่ทำให้ภาษาที่มีความ แตกต่างกันทั่วโลก การเรียนรู้ภาษาใหม่จึงไม่ใช่เรื่องง่ายแต่มีความน่าสนใจ

Yates (2002) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง การสร้างเสียงต่าง ๆ ที่ใช้ในการสร้างความหมาย รวมถึงการให้ความสนใจในเสียงต่าง ๆ ของภาษา ลักษณะของการพูดที่มากกว่าระดับของเสียงเดี่ยว เช่น ท่วงทำนองของเสียง การใช้สำนวน การเน้นเสียง การจับเวลา จังหวะ การใช้น้ำเสียง ในความหมายแบบกว้าง ๆ การออกเสียงภาษาอังกฤษคือการให้ความสนใจในท่าทางและการแสดงออกที่สัมพันธ์กับวิธีการพูดภาษา รวมถึงทั้งลักษณะการออกเสียงและลักษณะของคำพูด

Gilakjani (2016) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือการสร้างเสียงภาษาอังกฤษ การเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดจากการพูดเสียงนั้นซ้ำ ๆ และพูดอย่างถูกต้อง เมื่อผู้เรียนเริ่มต้นเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษพวกเขาสามารถก้าวข้ามอุปสรรคที่เป็นผลมาจากภาษาที่หนึ่งของพวกเขา

กล่าวโดยสรุป การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ การสร้างเสียงเพื่อใช้ในการสร้างความหมาย มีท่วงทำนองของเสียง การใช้สำนวน การเน้นเสียง จังหวะ การใช้น้ำเสียง การออกเสียงจะถูกรวมเข้าด้วยกันเมื่อเราพูด ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารและพฤติกรรมของผู้เรียนโดยตรง

สัทศาสตร์

สัทศาสตร์ คือการศึกษาลักษณะของเสียงพูดและธรรมชาติในการออกเสียง ในการศึกษาเรื่องสัทศาสตร์นั้นจะประกอบด้วย 3 ประเภท คือ 1) สรรีษัทศาสตร์ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเปล่งเสียงพูดทั้งหมด 2) กลสัทศาสตร์ เป็นการศึกษาลักษณะทางกายภาพของเสียง และ 3) โสตสัทศาสตร์ เป็นการศึกษาเสียงผ่านหู (Yule, 2006)

สรรีษัทศาสตร์

ในสรรีษัทศาสตร์เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเปล่งเสียงพูด ประกอบด้วยเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงสรรีษัทศาสตร์ไว้ ดังนี้

Kelly (2001) กล่าวว่า เสียงต่าง ๆ อาจเป็นเสียงก้อง (voiced) หรือเสียงไม่ก้อง (unvoiced) บางครั้งเรียกว่าเสียงโฆชะและเสียงอโฆชะ เสียงก้องเกิดขึ้นเมื่อเส้นเสียงซึ่งอยู่ในกล่องเสียงถูกทำให้สั่น การบอกว่าเสียงหนึ่ง ๆ เป็นเสียงก้องหรือไม่ทำได้โดยการวางนิ้วมือเพียงหนึ่งหรือสองนิ้วลงบนลูกกระเดือก หากกำลังเปล่งเสียงก้องจะรู้สึกว่าการสั่นสะเทือน และหากเปล่งเสียงไม่ก้องก็จะไม่รู้สึกว่าการสั่นสะเทือน เช่น ความแตกต่างระหว่างเสียง /f/ กับเสียง /v/ ทำได้โดยการให้ฟันบนแตะริมฝีปากล่าง หายใจออกทางปากอย่างต่อเนื่องเพื่อออกเสียง /f/ และทำให้เส้นเสียงสั่นเพื่อให้ได้เสียง /v/ เอนี้วทั้งสองแตะลูกกระเดือก ขณะที่ออกเสียง /v/ จะรู้สึกถึงการสั่นของ

เส้นเสียง โดยปกติแล้วหน่วยเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ หน่วยเสียงสระ (vowel sounds) และ หน่วยเสียงพยัญชนะ (consonant sounds) แต่เสียงเหล่านี้เมื่อถอดเสียงออกมาในรูปตัวอักษร อาจจะไม่ตรงรูปสระและรูปพยัญชนะที่เราคุ้นเคยในระบบตัวอักษรเสมอไป เสียงสระทุกเสียงจะเป็น เสียงก้องและอาจจะเป็นสระเดี่ยว (เช่นเสียง /e/ ในคำว่า *let*) หรือเป็นสระประสม ซึ่งเกิดจากการ เริ่มออกเสียงด้วยเสียงสระหนึ่งและจบลงด้วยสระอีกเสียงหนึ่ง (เช่นเสียง /ei/ ในคำว่า *late*) สระประสมเช่นนี้เรียกว่า สระประสมสองเสียง (diphthongs) สำหรับเสียงพยัญชนะนั้นเป็นไปได้ ทั้งเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง เราสามารถจับเสียงพยัญชนะเป็นคู่ ๆ ตามที่ออกเสียงเหมือนกันทุกอย่าง ยกเว้นลักษณะการสั่นของเส้นเสียงเท่านั้นที่ต่างกัน (เช่นเสียง /f/ ในคำว่า *fan* และเสียง /v/ ในคำว่า *van*)

Skandera and Burleigh (2005) กล่าวว่า เสียงทั้งหมดถูกเปล่งออกมาผ่านช่อง เส้นเสียงที่เรียกว่าช่องว่างระหว่างเส้นเสียงซึ่งจะอยู่หลังกล่องเสียง ถ้าช่องเส้นเสียงแคบเส้นเสียง จะเคลื่อนที่เข้าหากัน แรงดันลมจะเป็นสาเหตุทำให้เส้นเสียงเกิดการสั่นสะเทือน เสียงที่เกิดขึ้นนี้ เรียกว่าเสียงก้อง สามารถตรวจสอบว่าเสียงนั้นเป็นเสียงก้องหรือไม่โดยการวางนิ้วมือที่กล่องเสียงหรือ โดยการเอานิ้วมือปิดหูขณะที่พูด เมื่อออกเสียงคำว่า *zeal* จะรับรู้ได้ว่าเส้นเสียงเกิดการสั่นสะเทือน เพราะเสียงทั้งสามเสียงเป็นเสียงก้อง แต่ถ้าช่องเส้นเสียงเปิดออกเส้นเสียงแยกออกจากกัน ลมจะไม่ทำให้เกิดการสั่นสะเทือนของเส้นเสียง เสียงที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้เรียกว่า เสียงไม่ก้อง เช่น เมื่อเรา ออกเสียงคำว่า *seal* เราจะรับรู้ได้ว่าไม่มีการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงที่เสียงพยัญชนะตัวแรก แต่เกิด การสั่นสะเทือนของเส้นเสียงที่เสียงอีกสองตัว หมายความว่า เสียงพยัญชนะตัวแรกในคำว่า *seal* เป็นเสียงไม่ก้อง และอีกสองเสียงที่เหลือเป็นเสียงก้อง

Yule (2006) ได้กล่าวถึงเสียงก้องและเสียงไม่ก้องไว้ว่า เสียงเริ่มต้นด้วยลมถูกขับ ออกมาโดยปอดผ่านหลอดลมไปยังกล่องเสียง ภายในกล่องเสียงมีเส้นเสียงต่าง ๆ ซึ่งมีสองตำแหน่ง คือ 1) เมื่อเส้นเสียงแยกออกจากกัน ลมจากปอดจะลอดผ่านระหว่างเส้นเสียง เสียงที่ถูกเปล่งออกมา เรียกว่า ‘เสียงก้อง’ และ 2) เมื่อเส้นเสียงขยับเข้าหากันเกิดเป็นช่องแคบเล็ก ๆ ระหว่างเส้นเสียง แรงดันลมทำให้เกิดการสั่นสะเทือน เสียงที่ถูกเปล่งออกมาเรียกว่า ‘เสียงไม่ก้อง’ สามารถทดสอบ เสียงก้องและเสียงไม่ก้องได้โดยการวางปลายนิ้วที่ลูกกระเดือก หลังจากนั้นให้เปล่งเสียง Z-Z-Z-Z หรือ V-V-V-V เพราะเสียงก้องทั้งสองเสียงนี้ทำให้รู้สึกได้ถึงสั่นสะเทือนของเส้นเสียง หลังจากนั้น

นำปลายนิ้ววางไว้ที่ตำแหน่งเดิมแล้วเปล่งเสียง S-S-S หรือ F-F-F เสียงไม่ก้องทั้งสองเสียงนี้ ทำให้รับรู้ได้ว่าไม่มีการสัมผัสของเส้นเสียง อีกวิธีการหนึ่งคือให้วางนิ้วมือที่หูทั้งสองข้างแล้วเปล่งเสียงก้อง Z-Z-Z-Z จะได้ยินและรู้สึกถึงการสัมผัสเพื่อน ขณะที่ไม่รู้สึกรู้สึกถึงการสัมผัสเพื่อนเมื่อเปล่งเสียงไม่ก้อง S-S-S

กลศาสตร์

กลศาสตร์เป็นการศึกษาลักษณะตำแหน่งการเกิดเสียง นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงตำแหน่งในการออกเสียงไว้ ดังนี้

Kelly (2001) กล่าวว่า ตำแหน่งการเกิดเสียง มีดังนี้

1. เสียงจากริมฝีปาก (bilabial) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งริมฝีปากบนและริมฝีปากล่าง ปิด เช่นเสียง /p/ และ /m/
2. เสียงจากริมฝีปากและฟัน (labio-dental) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งฟันบนแตะริมฝีปากล่าง เช่นเสียง /f/ และ /v/
3. เสียงจากฟัน (dental) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนปลายสุดอยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่าง หรืออยู่ใกล้ฟันบน เช่นเสียง /θ/ และ /ð/
4. เสียงจากปุ่มเหงือก (alveolar) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนปลายอยู่ใกล้แนวปุ่มเหงือก เช่นเสียง /t/ และ /s/
5. เสียงจากปุ่มเหงือกและเพดานแข็ง (palate-alveolar) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนปลายอยู่หลังแนวปุ่มเหงือก เช่นเสียง /tʃ/ และ /dʒ/
6. เสียงจากเพดานแข็ง (palatal) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นใกล้เพดานแข็ง เช่นเสียง /j/
7. เสียงจากเพดานอ่อน (velar) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนหลังอยู่แนบกับเพดานอ่อน เช่นเสียง /k/ และ /ŋ/
8. เสียงจากเส้นเสียง (glottal) เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งช่องว่างระหว่างเส้นเสียงทั้งคู่ใช้ทำเสียงเสียดแทรก เช่นเสียง /h/

Skandera and Burleigh (2005) ได้กล่าวว่า เสียงทั้งหมดในภาษาอังกฤษเกิดขึ้นพร้อมกับลมที่ถูกขับออกมาจากปอด ประมาณสองในสามของเสียงเหล่านี้กระแสมถูกปิดกั้นในลำคอ เรียกว่า คอหอย หรือในตำแหน่งช่องเสียงก่อนที่จะออกทางปากหรือจมูก เสียงเหล่านี้เรียกว่า พยัญชนะ ลักษณะสำคัญของเสียงพยัญชนะคือมีตำแหน่งที่ลมถูกปิดกั้นที่แน่นอน ในการออกเสียง พยัญชนะหนึ่ง ๆ จะมีอวัยวะที่เคลื่อนที่ได้ตำแหน่งต่ำกว่าซึ่งเคลื่อนที่ไปสัมผัสกับอวัยวะที่เคลื่อนที่

ไม่ได้ในตำแหน่งที่สูงกว่า เช่น ในการออกเสียงเสียงสุดท้ายในคำว่า surf กระแสลมจะถูกปิดกั้นโดยการสัมผัสของริมฝีปากกลางกับฟันบน เสียงที่เกิดขึ้นนี้จึงเรียกว่า เสียงจากริมฝีปากกลางกับฟันบน

Yule (2006) ได้อธิบายตำแหน่งการเกิดเสียงไว้ว่า เมื่อลมผ่านกล่องเสียงออกทางปากหรือจมูก เสียงพยัญชนะส่วนใหญ่จะถูกเปล่งออกมาโดยใช้ลิ้นและส่วนอื่น ๆ ของปากจะหดตัว หรือรูปร่างของช่องปากที่มีลมลอดผ่าน แสดงให้เห็นตำแหน่งในการออกเสียง ในการอธิบายตำแหน่งการเกิดเสียงของเสียงพยัญชนะส่วนใหญ่จะใช้สัญลักษณ์ [ ] ในการระบุเสียง ตำแหน่งการเกิดเสียงมีดังนี้

1. เสียงจากริมฝีปากทั้งคู่ เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งริมฝีปากบนและริมฝีปากกลาง เสียงพยัญชนะต้นในคำว่า pat, bat และ mat เป็นเสียงจากริมฝีปากทั้งคู่ ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงคือ [p] ซึ่งเป็นเสียงไม่ก้อง และ [b], [m] ที่เป็นเสียงก้อง รวมทั้งเสียง [w] ในพยัญชนะต้นของคำว่า way, walk และ world

2. เสียงจากริมฝีปากกลางกับฟันบน เสียงนี้เกิดขึ้นที่ตำแหน่งฟันบนและริมฝีปากกลาง เสียงพยัญชนะต้นของคำว่า fat และ vat และเสียงท้ายในคำว่า safe และ save คือเสียงจากริมฝีปากกลางกับฟันบน ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงด้วย [f] ซึ่งเป็นเสียงไม่ก้อง และ [v] ซึ่งเป็นเสียงก้อง รวมทั้งเสียงท้ายในคำว่า cough และเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า photo ถึงแม้จะมีการสะกดคำที่ต่างกักันแต่ทั้งคู่อ่านออกเสียง [f]

3. เสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับฟันบน เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งปลายลิ้นหลังฟันบนด้านหน้า เสียงพยัญชนะต้นในคำว่า thin และเสียงพยัญชนะท้ายในคำว่า bath เป็นเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับฟันบน ซึ่งทั้งสองคำเป็นเสียงไม่ก้อง ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงคือ [θ] ส่วนเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับฟันบนที่เป็นเสียงก้อง เช่นเสียงในพยัญชนะต้นคำว่า this, the, then และ thus และเสียงในพยัญชนะตำแหน่งกลางของคำว่า feather และเสียงพยัญชนะท้ายของคำว่า bathe

4. เสียงปุ่มเหงือก เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนหน้าที่ปุ่มเหงือกหลังและเหนือฟันบน เสียงพยัญชนะต้นในคำว่า top, dip, sit, zoo และ nut คือเสียงปุ่มเหงือก สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงเหล่านี้คือ [t], [d], [s], [z], [n]. เสียง [t] and [s] เป็นเสียงไม่ก้อง ขณะที่เสียง [d], [z] และ [n] เป็นเสียงก้อง รวมทั้งเสียงพยัญชนะท้ายในคำว่า bus และ buzz มีเสียง [s] and [z] แต่เสียงพยัญชนะท้ายในคำว่า raise ที่มีการสะกดคำผิดแปลกไปเพราะเสียงพยัญชนะท้ายของคำนี้เป็นเสียงก้อง ต้องแทนด้วยสัญลักษณ์ [z] สังเกตได้ว่าคำว่า knot และ not มีการสะกดคำที่ต่างกัน

แต่คำศัพท์ทั้งคู่อ่านออกเสียง [n] ที่พยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะตัวอื่น ๆ ที่เกิดจากปลายลิ้นกับ ฟันบน คือเสียง [l] ในเสียงพยัญชนะต้นของคำว่า lap และ lit และเสียง [r] ใน เสียงพยัญชนะต้น ของคำว่า right และ write

5. เสียงลิ้นส่วนหน้ากับเพดานแข็ง เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นและเพดานแข็ง เช่น เสียงพยัญชนะต้นในคำว่า shout และ child ซึ่งทั้งสองคำเป็นเสียงไม่ก้อง ใช้สัญลักษณ์แทนเสียง sh คือ [ʃ] และแทนเสียง ch ด้วย [tʃ] ดังนั้นคำว่า shoe-brush เริ่มต้นและลงท้ายด้วยเสียงลิ้นส่วนหน้า กับเพดานแข็ง [ʃ] เป็นเสียงไม่ก้อง และคำว่า church เริ่มต้นและลงท้ายด้วยเสียงลิ้นส่วนหน้ากับ เพดานแข็ง [tʃ] เป็นเสียงไม่ก้อง หนึ่งในเสียงลิ้นส่วนหน้ากับเพดานแข็งที่เป็นเสียงก้อง แทนด้วย สัญลักษณ์ [ʒ] เช่นเสียงพยัญชนะตำแหน่งกลางในคำว่า treasure และ pleasure หรือเสียง พยัญชนะท้ายในคำว่า rouge เสียงที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้ากับเพดานแข็งที่เป็นเสียงก้อง ซึ่งแทนด้วย สัญลักษณ์ [dʒ] เช่น เสียงพยัญชนะต้นในคำว่า joke และ gem คำว่า judge และชื่อคน George ล้วนแต่ขึ้นต้นและลงท้ายด้วยเสียง [dʒ] ทั้ง ๆ ที่มีการสะกดคำต่างกันเสียง [j] เช่นในเสียงพยัญชนะ ต้นของคำว่า you และ yet

6. เสียงลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน เสียงนี้เกิดที่ตำแหน่งลิ้นส่วนหลังเคลื่อนไปหา เพดานอ่อน เสียงลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อนที่เป็นเสียงไม่ก้อง เช่น เสียง [k] ในเสียงพยัญชนะต้นคำ ว่า kid and kill รวมถึงเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า car และ cold ถึงแม้ว่าจะมีการสะกดคำที่แตกต่าง กัน เสียง [k] ในเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายในคำว่า cook, kick และ coke เสียงลิ้น ส่วนหลังกับเพดานอ่อนที่เป็นเสียงก้องในตอนต้นของคำศัพท์ เช่นคำว่า go, gun และ give แทนด้วย [g] เสียงนี้รวมถึงเสียงพยัญชนะท้ายในคำว่า bag, mug และ plague เพดานอ่อนสามารถต่ำลง เพื่อให้ลมผ่านไปยังโพรงจมูกและเกิดเป็นเสียงลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อนที่เป็นเสียงก้องแทนด้วย สัญลักษณ์ [ŋ] ในภาษาอังกฤษเสียงนี้สะกดด้วยพยัญชนะสองตัวคือ 'ng' เช่นในตอนท้ายของคำว่า sing, sang และ tongue

7. เสียงระหว่างเส้นเสียง เสียงหนึ่งที่ถูกเปล่งออกมาโดยไม่ใช้ลิ้นและส่วนอื่น ๆ ของปาก นั่นคือเสียง [h] เช่นเสียงพยัญชนะต้นของคำว่า house และเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า who และ whose เสียงนี้เกิดจากเส้นเสียงเป็นเสียงไม่ก้อง เมื่อเส้นเสียงเปิดออกทำให้เกิดเสียงไม่ก้อง และไม่มีการเปลี่ยนแปลงของลมที่ออกจากปาก

โสตสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์เป็นการกล่าวถึงลักษณะการเกิดเสียง เป็นการรับรู้เสียงผ่านหู นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะการเกิดเสียง ดังนี้

Croft (1968) ได้กล่าวถึงลักษณะการเกิดเสียงไว้ว่า ลักษณะการออกเสียงในภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันออกไป ในมุมมองของสรีรศาสตร์ หากพูดถึงตำแหน่งและลักษณะการออกเสียง จะกล่าวถึงพยัญชนะเป็นคู่ พยัญชนะตัวหนึ่งเสียงก้องอีกตัวหนึ่งเสียงไม่ก้อง เสียงพยัญชนะข้างล่างนี้จัดกลุ่มตามลักษณะ ยกเว้นพยัญชนะเสียงขึ้นจมูกซึ่งโพรงจมูกจะปิดและเกิดเป็นเสียงพูด

1. เสียงกักหรือเสียงระเบิด เสียงพยัญชนะเหล่านี้ถูกเปล่งออกมาโดยการหยุดของกระแสลมชั่วคราว หลังจากนั้นก็จะปล่อยแรงดันลมในรูปแบบของการระเบิดเล็ก ๆ หรือโดยการเปลี่ยนไปยังตำแหน่งการเกิดเสียงอื่นโดยไม่ปล่อยกระแสลมออกมา (เช่น เสียง *p* ในคำว่า *adapting*) หรือโดยการเงียบ ในสองกรณีหลังเสียงกัก (stop) กระแสลมไม่ถูกปล่อยออกมา ลักษณะที่สำคัญซึ่งประกอบด้วยการกักเสียงไม่ก้องเมื่อสระที่เน้นเสียงมาตามหลัง (ยกเว้น เมื่อเสียงกักนั้นมี *s* นำหน้า เช่นคำว่า *stop*) มีการออกเสียงพร้อมกับปล่อยลมหายใจออกมาเช่นเดียวกับการปล่อยลมหายใจของพยัญชนะ [h] เสียงกักภาษาอังกฤษประกอบด้วย [p] *pick*, [t] *tick* และ [k] *kick* เสียงทั้งหมดนี้ไม่ก้อง และ [b] *bay*, [d] *day* และ [g] *gay* ซึ่งเป็นเสียงก้อง อีกทั้งมีเสียงจากช่องว่างระหว่างเส้นเสียง (glottal stop) เสียงนี้เกิดขึ้นโดยการปิดของช่องเส้นเสียงและปล่อยให้ลมเล็ดลอดออกมาเป็นการระเบิด เหมือนกับการไอเล็ก ๆ เช่น คำศัพท์หลายคำที่ขึ้นต้นด้วยสระที่เน้นเสียง (*after*, *even*) และเสียง /t/ ในคำว่า *mountain* และ *button* เนื่องจากเสียงนี้ไม่ใช่หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษจึงไม่มีสัญลักษณ์แทนเสียง แต่นักเรียนจะได้ยินและตระหนักได้ว่ามีเสียงนี้อยู่

2. เสียงเสียดแทรก เสียงนี้ถูกเปล่งออกมาโดยการนำอวัยวะที่ใช้ในการพูดไปใกล้กับตำแหน่งที่เกิดเสียงซึ่งลมจะถูกดันระหว่างช่องโหว่ที่แคบมาก ๆ พร้อมกับการสร้างเสียงเสียดแทรกจำนวนมาก ในภาษาอังกฤษมีเสียงเสียดแทรกในตำแหน่งที่เกิดเสียงทั้งเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง ประกอบด้วยเสียงริมฝีปากกลางและฟันบน คือ เสียง [f] *face* และ [v] *vase* และเสียงปลายลิ้นหรือส่วนถัดปลายลิ้นกับฟันบน คือเสียง [θ] *think* และ [ð] *this* เสียงเสียดแทรกที่เป็นกลุ่มย่อยที่มีความสำคัญคือเสียงที่คล้ายเสียง *s* เรียกว่า เสียงเสียดแทรก (sibilants) ประกอบด้วยปุ่มเหงือก (เสียงที่เกิดจากปลายลิ้นหรือส่วนถัดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก) คือ เสียง [s] *sip* และ [z] *zip* และเสียงจากปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง คือเสียง [ʃ] *ship* และ [ʒ] *azure* เป็นเสียงก้องที่ไม่ถูกใช้

ในแรกเริ่มของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษา เสียงเสียดแทรกระหว่างเส้นเสียง คือเสียง [h] ตำแหน่งที่เกิดเสียงคือที่เส้นเสียงมีกระแสลมจำนวนมากผ่านลำคอและปาก เกิดเป็นเสียงเสียดแทรก [h] ที่มีลักษณะพิเศษ โดยปกติแล้วหน่วยเสียงนี้จะไม่ก้อง ถึงแม้ว่าในบางครั้งเสียงก้อง [h] จะปรากฏอยู่ระหว่างสระของคำศัพท์ เช่นคำว่า *vehement* และ *ahead*

3. เสียงกึ่งเสียดแทรก ประกอบด้วยหน่วยเสียงแยกเพียงสองหน่วยเสียง คือ เสียง [tʃ] *church* และ [dʒ] *judge* เสียงนี้เกิดจากการสิ้นสุดของเสียงกัก [t] หรือ [d] ที่ปุ่มเหงือก หลังจากนั้นจะแทนที่ด้วยการปล่อยแรงดันออกมาครั้งหนึ่ง ปล่อยออกมาช้า ๆ คล้ายเสียงเสียดแทรก [s] หรือ [z] ธรรมชาติของทั้งสองเสียงนี้ทำให้นักวิเคราะห์หลายท่านได้เขียนพวกมันเรียงลำดับตามพยัญชนะสองตัว [tʃ] และ [dʒ] มากกว่าจะเขียนแยกเป็นหน่วยเสียงเดี่ยว เสียงกึ่งเสียดแทรกทั้งสองนี้รวมอยู่ในจำนวนเสียงเสียดแทรกเมื่อหมวดหมู่เหล่านี้ถูกใช้ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อกำหนดเงื่อนไขของคำนามพหูพจน์ และรูปแบบการเติม -s ของคำกริยาที่มีพยางค์เพิ่มขึ้นจากรูปแบบเติม เช่น *wish, wishes; witch, witches; judge, judges* เป็นต้น

4. เสียงนาสิก เสียงนี้เกิดจากการหยุดของกระแสลมโดยสมบูรณ์ที่บางตำแหน่งปากและรูจมูกจะถูกเปิดออก ตำแหน่งที่กระแสลมหยุดเป็นตัวกำหนดคุณภาพของเสียง ประกอบด้วยตำแหน่งริมฝีปากบนและริมฝีปากกลาง (bilabial) ได้แก่เสียง [m] *me* ตำแหน่งปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก (alveolar) ได้แก่เสียง [n] *no* ตำแหน่งลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน (velar) ได้แก่เสียง [ŋ] *ring* (เสียงนี้จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดพยางค์เท่านั้น) เสียงนาสิกมักจะไม่ได้ถูกปล่อยออกมาหรืออาจจะถูกปล่อยออกมาขณะที่หยุดในตำแหน่งการเกิดเสียงเดียวกัน เช่นคำว่า *bump, fund* และ *sink* เสียงนาสิกในภาษาอังกฤษโดยปกติแล้วจะเป็นเสียงก้อง เสียงนาสิกเป็นเสียงก้องซึ่งหมายความว่าพวกมันสามารถเกิดได้แค่เสียงเดียวในพยางค์ มักจะพบได้บ่อยในกรณีของเสียง [ŋ] เช่นคำว่า *button* หรือเสียง [m] เช่นคำว่า *something* ออกเสียงเป็น *sump'm* และเสียง [ŋ] ในรูปแบบอ่อน (weak form) ของคำว่า *can* ที่อยู่หน้าพยัญชนะลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน เช่น *I c'n go*.

5. เสียงข้างลิ้น เสียงข้างลิ้นคือเสียง [l] ลักษณะเฉพาะของเสียงเกิดจากการหลบของลมเหนือด้านข้างของลิ้น ในภาษาอังกฤษเสียง [l] เกิดจากการวางปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกและปล่อยด้านข้างทั้งสองข้างไว้ ในผู้พูดภาษาอังกฤษบางคนลิ้นส่วนหลังจะลงต่ำเมื่อเสียง [l] อยู่ที่เริ่มต้นของคำศัพท์ (leal) และสูงขึ้นเมื่อจบคำศัพท์ (eel) ความแตกต่างของตำแหน่งลิ้นนี้ทำให้เกิดความแตกต่างในคุณภาพของการผลิตเสียงอย่างชัดเจน ความจริงที่ว่าเสียง [l] สามารถออกเสียง

ได้กับสระเกือบทุกตัว ดังนั้นจึงมีเสียง [l] เป็นจำนวนมากในภาษาอังกฤษ การก้องของเสียง [l] ในภาษาอังกฤษทำให้มันสามารถเกิดได้แค่เสียงเดียวในพยางค์ เช่นคำว่า *little, amble* เป็นต้น

Kelly (2001) กล่าวถึงลักษณะการออกเสียงว่า ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการออกเสียงนั้นช่องเสียงอาจปิดสนิทเพื่อให้กระแสลมไม่สามารถผ่านไปได้ชั่วคราว อย่างไรก็ตามก็อาจมีการเคลื่อนไหวปิดเปิดของริมฝีปาก ลิ้นหรือช่องคอ เพื่อให้เราสามารถได้ยินเสียงที่เกิดจากกระแสลมที่ผ่านออกมาได้ หรือในกรณีที่เป็นเสียงนาสิก ลมจะถูกเปลี่ยนทิศทางให้ออกมาทางช่องจมูก ดังนี้

1. เสียงระเบิด (plosive) เกิดจากบริเวณใดบริเวณหนึ่งในช่องเสียงปิดสนิท และเพดานอ่อนขยับสูงขึ้น แรงดันลมเพิ่มขึ้นหลังการปิดช่องเสียง และถูกปล่อยให้ “ระเบิด” ในเวลาต่อมา เช่น เสียง /p/ และ /b/
2. เสียงกักเสียดแทรก (affricate) เกิดจากบริเวณใดบริเวณหนึ่งในช่องปากปิดสนิท และเพดานอ่อนขยับสูงขึ้น แรงดันลมเพิ่มขึ้นหลังจากการปิดและถูกปล่อยออกมาช้ากว่าเมื่อเป็นเสียงระเบิด เช่น เสียง /tʃ/ และ /dʒ/
3. เสียงเสียดแทรก (fricative) เกิดเมื่ออวัยวะในการออกเสียงสองอย่างเข้ามาอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กันพอที่จะทำให้ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของลม เช่น เสียง /f/ และ /v/
4. เสียงนาสิก (nasal) เกิดเมื่อริมฝีปากปิดหรือเมื่อลิ้นติดเพดาน เพดานอ่อนขยับลง และลมเล็ดลอดออกทางช่องจมูก เช่นเสียง /m/ และ /n/
5. เสียงข้างลิ้น (lateral) เกิดเมื่อปลายลิ้นแตะแนวปุ่มเหงือกแล้วทำให้มีการปิดกันลมบางส่วน และลมสามารถออกมาทางด้านข้างลิ้น เช่น เสียง /l/
6. เสียงเปิด (approximant) เกิดเมื่ออวัยวะในการออกเสียงมาอยู่ใกล้กันแต่ไม่ใกล้พอที่จะทำให้เกิดเสียงเสียดแทรกได้ เช่น เสียง /r/ และ /w/

Yule (2006) กล่าวถึงลักษณะการออกเสียงว่า เสียงนั้นเหมือนกันเมื่อมีการออกเสียงที่ชัดเจน ดังนั้นหากว่าเราจำเป็นต้องสามารถแยกความแตกต่างของเสียงให้ได้ ซึ่งทำโดยการจัดประเภทเสียงที่เหมือนกันเข้าด้วยกัน เช่น เราสามารถบอกได้ว่าทั้งเสียง [t] และ [s] เป็นเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นหรือส่วนถัดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เป็นเสียงไม่ก้อง แต่แตกต่างกันที่ลักษณะการออกเสียง เสียง [t] เป็นหนึ่งในชุดของเสียงที่เรียกว่าเสียงกัก และเสียง [s] เป็นหนึ่งในชุดของเสียงที่เรียกว่าเสียงเสียดแทรก ลักษณะของเสียงมีดังนี้

1. เสียงกัก ประกอบด้วยชุดของเสียง [p], [b], [t], [d], [k], [g] เสียงถูกเปล่งออกมาโดยมีรูปแบบ ‘การหยุด’ ของลม หลังจากนั้นจึงปล่อยลมออกมาทันที เสียงพยัญชนะประเภทนี้เป็น

ผลมาจากการการกักหรือการหยุดของลม เสียง [t] เช่นในเสียงพยัญชนะต้นของคำว่า ten ซึ่งเป็นเสียงกักโฆชะที่เกิดจากปลายลิ้นหรือส่วนถัดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก หรือเมื่อเราอ่านออกเสียงคำว่า bed เสียงพยัญชนะต้นและท้ายเป็นเสียงกักโฆชะ

2. เสียงเสียดแทรก ประกอบด้วยชุดของเสียง [f], [v], [θ], [ð], [s], [z], [ʃ], [ʒ] เกี่ยวข้องกับการกักของกระแสลมลมเกือบจะทั้งหมดและมีลมลอดผ่านช่องที่แคบมาก ๆ เกิดการเสียดแทรกทำให้เกิดเสียงนี้ ถ้าเราวางมือไว้ที่ปากขณะที่เปล่งเสียง [f] และ [s] เราจะรู้สึกได้ว่ากระแสลมถูกดันออกมา การออกเสียงคำว่า fish เริ่มต้นและลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรกไม่ก้อง [f] และ [ʃ] ส่วนคำว่า those เริ่มต้นและลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรกก้อง [ð] and [z]

3. เสียงกึ่งเสียดแทรก ถ้าเราวมการหยุดชั่วคราวของกระแสลมเข้ากับการปล่อยกระแสลมที่กักเอาไว้ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเสียดแทรก ทำให้เกิดเสียง [tʃ] and [dʒ] เสียงเหล่านี้เรียกว่า เสียงกึ่งเสียดแทรก ปรากฏในพยัญชนะต้นของคำว่า *cheap* และ *jeep* คำแรกเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรกไม่ก้อง [tʃ] และคำที่สองเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรกก้อง [dʒ]

4. เสียงนาสิก เสียงส่วนใหญ่ถูกเปล่งออกมาด้วยปากพร้อมกับ เพดานอ่อน ที่ยกสูงขึ้นขัดขวางกระแสลมเข้าสู่โพรงจมูก แต่เมื่อเพดานอ่อนลงต่ำและกระแสลมออกทางจมูกทำให้เกิดเสียง [m], [n], and [ŋ] เรียกว่าเสียงนาสิก ทั้งสามเสียงนี้เป็นเสียงโฆชะ คำว่า *morning*, *knitting* และ *name* เริ่มต้นและลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงนาสิก

5. เสียงข้างลิ้น เสียงพยัญชนะต้นของคำว่า *led* และ *red* คือ เสียงข้างลิ้น ทั้งสองเสียงนี้เป็นเสียงก้อง เสียง [l] เรียกว่า เสียงข้างลิ้น เกิดจากการปล่อยกระแสลมออกทางด้านข้างของลิ้นขณะที่ปลายลิ้นแตะที่ตรงกลางของปุ่มเหงือก เสียง [r] ที่พยัญชนะต้นของคำว่า *red* เกิดจากปลายลิ้นยกสูงขึ้นและงอไปด้านหลังใกล้กับปุ่มเหงือก

6) เสียงกึ่งสระ ประกอบด้วยเสียง [w] และ [j] ทั้งสองเสียงนี้เป็นเสียงก้องและปรากฏที่พยัญชนะต้นของคำว่า *we*, *wet*, *you* และ *yes* เสียงเหล่านี้จะเกิดลิ้น เคลื่อนที่ไปยังหรือออกจากตำแหน่งสระ บางครั้งเรียกว่าเสียงกึ่งสระหรือเสียงเปิด เสียง [h] เช่นในคำว่า *Hi* หรือ *hello* เป็นเสียงไม่ก้องและจัดเป็นเสียงกึ่งสระเพราะรวมกับเสียงอื่น

สรุปได้ว่า สัทศาสตร์ คือการศึกษาลักษณะของเสียงพูด ธรรมชาติในการออกเสียง การศึกษาเรื่องสัทศาสตร์นั้นจะประกอบด้วย 3 ประเภท คือ 1) สรีรศาสตร์ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเปล่งเสียงพูดทั้งหมด ประกอบด้วยเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง เสียงก้องคือเสียงที่เปล่งออกมาพร้อมกับเกิดการสั่นของเส้นเสียง ส่วนเสียงไม่ก้องเป็นเสียงที่เปล่งออกมาโดยที่เส้นเสียงไม่มี

การสั้นสะเทือน 2) กลสัทศาสตร์ เป็นการศึกษาลักษณะทางกายภาพของเสียง กล่าวถึงตำแหน่งการเกิดเสียง ประกอบด้วย ตำแหน่งริมฝีปาก ตำแหน่งริมฝีปากและฟัน ตำแหน่งฟัน ตำแหน่งปุ่มเหงือก ตำแหน่งปุ่มเหงือกและเพดานแข็ง ตำแหน่งเพดานแข็ง ตำแหน่งเพดานอ่อน และตำแหน่งเส้นเสียง และ 3) โสตสัทศาสตร์ เป็นการศึกษาเสียงผ่านหู กล่าวถึงลักษณะการเกิดเสียง ประกอบด้วย เสียงกัก เสียงเสียดแทรก เสียงกึ่งเสียด เสียงนาสิก เสียงข้างลิ้น และเสียงกึ่งสระ

การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษมีหลายวิธี นักการศึกษาได้กล่าวถึงการประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

Eldredge (1995) กล่าวว่า ในการประเมินการออกเสียงทำได้โดยให้นักเรียนอ่านคำศัพท์เทียม นักเรียนที่สามารถอ่านคำศัพท์เทียมได้เร็วและถูกต้องแสดงให้เห็นถึงความรู้ด้านโฟนิกส์และสามารถบอกความแตกต่างระหว่างนักอ่านมีทักษะและไม่มีทักษะได้ นักอ่านที่มีทักษะสามารถสะกดคำศัพท์และการออกเสียงคำศัพท์ในความจำได้ ขณะที่นักอ่านที่ไม่มีทักษะไม่สามารถทำได้นักอ่านที่มีทักษะสามารถจำคำในภาษาเขียนและสามารถสะกดและออกเสียงคำศัพท์นั้นได้เมื่อเจอในหนังสือเรียน ในทางตรงกันข้าม นักอ่านที่ไม่มีทักษะจะสะกดและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้เพียงบางส่วนเท่านั้นเพราะความรู้ด้าน โฟนิกส์ไม่เพียงพอ พวกเขาเหล่านี้จำคำศัพท์ได้น้อย และถอดรหัสคำได้ช้าและไม่ถูกต้อง

Celce-Murcia, Brinton, and Goodwin (1996) กล่าวว่า การประเมินการรับรู้เป็นการประเมินการแยกแยะโดยการฟัง อาจทำการทดสอบในชั้นเรียนหรือในห้องปฏิบัติการทางภาษา ควรทดสอบความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของทั้งเสียงพูดและลักษณะการออกเสียงซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การแยกแยะเสียงพยัญชนะและเสียงสระ ในการประเมินความสามารถของผู้เรียนเกี่ยวกับการแยกแยะเสียงพยัญชนะและเสียงสระนั้น ครูสามารถประเมินโดยใช้แบบฝึกการแยกแยะคู่เทียบเสียง โดยการที่ครูอ่านประโยคที่มีสองตัวเลือกในคู่เทียบเสียงนั้นหรือจะให้นักเรียนฟังเทปก็ได้
2. การเน้นเสียงในคำ สามารถประเมินความสามารถในการจดจำการเน้นเสียงในคำศัพท์ของผู้เรียนได้โดยการที่ครูอ่านคำศัพท์หรือประโยคที่ในเรื่องหรือบทสนทนา และให้นักเรียนเลือกคำศัพท์หรือประโยคที่มีรูปแบบการเน้นเสียงที่ถูกต้อง
3. ความโดดเด่น ในการประเมินความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับองค์ประกอบที่โดดเด่นในประโยค ครูสามารถทำได้โดยใช้การเน้นเสียงในคำ

4. ทำนองเสียง การประเมินการแยกแยะรูปแบบของทำนองเสียง ครูทำได้โดยให้นักเรียน บอกว่ามีการขึ้นเสียงสูงหรือลงเสียงต่ำในประโยคนั้น ๆ

5. การลดเสียงคำ ในการประเมินความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับการลดเสียงคำ สามารถใช้ ข้อสอบการเติมคำในช่องว่าง นักเรียนเติมคำศัพท์ที่มีการลดเสียงและไม่เน้นเสียงในช่องว่างจากการ ฟังเทปหรือบทสนทนา

Rycik and Rycik (2009) กล่าวถึงการประเมินการออกเสียง ดังนี้

1. การประเมินการออกเสียงและตัวอักษร การประเมินที่ดีที่สุดต้องไม่เป็นทางการและเป็น การประเมินตามสภาพจริง นั่นคือการประเมินต้องคล้ายกับกิจกรรมที่นักเรียนทำในห้องเรียนในแต่ละ วัน การประเมินแบบไม่เป็นทางการสามารถประเมินนักเรียนเป็นกิจกรรมรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ การประเมินความรู้ด้านการออกเสียงและตัวอักษรของนักเรียนเป็นรายบุคคลสามารถทำได้โดยใช้ กิจกรรมบัตรตัวอักษร ครูแสดงบัตรตัวอักษรแก่นักเรียนโดยใช้วิธีการสุ่ม ไม่เรียงตามลำดับตัวอักษร และให้นักเรียนระบุตัวอักษร ออกเสียงตัวอักษรและบอกคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรนั้น ทั้งตัวอักษร พิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็กและบันทึกคำตอบลงในตาราง ครูสามารถทบทวนตารางกับนักเรียนเป็น รายบุคคลเพื่ออธิบายถึงเป้าหมายในการเรียนรู้ต่อไป และสามารถนำตารางนี้กับนักเรียนเป็นรายกลุ่ม ในการสอนครั้งต่อไป ในการนับคะแนนคำตอบของนักเรียนทำให้ครูรู้ถึงประวัติของนักเรียนในชั้น เรียนและสามารถนำมาใช้ในการวางแผนกิจกรรมที่ตอบสนองกับความต้องการของพวกเขา บัตรตัวอักษรและตารางนี้ยังสามารถใช้ในการสอนการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มเล็ก ๆ นอกจากนี้ ครูสามารถใช้ตัวอักษรแม่เหล็กเพื่อความสะดวกและประโยชน์ในการสอนและการประเมินการจำ ตัวอักษรของนักเรียน โดยครูหรือเพื่อนนักเรียนในชั้นออกเสียงคำศัพท์และให้นักเรียนชูตัวอักษร ที่เป็นพยัญชนะต้นของคำศัพท์นั้น

2. การประเมินการออกเสียงสระ ครูสามารถใช้การประเมินแบบไม่เป็นทางการในการ ประเมินการออกเสียงสระ ตัวอย่างเช่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ครูให้นักเรียนฟังเสียงสระ และเลือกบัตรภาพมาวางเป็นกองตามเสียงสระที่ได้ยิน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครูอาจจะ ให้อ่านคำศัพท์ที่กำหนดให้ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์ที่มีการรวมเสียงสระหรือรูปแบบการสะกดคำ ที่แตกต่างกัน เช่นคำว่า *loyal* หรือ *foolish* เป็นต้น การประเมินการออกเสียงสระแบบไม่เป็น ทางการนี้ ครูสามารถใช้คำศัพท์ที่ไม่มีมีความหมาย (Nonsense Words) แทนคำศัพท์จริง เพื่อที่นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ด้วยตนเองไม่ใช่การออกเสียงคำศัพท์จากความจำ คำศัพท์ จะยากขึ้นและแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการสะกดคำ เช่น *dat, wep, rin, bom, mub, blaid, clane,*

grite, frope, troag เป็นต้น นักเรียนต้องอ่านคำศัพท์ออกมาและครูนำข้อผิดพลาดของนักเรียนไปใช้ในการวางแผนการสอนในครั้งต่อไป

สรุปได้ว่า การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษคือการประเมินการแยกแยะเสียงความสามารถในการจดจำเสียงตัวอักษร และความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงได้ ในการประเมินการแยกแยะเสียงที่ได้ยินทั้งเสียงพยัญชนะและเสียงสระนั้นทำได้โดยใช้คู่เทียบเสียงหรือกิจกรรมบัตรตัวอักษร และการประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงคำประเมินจากการอ่านคำศัพท์ที่ไม่มีความหมาย (Nonsense Words) แทนคำศัพท์จริงเพื่อที่นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ด้วยตนเองไม่ใช่การออกเสียงคำศัพท์จากความจำ

โฟนิกส์ (Phonics)

ความหมายของโฟนิกส์

โฟนิกส์มีความสัมพันธ์กับการสอนการออกเสียง นักเรียนที่มีความรู้ด้านโฟนิกส์จะสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียง นักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของโฟนิกส์ไว้ต่างกัน ดังนี้

Johnson and Pearson (1984) กล่าวว่า โฟนิกส์หมายถึงชุดของความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษรซึ่งเมื่อได้เรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้และโฟนิกส์คือวิธีการสอนที่หลากหลายซึ่งสามารถใช้ในการสอนความสัมพันธ์เหล่านี้

Heilman (1993) กล่าวว่า โฟนิกส์ไม่ใช่วิธีสอนอ่านและไม่ใช้สัทศาสตร์ โฟนิกส์เป็นหนึ่งในวิธีการที่เด็กใช้ในการ “แก้ปัญหา” คำศัพท์ที่ไม่คุ้นตา การสอนโฟนิกส์เป็นการสอนความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรเท่านั้น ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเรียนอ่าน การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษจะเกิดขึ้นเมื่อคำศัพท์นั้นมีเสียงที่คล้ายคลึงกัน เด็กอาจจะอ่านออกเสียงคำว่า broad ได้ เพราะมีเสียงคล้องจองกับคำว่า road หรือคำว่า fath (father) เพราะคล้องจองกับคำว่า path ซึ่งถ้าเป็นการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เด็กก็สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านี้ได้ทันที และจะไม่เกิดความผิดพลาดเหล่านี้อีก อีกทั้ง ยังกล่าวถึงการสอนโฟนิกส์ไว้อีกว่า 1) การสอนโฟนิกส์ คือ แง่มุมหนึ่งในการสอนอ่านซึ่งเด็กสามารถเข้าใจได้ว่า ตัวอักษรต่าง ๆ ในคำศัพท์คือเสียงที่จะได้ยินเมื่ออ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ และ 2) การสอนโฟนิกส์เป็นการสอนเสียงที่มีอยู่จริงซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวอักษรเฉพาะหรือตัวอักษรที่รวมกัน

Rubin (1993) กล่าวว่า โฟนิกส์คือการศึกษาระหว่างสัญลักษณ์ของตัวอักษรของภาษาเขียนและเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ เป็นวิธีการสอนหนึ่งที่ใช้ในการสอนจดจำคำศัพท์ในการอ่าน โฟนิกส์

ใช้ในห้องเรียนเสมือนการถอดรหัสคำ ช่วยให้นักเรียนมีอิสระและมีความมั่นใจในการอ่าน แต่เป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของกระบวนการอ่านเท่านั้น

Eldredge (1995) ได้นิยามโฟนิิกส์ไว้ 2 แนวทางที่แตกต่างกัน ความหมายแรกโฟนิิกส์หมายถึงความรู้ด้านภาษาที่บุคคลต้องการ ความหมายที่สองโฟนิิกส์อธิบายถึงวิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้

Burn, Roe, and Ross (1996) กล่าวว่า โฟนิิกส์คือความเชื่อมโยงของเสียง (หน่วยเสียง) กับสัญลักษณ์ตัวหนังสือ (grapheme) ในบางภาษาความเชื่อมโยงระหว่างสัญลักษณ์ของเสียงเป็นปกติพอสมควร แต่ไม่ใช่ในภาษาอังกฤษ อักษรเดี่ยวหรือการรวมกันของตัวอักษรในตัวหนังสืออาจจะมีเสียงที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น ตัวอักษร *a* ในแต่ละคำต่อไปนี้มีเสียงที่แตกต่างกัน คือคำว่า *cape, cat, father, soda* ในทางตรงกันข้าม เสียงเดี่ยวอาจจะมีมากกว่าหนึ่งตัวอักษรหรือมีการรวมกันของตัวอักษร ตัวอักษร *e* เสียงยาว มีการสะกดคำที่แตกต่างกันในคำศัพท์ *me, men, meal, seed,* และ *size* ภาษาอังกฤษมีตัวอักษรจำนวนมากที่ไม่อ่านออกเสียง เช่น *island, knight, write, lamb, gnome, psalm* และ *rhyme* เป็นต้น

Barchers (1998) ได้นิยามความหมายของโฟนิิกส์ไว้ว่า โฟนิิกส์ คือ ชุดความสัมพันธ์ระหว่างระบบเสียงกับสัญลักษณ์ตัวอักษรหรือตัวหนังสือ

Williams (2000) กล่าวถึงโฟนิิกส์ไว้ว่า โฟนิิกส์เป็นการเรียนรู้ชุดของทักษะย่อยต่าง ๆ ตามลำดับ และมีการพูดซ้ำ ๆ ก่อนจะเรียนรู้ทักษะย่อยแต่ละทักษะ ในแต่ละหน่วยจะประกอบด้วยการสอนคำศัพท์หลายร้อยคำ

Adams (1994) ได้ให้นิยามโฟนิิกส์ไว้ว่า โฟนิิกส์ หมายถึง ระบบการสอนอ่านที่มีการสร้างกฎการเรียงตามลำดับตัวอักษร เป็นระบบที่มีองค์ประกอบหลักคือการสอนความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรหรือกลุ่มของตัวอักษรและการอ่านออกเสียงตัวอักษรเหล่านั้น

Rayner, Foorman, Perfetti, Pesetsky, and Seidenberg (2002) ให้ความหมายของการสอนแบบโฟนิิกส์ว่าเป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยพื้นฐานของเสียง ผู้เรียนได้รับการสอนให้เรียนรู้การใช้ความรู้เกี่ยวกับพยัญชนะ เพื่ออ่านออกเสียงคำต่าง ๆ

Rycik and Rycik (2009) ได้ให้ความหมายของโฟนิิกส์ ทั้งความหมายโดยทั่วไปและความหมายเฉพาะทางว่าเมื่อบุคคลหนึ่งกล่าวว่าเด็กคนหนึ่ง “ไม่รู้โฟนิิกส์” หรือแนะนำว่านักเรียนที่กำลังพยายามจะสะกดคำศัพท์ควร “เปล่งเสียงออกมา” นั้นหมายความว่า คน ๆ นั้นกำลังอ้างถึง

ความรู้เกี่ยวกับความสอดคล้องของเสียงและตัวอักษรที่ผู้อ่านและผู้เขียนต้องมี นอกจากนี้โฟนิกส์ยังหมายถึงวิธีการสอนอ่าน

Savage (2006) กล่าวว่า โฟนิกส์คือการศึกษาความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงเพื่อวัตถุประสงค์การเรียนรู้การอ่านและการเขียน มีความสำคัญต่อการพัฒนาด้านภาษาของเด็ก ๆ

McKenna and Stahl (2015) ได้ให้ความหมายของโฟนิกส์ไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์กันของเสียงกับตัวอักษรเพื่อพิจารณาการออกเสียงคำศัพท์

นักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ให้ความหมายของโฟนิกส์ไว้คล้าย ๆ กัน คือ โฟนิกส์เป็นการสอนอ่านและสะกดคำ โดยการเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร ผู้เรียนจะสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรเหล่านี้เพื่อใช้ในการสร้างคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

ประวัติความเป็นมาของการสอนโฟนิกส์

การสอนโฟนิกส์มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน มีทั้งผู้ที่เห็นพ้องและคัดค้าน และมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนมาเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน นักการศึกษาได้กล่าวถึงประวัติการสอนโฟนิกส์ไว้ ดังนี้

ประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหราชอาณาจักร

Hodgson, Buttle, Conridge, Gibbons, and Robinson (2018) ได้กล่าวถึงการสอนโฟนิกส์และการอ่านในเริ่มแรกของสหราชอาณาจักรไว้ว่า สงครามการอ่านมีประวัติศาสตร์มายาวนาน น่าจะเริ่มต้นตั้งแต่หนังสือของ Rudolph Flesch ที่ชื่อว่า *Why Johnny Can't Read* ตีพิมพ์ในปี 1955 หลังจากนั้นเกิดการวิจารณ์กันอย่างหนักเกี่ยวกับประสิทธิภาพของวิธีการสอนต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนเด็ก ๆ ให้อ่าน รัฐบาลของสหราชอาณาจักรและในบางประเทศที่พูดภาษาอังกฤษได้ส่งเสริมให้มีการสอน “โฟนิกส์แบบสังเคราะห์” เพราะเป็นกุญแจนำไปสู่ความสำเร็จในการฝึกฝนการอ่านให้เด็กเล็ก วิธีการนี้นักเรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงและตัวอักษร ตัวอย่างเช่น การออกเสียงแต่ละหน่วยเสียงของคำว่า shop /sh/-/o/-/p/ หลังจากนั้นจะมีการผสมหน่วยเสียงเหล่านี้เพื่อสร้างคำ โฟนิกส์แบบสังเคราะห์จะมีการสอนแยก และเป็นวิธีการสอนโฟนิกส์ที่มีความสำคัญที่สุด โรงเรียนประถมศึกษาที่ดีที่สุดในประเทศอังกฤษสอนเด็กทุกคนให้ได้อ่านจริง และหนึ่งในตัวอย่างของ 12 โรงเรียนเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าความสำเร็จของพวกเขาเกิดจากวิธีการสอนที่ต่อเนื่องและเข้มงวดในการพัฒนาการฟังและการพูด และการสอนอ่านและ

การเขียนและสะกดคำโดยใช้วิธีโฟนิกส์แบบอย่างเป็นระบบ ในเดือนเมษายน ปี 2011 โรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ ในสหราชอาณาจักรได้รับเงินทุนจากรัฐบาล โดยให้ใช้เงินสูงถึง 3000 ปอนด์ ในการจัดซื้อสื่อต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในโปรแกรมการสอนโฟนิกส์ และในเดือนกันยายนของปีเดียวกัน รัฐบาลได้ประกาศว่า จะมีการออกระเบียบในการทดสอบด้านโฟนิกส์ โดยเริ่มใช้กับเด็ก ๆ ชั้นปีที่ 4 ซึ่งจะนำมาใช้ทันที โดยเริ่มดำเนินการเป็นครั้งแรกในปี 2011-2012 วัตถุประสงค์เพื่อพิสูจน์ว่าเด็ก ๆ ทุกคนได้รับการสอนโฟนิกส์ตามวัยและเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในระดับนี้ควรได้รับการส่งเสริมเป็นพิเศษจากโรงเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการถอดรหัส และจะได้รับโอกาสในการทดสอบโฟนิกส์ใหม่อีกครั้ง อย่างไรก็ตามการขับเคลื่อนการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ในการสอนอ่านเด็กชั้นปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษายังไม่ได้รับการตอบรับอย่างกว้างขวางจากครูและนักวิชาการ การทดสอบความสามารถด้านโฟนิกส์ได้รับการวิจารณ์และต่อต้าน เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นการรวมคำศัพท์ที่ไม่มีจริงเข้าด้วยกันโดยไม่มี ความหมายที่สามารถอ้างอิงได้ วัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถของเด็ก ๆ ในการนำความสัมพันธ์ของรูปตัวอักษรแต่ละตัว และเสียงของมันที่ได้เรียนมาไปใช้ในการอ่าน จากการตอบแบบสอบถามของโรงเรียนต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นโดยมหาวิทยาลัย Sheffield Hallam ในฐานะตัวแทนของสมาคมด้านภาษาของสหราชอาณาจักร ผลปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เห็นด้วยกับการสอนให้เด็ก ๆ พยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยมีการโต้แย้งว่า “การอ่านมีมากกว่าการสอนโฟนิกส์”

ต่อมา Walker et al. (2013) ได้ทำการสำรวจผู้ประสานงานด้านภาษา จำนวน 844 คน และครูสอนเด็กชั้นปีที่ 1 จำนวน 904 คน และสัมภาษณ์นักศึกษาคณะครูในโรงเรียนประถมจำนวน 14 โรงเรียน ผลปรากฏว่า ครูมากกว่า 90% สอนโฟนิกส์เด็ก ๆ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 บ่อยมากขึ้นโดยใช้ตัวอักษรและเสียงในโปรแกรมการสอนของพวกเขา อีกทั้ง ครูมากกว่า 53% ใช้โปรแกรมการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์หรืออย่างเป็นระบบเป็นวิธีการสอนหลัก ครูมีเจตคติในทางบวกเกี่ยวกับการใช้โฟนิกส์เป็นวิธีการสอนอ่านและช่วยพัฒนาการอ่านในระยะเริ่มแรก การสอนโฟนิกส์ทำให้ครูสนุกสนานในการสอนเด็กออกเสียงจากที่ง่ายที่สุดไปสู่การผสมตัวอักษรที่มีความซับซ้อนที่สุด ผลการสำรวจ 9 ใน 10 คนของผู้ประสานงานด้านภาษาพบว่า ควรใช้วิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อสอนให้เด็กสามารถถอดรหัสคำศัพท์ ผู้เขียนสนับสนุนให้มีการใช้วิธีการสอนโฟนิกส์เป็นระบบในการสอนโฟนิกส์ระดับประถมศึกษา แต่ยังมี ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์หรืออย่างเป็นระบบ

ครูหลายคนเข้าใจผิดเรื่องการฝึกโดยใช้วิธีการสอนโฟนิกส์ จากบทความและรายงานที่กล่าวมานั้นไม่มีการกล่าวไว้ว่า การสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์อย่างเป็นทางการเป็นระบบเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอแล้วที่ทำให้ผู้แรกเริ่มอ่านประสบความสำเร็จในการอ่าน Rose (2006) ให้คำแนะนำว่าการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ควรสอนแยกและเป็นวิธีการสอนที่สำคัญที่สุด โฟนิกส์ควรมีการกำหนดกรอบไว้กว้าง ๆ และควรมีหลักสูตรทางภาษาจำนวนมาก เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด การอ่านและการเขียน และเพิ่มคลังคำศัพท์ของเด็ก ๆ วิธีการสอนโฟนิกส์ถูกนำไปใช้ในโรงเรียนแบบอย่าง จำนวน 12 โรงเรียน ซึ่งล้วนแต่ยอมรับในความสำคัญของการสอนโฟนิกส์ โรงเรียนแห่งหนึ่งกล่าวว่า “เด็กจะไม่สามารถอ่านได้คล่องโดยใช้เพียงแค่ทักษะเดียว” ทางโรงเรียนจึงส่งเสริมการสอนโฟนิกส์ในการสอนอ่านและ ให้เด็ก ๆ นำหนังสือ “real books” กลับไปอ่านที่บ้าน มีการจัดกล่องหนังสือในทุกชั้นเรียนและเด็ก ๆ ใช้ช่วงเวลาพักรับประทานอาหารกลางวันในการอ่านหนังสือ

ประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหรัฐอเมริกา

Blevins (2006) กล่าวถึงประวัติการสอนโฟนิกส์ในสหรัฐอเมริกาไว้ว่า การสอนโฟนิกส์ได้รับการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์การสอนอ่านในสหรัฐอเมริกา โดยเน้นการสอนความสัมพันธ์ของการสะกดคำและเสียงแก่เด็ก ๆ โดยได้กล่าวถึงช่วงเวลาในการเปลี่ยนแปลงแนวทางในการสอนโฟนิกส์ที่สำคัญในประวัติศาสตร์การสอนอ่านของประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนี้

ปลายปี 1600s หนังสือ *The New England Primer* ได้รับการตีพิมพ์ในประเทศอาณานิคม หนังสือสอนอ่านขั้นพื้นฐานนี้เน้นการสอนโฟนิกส์ นักเรียนจะได้รับการสอนพยัญชนะเป็นอันดับแรก ต่อมาค่อยฝึกการอ่านพยางค์ง่าย ๆ และสุดท้ายคือการอ่านหนังสือเรียน พระคัมภีร์ไบเบิลเป็นหนังสืออ่านเบื้องต้นสำหรับนักเรียน ใช้วิธีการสอนอ่านแบบ “ล่างขึ้นบน” (bottom-up) โดยเริ่มต้นการอ่านจากความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร เป็นวิธีการที่นักเรียนชาวอาณานิคมเรียนการอ่านภาษาอื่น ในช่วงเวลาของภาษากรีกโบราณ โฟนิกส์ได้รับการสอนให้เป็นภาษาเขียนเพื่อให้สามารถเข้าถึงได้ง่าย ดังนั้น ชาวอาณานิคมที่ได้รับการศึกษาจึงได้เรียนรู้ภาษากรีกและลาตินในการสอนโฟนิกส์ วิธีการสอนนี้ยังคงมีดำเนินต่อมาเรื่อย ๆ ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นเวลามากกว่า 150 ปี

ในกลางปี 1800s การสอนโฟนิกส์เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ จากการสอนอ่านกลุ่มคนเล็ก ๆ มาเป็นการสอนอ่านประชากรขนาดใหญ่ขึ้น เนื่องจากเล็งเห็นความจำเป็นในการสอนอ่านเด็กเล็ก ๆ มีบริษัทสิ่งพิมพ์จำนวนมากที่สามารถเข้าถึงได้ แต่ Horace Mann เลขาธิการกระทรวงศึกษาธิการแมสซาชูเซตต่อต้านการสอนโฟนิกส์แบบนี้ เขาเห็นว่ามันเป็นอันตรายต่อการ

สร้างความกระตือรือร้นของชาติและการเป็นนักอ่านที่มีทักษะและเป็นการสนับสนุนการสอนอ่านเป็นคำ การต่อต้านของเขาจะมีผลกระทบต่อการสอนโฟนิกส์เพียงเล็กน้อย และยังคงมีหนังสือในการสอนอ่านที่เน้นความเข้าใจในโฟนิกส์ปรากฏออกมา หนังสือที่ตีพิมพ์เริ่มบรรจุคำศัพท์มากขึ้นในปลายปี 1920s วิธีการสอนอ่านเป็นคำนี้เริ่มได้ผล

ในปลายปี 1920s William S. Gray ซึ่งเป็นครูที่ต่อต้านการสอนโฟนิกส์ที่ใช้อยู่ เพราะคิดว่าเป็น “งานหนักที่เลียดเย็น” เขาแนะนำว่าควรแทนที่การสอนโฟนิกส์ด้วยวิธีการสอนแบบมองแล้วพูด (การอ่านคำคันทา) Dick และ Jane ได้ใช้สื่อการอ่านสำหรับเด็ก ๆ เช่น สื่อรูปภาพที่มีสีสันและเนื้อเรื่องที่ดึงดูดใจเด็ก ๆ หนังสือจะได้รับการควบคุมอย่างรอบคอบเพื่อที่คำคันทาจะนำมาใช้ซ้ำ ๆ วิธีการสอนนี้ตามด้วยรูปแบบการสอนแบบ “บนลงล่าง” (top-down) โดยนักเรียนเริ่มจากประสบการณ์และความรู้ในการอ่านคำศัพท์ที่มีอยู่ก่อนหน้า ความสัมพันธ์ในการสะกดคำและการอ่านออกเสียงที่เคยได้เรียนไปแล้วนั้นจะได้เรียนรู้อีกครั้ง โฟนิกส์ถูกมองว่าเป็นหนทางสุดท้าย

ในปี 1955 หนังสือของ Rudolph Flesch ที่ชื่อว่า *Why Johnny Can't Read* ทำให้วิธีการสอนโฟนิกส์ได้รับการพิจารณาอีกครั้ง Flesch ให้เหตุผลว่าการสอนโฟนิกส์ด้วยวิธีการมองแล้วพูดทำให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนสหรัฐอเมริกาตกลง เขาสนับสนุนให้กลับมาใช้โฟนิกส์แบบ “ไหวพริบ” ถึงแม้ว่าความคิดของ Flesch ไม่ใช่สิ่งใหม่แต่หนังสือของเขาได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ประชาชนและสื่อให้การตอบรับหนังสือของเขาจนกลายเป็นหนังสือขายดี อย่งไรก็ตาม ชุมชนวิชาการไม่ยอมรับหนังสือ *Why Johnny Can't Read* เพราะรูปแบบการเขียนของ Flesch เป็นแบบโฆษณาชวนเชื่อ ไม่มีหลักฐานการวิจัยมายืนยันและมีการอธิบายวิธีการสอนอ่านของเด็กสั้นเกินไป แต่ Flesch ยังคงดำเนินการต่อต้านต่อไป เขากล่าวว่าการใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบการอ่านคำเป็นเหมือนกับการฝึกสัตว์ ฝึกเด็กเหมือนกับสุนัข เขาเรียกวิธีการนี้ว่า “ทารุณโหดร้ายที่สุด เป็นวิธีการที่โง่งในการยึดเยียดบางสิ่งใส่สมองของเด็ก”

ในปี 1967 รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาหันกลับมาสู่ชุมชนวิชาการ หนังสือของ Jeanne Chall ชื่อว่า *The Great Debate* สะท้อนถึงหลักการและมีการวิเคราะห์เกี่ยวกับประเด็นการอ่านที่ประเทศชาติกำลังเผชิญอยู่มากกว่า สนับสนุนการสอนโฟนิกส์อย่างเป็นระบบในหลักสูตรการอ่านพื้นฐานและมีข้อมูลการวิจัยจำนวนมากมารองรับ นักวิจัยจำนวนมากสนับสนุนแนวคิดของ Jeanne Chall ว่าการสอนโฟนิกส์แบบตรงมีประโยชน์ต่อนักเรียนมากกว่าการเรียนรู้โดยบังเอิญ ถึงแม้ว่าการค้นพบของ Chall จะได้รับการยืนยันจากนักวิจัยจำนวนมาก แต่การสอนโฟนิกส์ยังคงมีความหลากหลายหลายในปี 1970s, 80s, and ต้นปี 90s

ในปี 1985–1995 จากการตีพิมพ์ของหนังสือที่มีชื่อว่า *Becoming a Nation of Readers: The Report of the Commission on Reading* ของ Anderson et al ในปี 1985 และหนังสือ *Beginning to Read: Thinking and Learning about Print* ของ Marilyn Jager Adams ได้จุดประกายความสำคัญของการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ ผู้แต่งเหล่านี้อธิบายโฟนิกส์ว่าเป็นหนึ่งในส่วนประกอบสำคัญในการสอนอ่านสำหรับนักเรียนแรกเริ่ม พวกเขายอมรับวิธีการสอนโฟนิกส์ในแบบต่าง ๆ และสนับสนุนวิธีการสอนอ่านที่สมดุลและการสอนเพื่อความเข้าใจและไม่ยอมรับกระบวนการสอนอ่านแบบล่างขึ้นบนหรือบนลงล่าง แต่พวกเขาและนักวิจัยท่านอื่น ๆ ได้เสนอรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ของการอ่านที่ซึ่งผู้อ่านใช้ในการรวมภูมิความรู้ก่อนหน้าและความรู้เกี่ยวกับลักษณะในการสะกดคำและเสียงของคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความหมายของคำศัพท์ในบริบท

ในปี 1995–2006 ประธานาธิบดี บุช ได้ออกกฎหมาย *No Child Left Behind Act* ในปี 2001 กฎหมายนี้เป็นการเพิ่มเงินทุนและการเน้นการสอนอ่านนักเรียนอนุบาลปีที่ 3 กฎหมายใหม่นี้ทำให้เริ่มมีการฝึกอบรมการสอนอ่านแก่ครูใน 5 พื้นที่สำคัญเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียง โฟนิกส์ คำศัพท์ ความเข้าใจ และความคล่องแคล่ว เพื่อช่วยเหลือโรงเรียนในการตัดสินใจเกี่ยวกับการสอนอ่านโดยใช้งานวิจัยเป็นฐาน และจากรายงานการวิจัยของคณะกรรมการการอ่านในปี 2000 เป็นผลทำให้หลาย ๆ รัฐ เช่น รัฐแคลิฟอร์เนียและรัฐเท็กซัส ได้เรียกร้องให้เพิ่มการสอนโฟนิกส์ในพื้นที่ฐานการสอนอ่านและเพิ่มการฝึกอบรมครูเกี่ยวกับโฟนิกส์และภาษาศาสตร์พื้นฐาน

ความสำคัญในการสอนโฟนิกส์

งานวิจัยจำนวนมากที่ทำการศึกษเกี่ยวกับความสำคัญในการสอนโฟนิกส์และวิธีการที่จะสอนเด็ก ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ นักวิจัยหลายท่านให้กล่าวถึงความสำคัญในการสอนโฟนิกส์ดังนี้

Chall (1989) กล่าวว่า การสอนโฟนิกส์ช่วยให้เด็ก ๆ เรียนรู้การอ่าน เรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำในภาษาอังกฤษ วิธีการนี้จะช่วยให้เด็ก ๆ สามารถถอดรหัสคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์ที่สามารถคาดเดาได้ เด็ก ๆ ที่มาโรงเรียนพร้อมกับการได้สัมผัสหนังสือที่จำกัดจะมีโอกาสน้อยมากในการพัฒนาการพูด เด็ก ๆ ที่มาจากครอบครัวที่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมระดับล่าง เด็ก ๆ ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือเด็ก ๆ ที่คาดว่าจะมี

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ และแม้กระทั่งเด็ก ๆ ที่มีภูมิความรู้ในภาษามาก พวกเขาเหล่านี้จะได้รับประโยชน์จากการสอนโฟนิกส์ทั้งสิ้น การเรียนรู้โฟนิกส์ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ทักษะการอ่านและการเขียนได้เร็วขึ้น เด็กส่วนใหญ่ที่มีอายุหกขวบจะมีคำศัพท์ในการพูดและการฟังอยู่แล้วประมาณ 6,000 คำ การเรียนโฟนิกส์ทำให้พวกเขาสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์เหล่านี้และเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมเร็วกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์

Lesgold and Resnick (1982) กล่าวว่า การสอนโฟนิกส์เป็นส่วนประกอบสำคัญในการสอนอ่านเริ่มต้น วัตถุประสงค์ของการสอนก็เพื่อสอนเด็ก ๆ ให้อ่านได้ถูกต้อง เข้าใจ คล่องแคล่ว และมีความสุข อีกทั้งความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์สามารถทำนายได้อย่างชัดเจนถึงความสามารถในการถอดรหัสคำศัพท์ในอนาคต

Sulzby (1985) กล่าวว่า นักอ่านส่วนใหญ่มีทักษะด้านโฟนิกส์น้อยและมีวิธีการอ่านที่ขาดสมดุล เด็ก ๆ จะอาศัยวิธีการอ่านเพียงวิธีเดียว เช่น การใช้คำบอกใบ้ในบริบทหรือรูปภาพเพื่อหลีกเลี่ยงวิธีการอ่านอื่น ๆ หากต้องการเป็นนักอ่านที่คล่องแคล่ว มีทักษะ เด็ก ๆ จำเป็นต้องมีวิธีการที่จะทำให้เข้าถึงคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย รวมถึงการใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ การเดาคำศัพท์จากบริบท และการเดาคำศัพท์จากโครงสร้าง เด็กเล็กและนักอ่านที่มีทักษะน้อยจะอาศัยการเดาคำศัพท์จากบริบทมากกว่าสิ่งอื่น

Stanovich (2009) กล่าวว่า การสอนโฟนิกส์ทำให้เด็ก ๆ เป็นนักถอดรหัสคำที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่เนิ่น ๆ ในการอ่านมากขึ้นและสามารถปรับปรุงการอ่านได้ และเด็ก ๆ ที่ประสบปัญหาในการถอดรหัสคำในการอ่านจะมีน้อยลง

Carroll (1990) กล่าวว่า ความรู้ด้านโฟนิกส์ของครูส่งผลต่อความสามารถในการสอนโฟนิกส์ ความรู้ด้านโฟนิกส์ของครูส่งผลต่อความสามารถในการสอนโฟนิกส์เป็นอย่างมาก ความรู้นี้ทำให้ครูสามารถเลือกตัวอย่างการสอนที่ดีที่สุดในการนำไปใช้ในการสอนและทำให้การอ่านและการเขียนของนักเรียนดีขึ้น

Gough and Juel (1991) กล่าวว่า นักถอดรหัสคำที่ดีจะอาศัยคำบอกใบ้ในบริบทน้อยกว่านักถอดรหัสคำที่แย่ นักอ่านที่ดีจะอาศัยคำบอกใบ้ในบริบทน้อยกว่านักอ่านที่แย่เพราะมีทักษะการถอดรหัสคำที่แข็งแรง นอกจากนี้ในกรณีที่นักอ่านที่ดีไม่สามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงกับการสะกดคำในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย พวกเขาจึงจะอาศัยคำบอกใบ้ในบริบท ตรงกันข้าม นักอ่านที่แย่ซึ่งมีทักษะในการถอดรหัสคำน้อย จะอาศัยคำบอกใบ้ในบริบทเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหามากเกินไป คำที่ง่ายที่สุดในการคาดเดาคือคำไวยากรณ์ เช่น the และ an ส่วนคำที่ยากที่สุดในการคาดเดาคือคำแสดงเนื้อหา ซึ่งเป็นคำที่เป็นส่วนสำคัญในการแสดงความหมาย

ในบริบท นักอ่านจำเป็นต้องใช้ความรู้ด้านโฟนิกส์ (ความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ) ในการถอดรหัสคำเหล่านี้

Stahl et al. (1994) กล่าวว่า การสอนแบบบอกเป็นนัยนั้นผู้อ่านต้อง “ค้นหา” คำบอกใบ้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ นักอ่านที่ดีต้องสามารถหาคำบอกใบ้เจอ แต่นักอ่านที่แย่งจะไม่สามารถหาเจอได้ นักอ่านที่ดีสามารถสรุปความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำเพื่อที่จะอ่านคำใหม่ ๆ ที่เจอ แต่นักอ่านที่แย่งต้องอาศัยการสอนแบบตรง ถึงแม้ว่าการสอนแบบตรงได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนแบบบอกเป็นนัย แต่องค์ประกอบสำคัญของความสำเร็จในการสอนแบบตรงก็คือการให้โอกาสให้เด็ก ๆ ได้อ่านคำศัพท์ที่สามารถถอดรหัสได้ในหนังสือเรียน (นั่นคือคำศัพท์ที่มีการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำที่ชัดเจน)

Lloyd et al. (1998) กล่าวว่า ความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงมีความสำคัญในการสอนโฟนิกส์ ก่อนที่เด็ก ๆ จะสามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำในการถอดรหัสคำ พวกเขาต้องเข้าใจก่อนว่าคำศัพท์ที่เกิดจากเสียงต่าง ๆ เด็ก ๆ จำนวนมากคิดว่าคำศัพท์คือหน่วยที่สมบูรณ์ เช่น *cat, dog, run* เป็นต้น ก่อนที่พวกเขาจะเรียนการอ่านเด็ก ๆ ต้องตระหนักว่าคำเหล่านี้สามารถแตกออกเป็นหน่วยเล็ก ๆ ความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงแสดงถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าคำ ๆ หนึ่งนั้นเกิดจากชุดของเสียงที่แยกกัน ถ้านักอ่านไม่มีความเข้าใจในเรื่องนี้ เด็ก ๆ จะไม่เข้าใจในการสอนโฟนิกส์ การสอนโฟนิกส์ช่วยพัฒนาความสามารถในการสะกดคำ การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เป็นกระบวนการที่สอดคล้องกัน ขณะที่การสอนโฟนิกส์คือการรวมเสียงต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่ออ่านคำ การสะกดคำที่เกี่ยวกับการแยกองค์ประกอบของคำพูดเป็นเสียงต่าง ๆ เพื่อนำมาเขียน เพื่อสะกดหรือเข้ารหัสคำ นักเรียนต้องจับคู่การสะกดคำกับเสียงที่ได้ยินในคำศัพท์ นักสะกดคำที่ดีจะเป็นนักอ่านที่ดีเพราะการสะกดคำและการอ่านอยู่บนฐานความรู้เดียวกัน โฟนิกส์เป็นเครื่องมือสำคัญในการปรับปรุงการสะกดคำเพราะเป็นการเน้นรูปแบบการสะกดคำ นักสะกดคำที่ดีไม่ต้องท่องจำคำศัพท์ พวกเขาจะนำกฎโฟนิกส์ที่รู้และคลังคำศัพท์คำคุ้นตาที่มีอยู่ไปใช้

Beck and Juel (1995) กล่าวว่า ความรู้ด้านโฟนิกส์ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการถอดรหัสคำ การมีทักษะในการถอดรหัสคำมีความสำคัญเพราะสามารถทำนายทักษะการอ่านในภายภาคหน้าได้ วิธีการหนึ่งที่ช่วยให้เด็ก ๆ ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายมากที่สุดคือการช่วยให้พวกเขาประสบความสำเร็จในการถอดรหัสคำโดยอัตโนมัติ นั่นคือผู้อ่านมีทักษะในการจำคำส่วนใหญ่ที่เจอในหนังสือเรียนได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องโดยไม่ต้องอาศัยบริบท

Blevins (2001) กล่าวว่า กระบวนการอ่านต้องอาศัยความเอาใจใส่ของผู้อ่านในแต่ละตัวอักษรในคำศัพท์ การสอนโฟนิกส์นั้นควรช่วยให้เด็ก ๆ ได้โฟกัสที่ตัวอักษรหรือการสะกดคำ และตัวแทนเสียงแต่ละเสียงเพื่อสร้างคำขึ้นมา โดยเน้นการวิเคราะห์คำศัพท์ อีกทั้งการสอนโฟนิกส์ต้องสอนเด็ก ๆ เกี่ยวกับวิธีการใช้ข้อมูลนี้ในการถอดรหัสคำ ความเอาใจใส่ในรูปแบบการสะกดคำศัพท์มีความจำเป็นสำหรับนักอ่านในการสะสมคำศัพท์ไว้ในความจำของเขา อีกทั้งยังช่วยให้นักอ่านกลายเป็นนักสะกดคำที่ดีขึ้นเพราะรูปแบบการสะกดคำโดยทั่วไปในภาษาอังกฤษมีความสำคัญและต้องเรียนรู้

Chall (2011) กล่าวว่า การสอนโฟนิกส์แบบตรงให้ประโยชน์มากกว่าการสอนโฟนิกส์แบบบอกเป็นนัย การสอนโฟนิกส์อย่างเป็นระบบนำไปสู่การอ่านที่ดีขึ้น นั่นคือ สามารถจดจำคำศัพท์ได้ถูกต้องมากขึ้น ถอดรหัสคำ สะกดคำได้ดีขึ้น และมีความเข้าใจในการอ่านออกเสียงและอ่านในใจเด็ก ๆ ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบตรงโดยทั่วไปแล้วจะมีความสามารถในการอ่านมากกว่าเพื่อนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบบอกเป็นนัย

จากที่นักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้กล่าวถึงความสำคัญในการสอนโฟนิกส์ สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) การสอนโฟนิกส์ช่วยให้เด็ก ๆ เรียนรู้การอ่าน ทำให้พวกเขาสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์และเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมเร็วกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์ 2) การสอนโฟนิกส์แบบตรงให้ประโยชน์มากกว่าการสอนโฟนิกส์แบบบอกเป็นนัย เด็ก ๆ สามารถจดจำคำศัพท์ได้ถูกต้องมากขึ้น ถอดรหัสคำ สะกดคำได้ดีขึ้น และมีความเข้าใจในการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ 3) หากต้องการเป็นนักอ่านที่คล่องแคล่ว มีทักษะเด็ก ๆ จำเป็นต้องเรียนโฟนิกส์เพื่อเข้าถึงคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย รวมถึงการใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ 4) ความรู้ด้านโฟนิกส์ส่งผลเป็นอย่างมากต่อความสามารถในการถอดรหัสคำทำให้เด็กเป็นนักถอดรหัสคำที่ดี 5) การสอนโฟนิกส์ช่วยให้เด็ก ๆ ได้โฟกัสที่ตัวอักษรหรือการสะกดคำและตัวแทนเสียงแต่ละเสียงเพื่อสร้างคำขึ้นมา โดยเน้นการวิเคราะห์คำศัพท์ 6) การเรียนโฟนิกส์ทำให้เด็กสามารถแยกแยะหน่วยเสียง 7) การสอนโฟนิกส์ช่วยพัฒนาความสามารถในการสะกดคำ โฟนิกส์เป็นเครื่องมือสำคัญในการปรับปรุงการสะกดคำเพราะเป็นการเน้นรูปแบบการสะกดคำ นักสะกดคำที่ดีไม่ต้องท่องจำคำศัพท์แต่จะนำกฎโฟนิกส์ที่รู้และคลังคำศัพท์คำคุ้นตาที่มีอยู่ไปใช้

วัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์

นักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์ ดังนี้

Johnson and Pearson (1984) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์ว่า งานวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กห้าขวบที่เข้าเรียนมีคำศัพท์อยู่ระหว่าง 3,000 และ 48,000 คำ คำเหล่านี้เป็นคำที่เด็ก ๆ เข้าใจเมื่อได้ยินและพวกเขาใช้พูดกัน เด็ก ๆ ส่วนใหญ่เมื่อเข้าโรงเรียนสามารถอ่านคำที่เข้าใจและใช้พูดได้เพียงเล็กน้อย ดังนั้น วัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์ก็เพื่อช่วยให้ผู้อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่พวกเขาจำไม่ได้ในรูปแบบการเขียน พร้อมกับมีความคาดหวังว่าเมื่อได้ยินคำศัพท์แล้วจะรู้ความหมาย ตัวอย่างเช่น เด็กห้าขวบส่วนใหญ่รู้และใช้คำว่า kitchen, bedroom, street, Grandma, milk, kitty ได้ แต่ยังไม่สามารถอ่านคำศัพท์เหล่านี้ แต่เมื่อพวกเขาได้เรียนรู้การออกเสียง พวกเขาก็สามารถเข้าใจคำศัพท์เหล่านี้ได้ ภาษาอังกฤษใช้เพียงแค่ประมาณ 44 หน่วยเสียงในการสื่อความหมาย (จำนวนของหน่วยเสียงที่แน่นอนเรียงจาก 42-46 เสียงตามภาษาถิ่นของแต่ละคน) มีตัวอักษร 26 ตัว ในพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแทนเสียงทั้ง 44 เสียงเหล่านี้ เสียงเดี่ยวแต่ละเสียงแทนการสะกดคำได้จำนวนมาก ตัวอย่างเช่น คำต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงการสะกดคำของหน่วยเสียง /a/; *bake, play, pain, weigh, gauge, great, they* นอกจากนี้ ตัวอักษรเดี่ยวบางตัวแทนเสียงได้จำนวนมาก ตัวอย่างเช่น ตัวอักษร “a” แทนเสียงที่แตกต่างกัน ดังนี้ *bake, cat, father, wall, above, war* เป็นต้น ถึงแม้ว่าจะมีเพียงแค่ 44 เสียงและ 26 ตัวอักษรในภาษาอังกฤษ แต่มีความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษรจำนวนมากหลายร้อยคำที่แตกต่างกัน

Anderson (1999) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เรียงตามลำดับตัวอักษรที่มีความสอดคล้องกันถึงแม้ว่าไม่สามารถทำนายความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรได้ทั้งหมด แต่เมื่อเด็ก ๆ เรียนความสัมพันธ์เหล่านี้ พวกเขาสามารถอ่านคำศัพท์ส่วนใหญ่ในภาษาพูดที่ปรากฏในหนังสือได้ จึงจะกล่าวได้ว่าโฟนิกส์เป็นการถอดรหัสคำ

Heilman (1993) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์ซึ่งเชื่อมโยงกับการอ่านคือ เพื่อให้ผู้อ่านมีความสามารถในการเชื่อมโยงคำศัพท์ในหนังสือกับเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ ในการนำทักษะโฟนิกส์ไปใช้กับคำศัพท์ที่ไม่รู้จัก ผู้อ่านจะผสมชุดของเสียงต่าง ๆ ของคำศัพท์ที่เห็น เด็กจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสัญลักษณ์ของคำในหนังสือซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ไม่สามารถจำได้ทันทีที่เห็น ถ้าเด็กคนหนึ่งคนใดสามารถจดจำคำศัพท์ในหนังสือที่อ่าน เขาสามารถอ่านตัวอักษรเดี่ยวได้ ครูไม่ควรสรุปว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของเด็กหมายความว่าเด็กกำลังเรียนรู้วิธีการอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ในสถานการณ์การอ่านส่วนใหญ่โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ทุกคำที่เจอขณะที่อ่าน แต่สิ่งที่พวกเขาไม่รู้ก็คือ สัญลักษณ์ของคำที่แทนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่พวกเขาใช้และเข้าใจในภาษาพูด ซึ่งการวิเคราะห์โฟนิกส์สามารถ

แก้ปัญหานี้ได้ การสอนโฟนิกส์ในมุมมองที่เหมาะสมนั้น ครูต้องมองการวิเคราะห์โฟนิกส์เสมือนเป็นทักษะการอ่านที่สำคัญเป็นอย่างมาก ตระหนักว่าโฟนิกส์เป็นหนึ่งในวิธีการที่เด็กคนหนึ่งอาจจะแก้ปัญหาคำศัพท์ที่ไม่รู้จัก และเข้าใจว่าการเรียนรู้โฟนิกส์คำคุ้นตา หรือการเดาบริบทสามารถก่อให้เกิดปัญหาการอ่านที่รุนแรง

Blevins (2006) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสอนโฟนิกส์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านว่า เด็ก ๆ จะเป็นนักอ่านที่มีทักษะได้นั้นต้องสามารถระบุคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง และเด็กจะทำเช่นนี้ได้จำเป็นต้องมีความชำนาญในการถอดรหัสคำ การถอดรหัสคำเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนคำศัพท์ในหนังสือเรียนเป็นภาษาพูด นักอ่านถอดรหัสคำโดยการอ่านออกเสียง การใช้คำบอกใบ้ในบริบท การวิเคราะห์โครงสร้าง และการจดจำคำศัพท์ ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น นักอ่านต้องสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ การสอนโฟนิกส์เกี่ยวข้องกับความสัมพัทธ์ระหว่างเสียงและการสะกดคำเหล่านี้ โฟนิกส์ไม่ได้วิธีการสอนที่เฉพาะเจาะจง แต่มีวิธีการหลากหลายที่ใช้ในการสอนโฟนิกส์ แต่สิ่งที่มีเหมือนกันในการสอนโฟนิกส์คือการโฟกัสที่การสอนความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำเพื่อผู้อ่านเล็ก ๆ สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์และตรวจสอบการอ่านออกเสียงของพวกเขาได้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษประมาณ 84% มีการออกเสียงในรูปแบบปกติ ดังนั้นการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำในภาษาอังกฤษจึงมีประโยชน์เป็นอย่างมากต่อผู้อ่าน

สรุปได้ว่าการสอนโฟนิกส์นั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านมีความสามารถในการเชื่อมโยงคำศัพท์ในหนังสือกับเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ ใช้วิธีการถอดรหัสความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเสียงและการสะกดคำ จนสามารถอ่านออกเสียงคำที่ไม่รู้จักได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง กลายเป็นนักอ่านอิสระและมีทักษะได้

วิธีการสอนโฟนิกส์

วิธีการสอนโฟนิกส์มีหลายวิธี มีทั้งวิธีการที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันออกไป ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงวิธีการสอนโฟนิกส์ไว้ดังนี้

Karlin (1980) กล่าวว่า วิธีการสอนโฟนิกส์เกี่ยวข้องกับการสอนตัวอักษรและเสียงตัวอักษรนั้น ประกอบด้วยวิธีการสอน 2 วิธี คือ วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ และวิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์

1. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์เป็นการสอนเรื่องเสียงของอักษรเดี่ยวแก่เด็ก ๆ หลังจากนั้นสอนให้รวมเสียงเพื่อสร้างคำ วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ ไม่จำเป็นต้องทำตามกระบวนการเดียวกัน โดยส่วนใหญ่เริ่มต้นจากการสอนเสียงสระก่อน

หลังจากนั้นจึงค่อยสอนเสียงพยัญชนะ เพื่อที่ว่าสระสามารถรวมกับพยัญชนะเพื่อสร้างคำศัพท์ ดังนั้น พยัญชนะ *b* และ *t* สามารถรวมกับสระเพื่อสร้างคำศัพท์ เช่นคำว่า *bat, bet, bit, but, tab, tub, at* เป็นต้น ในบางครั้งต้องการให้เด็กอ่านแยกเสียงตัวอักษร เช่น *b-a-t* และรวมเสียงเข้าด้วยกัน เพื่อพูดคำศัพท์หรือการรวมพยัญชนะต้นกับสระ เช่น *ba* และเพิ่ม *t* และวิธีที่ 3 เด็ก ๆ อ่านออกเสียง *b* และเพิ่ม *at* เพื่อสร้างคำ การใช้รูปภาพและคำสำคัญพบไม่ใช่เรื่องแปลกในการช่วยให้เด็ก ๆ จำความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษร

2. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ เริ่มต้นด้วยคำศัพท์ ที่นักเรียนรู้จักเมื่อได้ยินหรือเห็น นักเรียนจะได้รับการสอนให้ฟังเสียงคำศัพท์และวิเคราะห์ว่าคำศัพท์ นั้นมีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร การเรียนด้วยวิธีการสอนแบบวิเคราะห์นี้จะไม่มิกฏ ที่แน่นอน แต่เน้นการเรียนรู้เสียงในคำศัพท์ในโปรแกรมการสอน “ภาษาศาสตร์” บางโปรแกรม ให้ความสำคัญกับความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรก่อน การสอนคำศัพท์ที่ประกอบด้วยเสียงสระในรูปแบบ การสะกดคำ เช่น *cat, rat* ที่คาดหวังให้เด็ก ๆ สรุปลเสียง *a* จากคำศัพท์ อีกวิธีการสอนคือการเริ่มต้น ด้วยเสียงสระโดยใช้ศัพท์ที่นักเรียนรู้จักแต่แบ่งศัพท์เหล่านี้โดยการแยกพยัญชนะต้นและเสียงสระ ออกจากส่วนที่เหลือของคำศัพท์ เช่นคำว่า *leaf* แยกได้เป็น *lea-f* และคำว่า *cake* แยกได้เป็น *ca-ke* เด็ก ๆ ต้องบอกได้ว่าได้ยินเสียงอะไรเมื่อสิ้นสุดส่วนแรกของแต่ละคำ (*e* และ *a*) เสียงพยัญชนะก็จะ ได้รับการสอนในแนวทางเดียวกัน รูปภาพและคำชี้แนะทำให้เด็ก ๆ จำความสัมพันธ์ของเสียง ตัวอักษรได้

Barchers (1998) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนโฟนิกส์ไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ คือ การออกเสียงเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการ แยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น คำว่า *dog* จะมีการแยกเสียงแต่ละเสียง การแยก เสียงคำว่า *cat* หรือ *car* ซึ่งครูจะอ่านออกเสียงตัวอักษร *c* เป็นเสียง /k/ ตัวอักษร *a* เป็นเสียง /a/ และตัวอักษร *t* เป็นเสียง /t/ หลังจากนั้นจึงผสมเสียงทั้งหมดเข้าด้วยกันได้เป็น /k-/a-/t/ ปัญหา ในการแยกเสียงคือเสียงจะไม่เหมือนกับคำศัพท์ทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเสียงสระส่งผล ต่อตัวอักษร เช่นตัว *r* ในขณะที่คำศัพท์มีเสียงยาวขึ้นและมีความซับซ้อนมากขึ้น ภาระงานก็จะยุ่งยาก มากขึ้น ถึงแม้ว่าตัวอักษรในภาษาอังกฤษมี 26 ตัว แต่ตัวอักษรเหล่านี้แทนหน่วยเสียง ได้มากถึง 44 หน่วยเสียง ทำให้กระบวนการสอนนี้มีความซับซ้อน

2. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ เมื่อครูสอนเสียงตัวอักษร *d* โดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับคำว่า *dog* แสดงว่าครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ เสียงตัวอักษร *d* ไม่ถูกแยกเสียงเป็นเสียง *duh* เพราะทำให้เกิดความบิดเบือน มีการสอนความสำคัญ

ของตัวอักษรในบริบทของการอ่านคำศัพท์เป็นคำ นักเรียนอาจจะหาตัวอย่างคำศัพท์รอบ ๆ ห้องเรียน ในนิตยสาร และหลังจากนั้นเขียนรวบรวมคำศัพท์ลงในกระดาษและวาดภาพ การสอนแบบนี้มักจะมี ความเชื่อมโยงกับวิธีการสอนโฟนิกส์แบบบอกเป็นนัยเพราะมีการสอนความสัมพันธ์ของตัวอักษร และเสียงในบริบทการอ่านทีละคำ อย่างไรก็ตามกระบวนการสอนแบบนี้จะมีความท้าทายถ้าเด็ก ไม่สามารถรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงได้

Rycik and Rycik (2009) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนโฟนิกส์ไว้ 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบดั้งเดิม ครู A ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมในการสอนโฟนิกส์ ขณะที่ ทำการสอนครูให้นักเรียนออกเสียงตัวอักษรเดี่ยวหลังจากนั้นผสมเสียงตัวอักษรเหล่านี้เป็นคำศัพท์ ครูกำลังใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ เพื่อสอนให้นักเรียนสร้างคำศัพท์จากเสียงย่อยต่าง ๆ วิธีการนี้มีประสิทธิผล ในการถอดรหัสคำศัพท์ตามหลักสัทศาสตร์ปกติ แต่มีข้อจำกัดสำหรับคำศัพท์ ที่ตัวอักษรไม่สามารถอ่านออกเสียงแบบทั่วไปได้ เช่น ตัวอักษร u ในคำศัพท์ bush หรือคำศัพท์ที่มี ตัวอักษรที่ไม่อ่านออกเสียง เช่นคำว่า comb เป็นต้น

2. วิธีการโฟนิกส์ร่วมสมัย ครู Z ใช้วิธีการสอนโฟนิกส์หลายวิธี ซึ่งเรียกว่าร่วมสมัย ในขั้นแรก ครูได้สอนทักษะโฟนิกส์ในงานเขียนจริง วิธีการสอนแบบนี้เรียกว่าวิธีการสอนโฟนิกส์แบบฝังแน่น ครู Z ยังใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบเปรียบเทียบ เรียกว่าการถอดรหัสโดยการเปรียบเทียบ ความเหมือน/ความแตกต่าง วิธีการนี้นักเรียนจะเรียนรู้การเปรียบเทียบคำศัพท์ที่รู้จักกับคำศัพท์ใหม่ ๆ แต่จะเน้นตัวอักษรเดี่ยว นักเรียนจะหารูปแบบตัวอักษรที่คล้ายกันที่เรียกว่า “กลุ่มก้อน” กล่าวคือ คำศัพท์ส่วนใหญ่ถูกแยกออกเป็นสองกลุ่มก้อนหรือมากกว่า ตัวอย่างเช่น คำว่า thank ขึ้นต้นด้วย กลุ่ม th ซึ่งตามหลักการเรียกว่า “พยัญชนะต้น” พยัญชนะหนึ่งชุดประกอบด้วยพยัญชนะทุกตัว ที่นำหน้าสระในหนึ่งพยางค์ กลุ่มก้อนท้าย -ank เรียกว่า “สัมผัส” ประกอบด้วยสระและจำนวน พยางค์ที่เหลือ นักเรียนใช้วิธีการเปรียบเทียบความเข้าใจว่าถ้าหากพวกเขาจำได้ว่า thank พวกเขา ก็จะสามารถค้นพบคำศัพท์อื่น เช่นคำว่า plank และสามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับกลุ่มก้อน -ank เพื่ออ่านคำศัพท์ที่ยาวขึ้น เช่นคำว่า Frankenstein

Savage (2006) กล่าวว่า การสอนโฟนิกส์มีหลายวิธี ดังนี้

1. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบตรงหรือแบบเป็นระบบ วิธีการนี้ยึดหลักการเรียงตามลำดับ ตัวอักษร การสอนแบบเป็นระบบเป็นการสอนความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงที่ถูกต้อง (เช่น ‘m’ อ่านออกเสียง /m/) เด็ก ๆ จะเรียนรู้ความสัมพันธ์ในการผสมสัญลักษณ์ของเสียงเดี่ยว เพื่อรวมเป็นพยางค์และคำ จุดมุ่งหมายของวิธีการสอนนี้คือ เด็ก ๆ มีทักษะการถอดรหัสต่าง ๆ ได้โดยอัตโนมัติ การสอนแบบตรงหรือแบบเป็นระบบแตกต่างจากการสอนวิธีอื่น ๆ วิธีการนี้อาศัย โสตประสาทหลายด้านซึ่งมีการบูรณาการกระบวนการได้ยิน การมองเห็น ความสามารถในการรับรู้

การเคลื่อนไหว และการสัมผัสบทเรียนต่าง ๆ จะมีระบบการเขียนและการจัดเรียงลำดับอย่างละเอียด มีการใช้บัตรภาพที่มีสีสัน และอาจจะมีระบบการทำเครื่องหมายการออกเสียง เด็ก ๆ จะได้รับการฝึกทักษะการถอดรหัสต่าง ๆ จากรายการคำศัพท์หรือหนังสือที่มีการตรวจสอบเรื่องภาษาอย่างเข้มงวด เพื่อความสอดคล้องของสัญลักษณ์ของเสียง

2. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบบูรณาการ เป็นวิธีการสอนที่นำเสนอความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงโดยตรง แต่จะมีการสอนโฟนิกส์แค่ส่วนหนึ่งของโปรแกรมชั้นเรียนทั้งหมด ซึ่งอาจรวมถึงผู้อ่านแรกเริ่ม ในงานเขียนของเด็ก ๆ นั้น เด็ก ๆ จะได้ฝึกเรื่ององค์ประกอบความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงในหนังสือแบบฝึกหัด เช่น เกมประเภทของคำศัพท์และการสร้างแบบฝึกหัด และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ระบบการสะกดคำ เด็กจะได้รับการสอนรายการคำศัพท์ที่มีองค์ประกอบของโฟนิกส์ คือ มีการผสมคำ อักษรคู่ออกเสียงเดี่ยว สระเสียงสั้นสระอักษรคู่ออกเสียงหลายเสียง ตัวอักษรที่อ่านออกเสียง และองค์ประกอบอื่น ๆ เด็ก ๆ จะเรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงสัญลักษณ์ในภาษา การสอนแบบบูรณาการเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมภาษาทั้งหมดในชั้นเรียน เมื่อมีการแบ่งเวลาอาจมีการหยุดการสอนโฟนิกส์และการฝึกไว้ก่อน วิธีการสอนนี้เหมาะกับการสอนอ่านและเขียน

3. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบฝังแน่น เป็นวิธีการสอนความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงที่สร้างประสบการณ์การอ่านจริงเพื่อหาข้อมูลหรือเพื่อความเพลิดเพลิน ไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์การพัฒนาทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ เด็ก ๆ จะเรียนโฟนิกส์ขณะที่อ่านและเขียนในชั้นเรียน เช่น ครูให้เด็ก ๆ ดูตัวอักษร R-/r/ จากชื่อ Rosie หรือเริ่มต้นด้วยคำศัพท์ hen และสร้างบทเรียนครอบครัววงศ์คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายเสียงคำศัพท์ -en วิธีการสอนโฟนิกส์แบบฝังแน่นนี้จะไม่เริ่มต้นที่องค์ประกอบสัญลักษณ์ของเสียง แต่จะเริ่มที่เรื่องราวและสร้างโฟนิกส์ให้เป็นบทเรียน วิธีการสอนโฟนิกส์แบบฝังแน่นจะบูรณาการกับการอ่านของจริงและการประสบการณ์การเขียน วิธีการสอนนี้ไม่มีโครงสร้างเหมือนวิธีการสอนอื่น ๆ ถึงแม้ว่าการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงไม่ใช่จุดเริ่มต้นของบทเรียน แต่โฟนิกส์แบบฝังแน่นเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพในการใช้เป็นวิธีการสอนประสบการณ์การอ่านจริง

จากที่กล่าวมาข้างต้นมีการกล่าวถึงวิธีการสอนโฟนิกส์ที่คล้าย ๆ กัน สรุปได้ดังนี้

- 1) วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ คือ การสอนเสียงตัวอักษรโดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน
- 2) วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ เป็นการสอนที่เริ่มต้นที่ระดับคำศัพท์ นักเรียนจะได้รับการสอนให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษรซึ่งครั้งหนึ่งได้ถูกกล่าวถึง

3) วิธีการสอนโฟนิกส์แบบดั้งเดิม เป็นวิธีการสอนที่รวมเอาวิธีการสอนแบบสังเคราะห์และวิธีการสอนแบบวิเคราะห์เข้าด้วยกัน 4) วิธีการสอนโฟนิกส์แบบร่วมสมัย หรือวิธีการสอนแบบฝังแน่น เป็นการสอนการถอดรหัสโดยการเปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่าง วิธีการนี้ นักเรียนจะเรียนรู้การเปรียบเทียบคำศัพท์ที่รู้จักกับคำศัพท์ใหม่ ๆ แต่จะเน้นตัวอักษรเดี่ยว นักเรียนจะหารูปแบบตัวอักษรที่คล้ายกันที่เรียกว่า “กลุ่มก้อน” 5) วิธีการสอนโฟนิกส์แบบตรงหรือแบบเป็นระบบ เป็นวิธีการที่ยึดหลักการเรียงตามลำดับตัวอักษร การสอนแบบเป็นระบบเป็นการสอนความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงที่ถูกต้อง และ 6) การสอนแบบบูรณาการ เป็นวิธีการสอนที่นำเสนอความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงโดยตรง แต่จะมีการสอนโฟนิกส์แค่ส่วนหนึ่งของโปรแกรมชั้นเรียนทั้งหมด

ข้อจำกัดของโฟนิกส์

การสอนโฟนิกส์มีข้อจำกัด การรู้ข้อจำกัดเหล่านี้ทำให้ครูไม่คาดหวังเกี่ยวกับบทเรียนมากเกินไป และช่วยให้รู้ถึงสาเหตุที่เด็ก ๆ ต้องการทักษะในการจดจำคำศัพท์อื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กัน

Heilman (1993) กล่าวถึงข้อจำกัดของโฟนิกส์ ดังนี้

1. ความไม่คงที่ของเสียงตัวอักษรในภาษาอังกฤษเป็นข้อจำกัดที่สำคัญที่สุดของโฟนิกส์ กล่าวคือรูปแบบการสะกดคำของคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่าง ๆ ถึงแม้ว่าภาษาเขียนมีการเรียงตามลำดับตัวอักษร การสะกดคำศัพท์ที่ผิดปกติจะขัดขวางความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรที่มองเห็นกับเสียงที่ได้ยิน ตัวอย่างเช่น

1.1 คำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนมากมาจากภาษาอื่น เช่น ลาติน กรีก ฝรั่งเศส และเยอรมัน เช่น waive, alias, corps, debris, alien, buoy, feint, bouquet เป็นต้น การสะกดคำศัพท์เหล่านี้มักจะเกิดความสับสน

1.2 ตัวอักษรอาจจะแทนเสียงที่แตกต่างกันในคำศัพท์ที่ต่างกัน เช่น cow = [ow], low = [o]; cap = [k], city = [s]; bus = [s], his = [z], measure = [zh] เป็นต้น

2. เมื่อมีสระสองตัวในหนึ่งคำ ตัวแรกเป็นเสียงยาว และตัวที่สองไม่มีการออกเสียง เช่น sail-sale, maid-made, pain-pane, mail-male เป็นต้น

3. ตัวอักษรหนึ่งตัวหรือหลายตัวไม่อ่านออกเสียง เช่น night, comb, often, wrong เป็นต้น

4. คำศัพท์หนึ่งคำอาจจะมีหนึ่งตัวอักษรหรือมากกว่าหนึ่งตัวอักษรที่ไม่อ่านออกเสียง ทำให้คำศัพท์เขียนไม่เหมือนกันแต่อ่านออกเสียงเหมือนกัน เช่น new- knew, our- hour, plum- plump, cent- scent, no- know เป็นต้น

5. สระสองตัวรวมกัน สระตัวแรกเสียงยาว สระตัวที่สองไม่มีการอ่านออกเสียง เช่น boat, rain, meat, week, soap, sail, need เป็นต้น

6. คำศัพท์ที่มีสระสองตัว เสียงท้าย e ไม่อ่านออกเสียง และสระก่อน หน้ามักจะมีเสียงยาว เช่น ride, pale, hate, bite, dime, hide, cane, cute เป็นต้น

7. สระเดี่ยวในตำแหน่งกลางของคำศัพท์หรือพยางค์มักจะมีเสียงสั้น ข้อสรุปนี้มีประโยชน์ในการเรียนการอ่านของเด็ก ๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้กับคำศัพท์ที่พบเห็นบ่อย ๆ เพื่อดึงความสนใจของนักเรียน

8. สระเดี่ยว o ตามด้วย ld หรือ lt มีเสียงยาว เช่น hold, cold, bold, gold; bolt, colt. เป็นต้น

9. สระที่ตามด้วยตัวอักษร r ไม่ใช่ทั้งเสียงสั้นและเสียงยาว เสียงสระถูกปรับเปลี่ยนไปตามตัวอักษร r เช่น car, fir, fur, her, for, part, bird, hurt, perch, corn เป็นต้น

10. สระ i ที่นำหน้า ld หรือ nd มักจะมีเสียงยาว เช่น wild, mild, child, find, kind, mind, blind เป็นต้น

11. สระ a ที่ตามด้วย ll หรือ lt อ่านออกเสียงเหมือนกับ aw (ball = bawl). เช่น fall, call, ball, salt, malt, halt เป็นต้น

12. สระ i ในคำศัพท์ igh หรือ ight มักจะมีเสียงยาว เช่น high, sigh, light, night, bright, flight เป็นต้น

Lloyd et al. (1998) กล่าวว่า คำผิดปกติหรือที่เด็ก ๆ รู้จักในชื่อว่า 'คำหลอก' เพราะคำศัพท์ที่มีแนวโน้มที่จะหลอกเรา แต่บางส่วนของของคำหลอกเป็นคำปกติ ตัวอย่างเช่น คำว่า 'come' เสียง 'c' and 'm' คือเสียงปกติที่เด็ก ๆ สามารถอ่านและเขียนในคำศัพท์ปกติเมื่อพวกเขามีความรู้เกี่ยวกับเสียงตัวอักษรและสามารถเชื่อมโยงเสียงกับสัญลักษณ์ได้

Yavas (2006) กล่าวถึงข้อจำกัดของโฟนิคส์ไว้ว่า ระบบการเรียงตามลำดับตัวอักษรควรมีความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่งระหว่างตัวอักษรและหน่วยเสียงของภาษา อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่งนี้มักจะไม่เป็นไปตามกฎอยู่บ่อยครั้งในภาษาอังกฤษ เช่น

1. หน่วยเสียงเดียวกันสามารถแทนด้วยตัวอักษรที่แตกต่างกัน เช่น /i/ ในคำว่า **each**, **either**, **scene** เป็นต้น

2. ตัวอักษรเดียวกันอาจจะแทนด้วยหน่วยเสียงที่ต่างกัน เช่น ตัวอักษร a ในคำว่า **gate**, **any**, **father**, **above** เป็นต้น

3. หน่วยเสียงอาจจะถูกแทนที่โดยการรวมกันของตัวอักษร เช่น ตัวอักษร th สำหรับเสียง /θ/ หรือ /ð/ ในคำว่า **thin** และ **this**, ตัวอักษร gh สำหรับเสียง /f/ ในคำว่า **enough** เป็นต้น

4. หลังจากชัยชนะของชาวนอร์มันต่ออังกฤษในศตวรรษที่ 11 นักเขียนชาวฝรั่งเศสได้เพิ่มรูปแบบการสะกดคำใหม่ ๆ ทำให้การสะกดคำเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ตัวอักษร cw ถูกแทนที่โดย qu (เช่น quick) ตัวอักษร h ถูกแทนที่โดยตัวอักษร gh (เช่น might) ตัวอักษร c ถูกแทนที่โดย ch (เช่น church) ตัวอักษร u ถูกแทนที่โดย ou (เช่น house) เป็นต้น

5. เสียง /l/ ที่นำหน้าเสียง /d/ ในกริยาช่วย เช่นคำว่า would, could, และ should เคยมีการอ่านออกเสียง แต่หลังจากนั้นได้หายไปจากการอ่านออกเสียง แต่อ่านออกเสียงในคำศัพท์อื่น ๆ เช่น cold, hold เป็นต้น

6. เสียง /k, g/ ไม่อ่านออกเสียงเมื่ออยู่ตำแหน่งหน้าในพยางค์ เช่น knee, knife, gnat, gnaw เป็นต้น แต่มีการอ่านออกเสียงถ้าสองเสียงอยู่คนละพยางค์ เช่น acne, agnostic เป็นต้น

7. ไม่อ่านออกเสียง /l/ เมื่อนำหน้าเสียง /f/, /k/, /m/ เมื่อมีตัวอักษร a ซึ่งเป็นสระเสียงต่ำนำหน้า /æ, a, ɔ/ a __ /f/ (เช่นคำว่า calf, half) แต่ไม่ใช่ในคำว่า self; a __ /k/ (เช่นในคำว่า walk, talk) แต่ไม่ใช่ในคำว่า silk, elk; a __ /m/ (เช่นในคำว่า calm, almond) แต่ไม่ใช่ในคำว่า film, helm

8. เสียงท้าย [ə] ที่ถูกลบออกจากภาษาอังกฤษยุคเก่าไปสู่ภาษาอังกฤษยุคกลางทำให้เกิด 'เสียงเจียบ' เช่นคำว่า nose, name เป็นต้น

9. การยืมจากภาษาอื่น ๆ เช่นคำว่า bizarre, bouquet, beige, debris ในภาษาฝรั่งเศส คำว่า motto, mezzanine, stucco, grotto ในภาษาอิตาลี คำว่า junta, galleon, marijuana ในภาษาสเปน คำว่า schnapps, Gestalt, poltergeist ในภาษาเยอรมัน คำว่า macaque, verandah ในภาษาโปรตุเกส คำว่า czar, intelligentsia ในภาษารัสเซีย และคำว่า goulash, czardas ในภาษาฮังการี ซึ่งมีอยู่ในการสะกดคำแบบดั้งเดิมของพวกเขาและเพิ่มรูปแบบที่ผิดปกติเข้าไป

สรุปได้ว่า ข้อจำกัดในการสอนโฟนิกส์เกิดจากความไม่คงที่ของเสียงตัวอักษรในภาษาอังกฤษ ซึ่งเริ่มเกิดขึ้นหลังจากชัยชนะของชาวนอร์มันต่ออังกฤษในศตวรรษที่ 11 เกิดการแทนที่ของเสียงต่าง ๆ หลังจากนั้นการสะกดคำยังคงมีการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบต่าง ๆ เช่นการสะกดคำที่มีการผสมผสานกันระหว่างภาษาอังกฤษยุคเก่ากับยุคกลาง รวมทั้งคำภาษาอังกฤษที่มาจากภาษาอื่น ดังนั้นเมื่อใช้หลักการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้เกิดความสับสนเพราะตัวอักษรเดียวกันแต่เมื่อปรากฏอยู่ในคำศัพท์ต่างกันทำให้เกิดการออกเสียงต่างกัน หรือตัวอักษรเสียงเจียบที่ปรากฏอยู่ในคำแต่ไม่อ่านออกเสียง ปัจจัยเหล่านี้ล้วนทำให้เกิดข้อจำกัดในการสอนโฟนิกส์ทั้งสิ้น

การรับรู้

การรับรู้มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ได้นั้นต้องเริ่มจากการรับรู้ความหมายของการรับรู้ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการรับรู้ ดังนี้

ความหมายของการรับรู้

ลักษณะ สรีวิวัฒน์ (2544) ให้ความหมายว่า การรับรู้ หมายถึง การเกิดอาการสัมผัสอย่างมีความหมาย และเป็นกระบวนการแปลหรือตีความจากประสบการณ์เดิม จะเห็นว่า การรับรู้เป็นกระบวนการ คือ เริ่มจากการใช้ประสาทสัมผัสเกิดอาการสัมผัสขึ้น และตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย อันเป็นที่รู้จักและเข้าใจกัน และในการแปลความหมายของการสัมผัสนั้นจำเป็นต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม ดังนั้นหากคนเราไม่มีความรู้เดิมหรือลึ้มเรื่องนั้น ๆ ไปก็จะมีรับรู้ในสิ่งนั้น ๆ แต่จะเกิดเฉพาะการสัมผัสกับสิ่งเร้านั้น

เดิมศักดิ์ คทวนิช (2548) กล่าวว่า การรับรู้เป็นขั้นตอนหนึ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการเกิดกระบวนการรับสัมผัสขึ้นกับร่างกาย กล่าวคือ เมื่อสิ่งเร้าทั้งหลายมากระตุ้นอวัยวะสัมผัส เช่น ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง เซลล์ประสาทที่ทำหน้าที่รับพลังงานนั้นให้เป็นกระแสประสาทเพื่อส่งไปยังสมองต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความรู้สึกขึ้น จากนั้นจึงแปลความหมายให้รู้และเข้าใจว่าสิ่งเร้านั้นคืออะไร เพื่อจะได้แสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อไป การที่สมองสามารถแปลความหมายได้ว่าสิ่งเร้าคืออะไร เรียกว่าเกิดการรับรู้ (perception) ดังนั้นอาจสรุปความหมายของการรับรู้ได้ว่า หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายที่เกิดขึ้นภายหลังร่างกายเกิดการรับสัมผัสจากสิ่งเร้าทั้งหลาย ในการแปลความหมายของสมองจะถูกต้อง ละเอียด และชัดเจนมากน้อยเพียงใดจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความรู้ที่สะสมไว้ ความจำ ความเชื่อ ทักษะคติ และค่านิยมซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

สุวรี ศิวะแพทย์ (2549) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้ หมายถึง การจัดระบบข้อมูลและตีความ โยงพื้นฐานประสบการณ์เดิม

กิ่งแก้ว ทรรศย์พระวงศ์ (2554) กล่าวว่า การรับรู้คือกระบวนการที่บุคคลใช้สมองแปลความหมายสิ่งเร้าที่รับสัมผัสโดยอาศัยความจำและการคิดในการแปลความหมายนั้น การรับสัมผัสของมนุษย์จะใช้ ตา หู จมูก ลิ้น ผิวหนัง ข้อต่อ และอวัยวะภายในต่าง ๆ ซึ่งมีเซลล์พิเศษ เรียกว่า Receptors ทำหน้าที่เปลี่ยนพลังงานเสียง แสง ความร้อน ความกดดัน กลิ่น และรส ตลอดจนอุณหภูมิต่าง ๆ ให้อยู่ในรูปของกระแสประสาทเพื่อส่งข่าวสารไปยังสมองให้แปลความหมายและสั่งการ ให้อวัยวะตอบสนอง

ภูริทัต สิงหเหม (2556) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการทางร่างกายที่เกิดขึ้น ภายหลังจากได้รับความรู้สึก (Sensation) ผ่านกระบวนการเลือกสิ่งเร้า จัดระเบียบสิ่งเร้า และแปลความหมายของสิ่งเร้าจากประสาทสัมผัส โดยอาศัยกระบวนการตีความจากประสบการณ์เดิมของบุคคลนั้น ๆ

อริยา คูหา (2556) ได้สรุปความหมายของการรับรู้ ไว้ว่า การรับรู้คือการสัมผัสที่มีความหมาย ทั้งนี้เพราะบุคคลย่อมต้องมีประสบการณ์และความรู้จากสิ่งที่ตนได้รับสัมผัสนั้นมาก่อน จึงจะสามารถเข้าใจเหตุการณ์ หรือเรื่องราวนั้น ๆ ได้

Bower (1977) กล่าวว่า การรับรู้หมายถึงกระบวนการที่เรารับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นภายนอกตัวเราได้ทันที

Barber and Legge (2017) กล่าวว่า การรับรู้คือ การรับ การคัดเลือก การได้มา การถอดความและการจัดระเบียบข้อมูลที่ส่งไปยังประสาทสัมผัส การรับรู้เกี่ยวข้องกับการเห็น การได้ยิน การดมกลิ่น การลิ้มรส การสัมผัสและอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การรับรู้คือ การจัดระบบข้อมูล การถอดความ ตีความ และจัดระเบียบข้อมูลที่ส่งไปยังประสาทสัมผัส การรับรู้จะโยงกับประสบการณ์เดิม เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้สมองแปลความหมายสิ่งเร้าที่รับสัมผัส โดยอาศัยความจำและความคิดในการแปลความหมายนั้น

ความสำคัญของการรับรู้

การรับรู้มีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

กันยา สุวรรณแสง (2544) กล่าวว่า การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้ การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นไม่ได้ การเรียนรู้ก็มีผลต่อการรับรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้-ความจำเดิมจะช่วยแปลความหมายให้ทราบว่าคืออะไร อีกทั้งการรับรู้ยังมีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์ และแนวโน้มของพฤติกรรม เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์ พัฒนาเป็นเจตคติ แล้วพฤติกรรมก็ตามมาในที่สุด

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2544) กล่าวว่า การรับรู้เป็นกระบวนการตีความต่อสิ่งที่ได้เห็น ได้ยิน หรือได้กลิ่น ได้รู้รส และการรับสัมผัสต่าง ๆ ในตัวเรา การรับรู้จึงมีความสำคัญต่อพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของคนเราเป็นอย่างมาก การรับรู้มีผลต่อเจตคติ เทคโนโลยีการสื่อสารที่เจริญก้าวหน้า ทำให้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำหรือได้ตอบสนองข้อมูลหรือข่าวสารต่าง ๆ เช่น การสื่อสารโดยสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณา การเผยแพร่ข่าวสารการเมืองหรือวิชาการ

หรือเศรษฐกิจ จะทำให้ผู้ได้รับข่าวสารมีความเชื่อถือ มีเจตคติที่ดี และมีค่านิยมต่อสิ่งเหล่านั้นในระดับหนึ่ง อีกทั้งการรับรู้ยังส่งผลต่อสุขภาพจิต การรับรู้ที่ผิดปกติบางลักษณะเป็นอาการของผู้ที่มีสุขภาพจิตไม่ดี เช่น อาการประสาทหลอน หรือครุ่นคิดว่ามีใครมาทำร้ายตน คิดมากจนเกิดความผิดปกติในเรื่องการรับรู้ได้ นอกจากนี้ การรับรู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้เป็นเบื้องต้น ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ เนื่องจากการแก้ปัญหาต้องอาศัยประสบการณ์เดิมหรือการเคย กระทำมาก่อน ซึ่งถือว่าเป็นความรู้ที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหานั้น ๆ หากบุคคลใดไม่เคยแก้ปัญหาด้วยตัวเอง หรือไม่คอยได้ทำการแก้ปัญหามากนักมักจะแก้ปัญหาไม่เป็น หรือใช้เวลานานกว่าปกติ

สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2546) กล่าวว่า ความสำคัญของการรับรู้แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ 1) การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้โดยที่การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้จะเกิดการเรียนรู้ไม่ได้ ในทำนองเดียวกันการเรียนรู้มีผลต่อการเรียนรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้ ประสบการณ์เดิมจะแปลความหมายให้ทราบว่าเป็นอะไร 2) การรับรู้มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์และแนวโน้มพฤติกรรม เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์พัฒนาเป็นเจตคติแล้วเกิดพฤติกรรมตามมาในที่สุด

สรุปได้ว่า การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นไม่ได้ การเรียนรู้มีผลต่อการรับรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้ความจำเดิมจะช่วยแปลความหมายให้ทราบว่าเป็นอะไร และส่งผลต่อความเชื่อถือ เจตคติ และค่านิยมต่อสิ่งนั้น การรับรู้ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ทำให้เกิดความรู้ ประสบการณ์และนำไปสู่การเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้องได้

กระบวนการรับรู้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ในแนวทางต่าง ๆ ดังนี้

สุวรี ศิวะแพทย์ (2549) กล่าวว่า การรับรู้เกิดจากความรู้สึก เมื่อสมองได้รับการกระตุ้นและส่งข้อมูลไปยังระบบประสาทเพื่อแปลข้อมูล ความรู้และประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับความจำ จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2554) กล่าวว่า นักจิตวิทยาได้แบ่งกระบวนการของการรับรู้ไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้คือ 1) การเลือก เป็นกระบวนการอันดับแรกของการรับรู้ มนุษย์จำเป็นต้องเลือกแปลความหมายเฉพาะสิ่งเร้าที่ตนสนใจหรือใส่ใจจะรับรู้เท่านั้น ซึ่งความสนใจนี้เกิดจากอิทธิพลภายในตัวผู้รับรู้เอง อาทิ ความรู้ตัว ความมีสติ ความคาดหวัง และประสบการณ์อื่น ๆ อีกมาก หรือเป็นผลจากความน่าสนใจของสิ่งเร้านั่นเองก็ได้ 2) การจัดระเบียบ พื้นฐานของการจัดระเบียบเกิดจากประเภท

หรือจำพวกลึกลับ ตำแหน่งของสิ่งเร้า และความคงที่ของสิ่งเร้า และ 3) การแปลความหมายและการรับรู้ เป็นกระบวนการขั้นสุดท้ายของการรับรู้ องค์ประกอบที่มีผลต่อการแปลความหมายในการรับรู้ มีได้หลายประการ เช่น การคาดหวัง แรงจูงใจ ประสบการณ์เก่า และวัฒนธรรม เป็นต้น

ภูริทัต สิงหเหม (2556) กล่าวว่า กระบวนการรับรู้ของมนุษย์นั้น เป็นกระบวนการที่มีส่วนผสมผสานของความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก ความจำและการแปลความหมายที่เกิดจากการเรียนรู้ มาเกี่ยวข้อง จุดเริ่มต้นของการรับรู้ คือการที่มีสิ่งเร้าจากภายนอกอินทรีย์มากระทบอวัยวะรับสัมผัสของร่างกาย อันได้แก่ ตา-หู (เกิดการเห็น) และผิวหนัง (เกิดรู้สึก) และยังมีารรับสัมผัสภายในอีก 3 อย่าง คือ 1) การสัมผัสคีเนตลิส เป็นการสัมผัสที่ทำให้เรารู้ถึงความเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ โดยไม่ต้องมองเห็น โดยการรับสัมผัสประเภทนี้ต้องอาศัยประสาทในกล้ามเนื้อของเรา 2) การสัมผัสทรงตัว การสัมผัสระบบนี้จะช่วยในการรักษาสมดุลของการทรงตัวโดยอัตโนมัติ เป็นการเก็บข้อมูลเบื้องต้นที่จำเป็นต่อการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ และ 3) สัมผัสออร์แกนิก เป็นการสัมผัสที่เกิดขึ้นกับอวัยวะภายในของมนุษย์ เช่น การรู้สึกหิวอาหาร การรู้สึกกระหายน้ำ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดต่อเนื่องจากความรู้สึก เมื่อประสาทรับความรู้สึกได้รับการกระตุ้นและส่งผ่านข้อมูลนั้นไปยังระบบประสาทที่เกี่ยวข้องเพื่อแปลความ ซึ่งอาจมีประสบการณ์หรือความรู้เดิมในส่วนของความจำเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ทำให้เกิดการรับรู้เป็นกระบวนการที่มีส่วนผสมผสานของความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก ความจำและการแปลความหมายที่เกิดจากการเรียนรู้มาเกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้ ดังนี้

เต็มศักดิ์ คทวณิช (2548) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้ว่า บุคคลแต่ละคนจะเกิดการรับรู้สิ่งเร้าได้แตกต่างกันไป แต่การรับสิ่งเร้าใดก่อนหลัง มากหรือน้อย ถูกต้องหรือผิดพลาด ชัดเจนหรือไม่เพียงใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ 1) ตัวบุคคล เป็นคุณสมบัติบางอย่างของผู้ที่รับรู้และส่งผลต่อการรับรู้ เช่น ความสมบูรณ์หรือความบกพร่องของอวัยวะรับสัมผัส ประสบการณ์ เดิม ความต้องการที่จะรับรู้ ความใส่ใจและการเลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้า สภาวะทางอารมณ์ ความคาดหวังต่อสิ่งเร้า สติปัญญา การให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้ และการถูกชักจูง เป็นต้น 2) คุณลักษณะของสิ่งเร้า สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติแตกต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ของบุคคลที่แตกต่างกันออกไปด้วย คุณลักษณะของสิ่งเร้าได้แก่ ขนาดของสิ่งเร้า ความเข้มของสิ่งเร้า ความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ การเคลื่อนไหว การกระทำซ้ำ ๆ สี สัน และความแตกต่าง เป็นต้น

สุวรี ศิวะแพทย์ (2549) ศิวะแพทย์ กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้ ประกอบด้วย

- 1) ความต้องการ ความต้องการทำให้คนเราเกิดความสนใจหรืออยากรู้ และกระตุ้นให้เรารับรู้สิ่งนั้น
- 2) ความเชื่อ ความเชื่อมักเป็นปัจจัยชี้้นำให้คนเรารับรู้ในสิ่งที่ตนยึดถือหรือศรัทธานั้น
- 3) อารมณ์ อารมณ์มีอิทธิพลต่อการรับรู้ เช่น เด็กที่กลัวความมืดอาจจะเห็นผีแทนที่จะเป็นวัตถุธรรมดาทั่ว ๆ ไป หรืออาจเห็นตุ๊กตาของตนกลายเป็นสัตว์ประหลาดไปได้ และ
- 4) ความคาดหวัง ประสบการณ์ที่ผ่านมา ย่อมมีผลต่อการรับรู้ในปัจจุบันด้วย แต่ในบางสถานการณ์ก็อาจก่อให้เกิดความผิดพลาดได้ เช่น การได้ยินเสียงคนตะโกนอาจทำให้เราเข้าใจผิดว่าเรียกชื่อตน หรือสิ่งอื่น ๆ ที่มีเสียงพ้องกัน เป็นต้น

ภุริทัต สิงหเทม (2556) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้ไว้ว่า การที่บุคคลจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง ที่จะส่งผลให้การรับรู้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด สามารถจำแนกองค์ประกอบใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ 1) องค์ประกอบที่ได้รับอิทธิพลจากภายในตัวบุคคล คือ องค์ประกอบที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของบุคคลหรือเรียกว่า ปัจจัยด้านกายภาพ เป็นลักษณะของความสามารถและความต้องการโดยเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และส่งผลต่อการรับรู้ของมนุษย์ เช่น ความต้องการ การใส่ใจ แรงจูงใจ ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิม ความคาดหวัง เป็นต้น 2) องค์ประกอบที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกตัวบุคคล คือ องค์ประกอบที่เกิดขึ้นจากการได้พบ ได้รู้สึก และทำให้บุคคลเกิดการใส่ใจรับรู้มากขึ้นน้อยเพียงใด เช่น ขนาด ความเข้มของสิ่งเร้า ความแปลกใหม่ การเกิดซ้ำ ความคงทนยาวนาน เป็นต้น

อริยา คูหา (2556) กล่าวถึงองค์ประกอบของการรับรู้ว่ามีสาเหตุมาจากองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ องค์ประกอบจากบุคคลและองค์ประกอบจากสิ่งเร้า องค์ประกอบจากบุคคล คือ อินทรีย์ที่อยู่ในสภาวะจะต้องรับรู้ พฤติกรรมการรับรู้เกี่ยวกับตัวบุคคลสามารถแบ่งออกได้อีกเป็นการรับรู้ทางด้านร่างกาย การรับรู้ทางด้านจิตใจ ประสบการณ์เดิม และความรู้และประสบการณ์เดิมของบุคคล ส่วนองค์ประกอบจากสิ่งเร้า หมายถึง ตัวกลาง ตัวเหตุที่กระตุ้นให้บุคคลเกิดการรับรู้ มีลักษณะทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สิ่งเร้าภายใน เช่น ความต้องการทางร่างกาย ความต้องการทางจิตใจ ความต้องการทางสังคม และสิ่งเร้าภายนอก เช่น อาหาร อากาศ กลิ่น เสียง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการรับรู้มี 2 ประการ คือ 1) องค์ประกอบที่เกิดจากภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ ประสบการณ์เดิม ความใส่ใจ อารมณ์ ความคาดหวัง สติปัญญา การให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้ เป็นต้น 2) องค์ประกอบจากภายนอกตัวบุคคลหรือสิ่งเร้า เช่น ขนาดของสิ่งเร้า ความเข้ม การเคลื่อนไหว สี สัน ความแตกต่าง การกระทำซ้ำ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโฟนิกส์

น้ำทิพย์ ขจรบุญ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์จำนวน 6 แผน แผนละ 3 คาบ รวมทั้งหมด 18 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ 2) นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์

อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กรณีศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอน Jolly Phonics การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้ชุดการสอน Jolly Phonics ที่ได้มีการพัฒนารูปแบบและกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านโปรแกรมภาษาอังกฤษของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านของโปรแกรมภาษาอังกฤษจำนวน 4 คน โดยใช้เวลาในการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 วันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน

รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 15 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการสอนตามหลักการของ Jolly Phonics 2) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจ 3) เกณฑ์ประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจ 4) แบบสัมภาษณ์เจตคติของนักเรียน 5) แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอน Jolly Phonics ที่มีการพัฒนารูปแบบและกระบวนการจัดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในหลักสูตรโปรแกรมภาษาอังกฤษที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ผ่านเกณฑ์ตามหลักสูตรที่ร้อยละ 60 ให้ผ่านเกณฑ์การอ่านตามหลักสูตรได้ โดยผลการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนทั้งหมดก่อนการทดลองอยู่ระหว่างร้อยละ 29-57 และหลังการทดลองเพิ่มเป็นร้อยละ 64-79 และผลการทดสอบอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนทั้งหมดก่อนการทดลองอยู่ระหว่างร้อยละ 16-50 และหลัง การทดลองเพิ่มเป็นร้อยละ 83-100

พาร์ติน่า สุมาลี (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ต่อความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่าหลังการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านสูงขึ้นกว่าด้านการเขียน ทักษะการอ่านระดับคำเป็นทักษะที่นักเรียนทำได้ดีที่สุด ในขณะที่ความสามารถด้านการเขียนทั้งการเขียนระดับคำและประโยคนั้นนักเรียนได้คะแนนระดับรองลงมาในระดับที่ใกล้เคียงกัน คะแนนความคงทนทั้งด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนหกสัปดาห์หลังการทดลองนั้นลดลงจากคะแนนสอบหลังเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ในระดับกลาง (0.43) ส่วนอุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ คือ นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานด้านตัวอักษรและด้านเสียงของตัวอักษร นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะของภาษาอังกฤษ และเวลาที่จำกัดเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการอ่านระดับคำที่ช่วยให้นักเรียนจำคำได้มากที่สุด คือ กิจกรรมการค้นหาคำศัพท์ (word search) และการฝึกอ่านคำศัพท์จากบัตรภาพคำศัพท์ ส่วนกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ได้แก่ กิจกรรมการเขียนคำศัพท์บนอากาศหรือบนฝ่ามือ

สุชาติ อินมี (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาศีลการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์โปสเตอร์ สำหรับฝึกทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์

2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิิกส์โปสเตอร์ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิิกส์โปสเตอร์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดตรงชัยธรรมจักร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 จำนวน 40 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) สื่อโฟนิิกส์โปสเตอร์ สำหรับฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 78.17/76.75 2) ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงด้วยสื่อโฟนิิกส์โปสเตอร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังได้รับการฝึกทักษะด้วยสื่อโฟนิิกส์โปสเตอร์ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่าก่อนได้รับการฝึกทักษะ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิิกส์โปสเตอร์ อยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะในด้านภาพประกอบมีสีสันสวยงามน่าสนใจ และมีจำนวนคำศัพท์แต่ละชุดเหมาะสม การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบโฟนิิกส์ในรูปแบบโปสเตอร์ ช่วยให้นักเรียนฝึกรับออกเสียงให้ดีขึ้น

ธัญกรณ์ สุขศิริ ทวีศักดิ์ ชันยศ และสกล เกิดผล (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบโฟนิิกส์ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบโฟนิิกส์ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนและศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาลบ้านปากทางอำเภอเมืองจังหวัดพิจิตรที่เรียนภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 43 คนได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ด้วยวิธีจับสลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแผนจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบโฟนิิกส์มีค่าเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 8.70 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 43.49 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 15.72 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 78.60 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสรุปได้ว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับความพึงพอใจของ

นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

โสภิตา ไตรไธ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องโดยใช้สื่อแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ 60) จำนวน 19 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติโดยใช้การวิเคราะห์คะแนน ความสามารถทางด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการฝึก โดยใช้สถิติค่า t-test ในการคำนวณ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพอย่างดียิ่งขึ้น ส่งผลให้การอ่านออกเสียงเสียงมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสามารถสรุปผลวิจัยได้ คือ กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสูงขึ้นทั้ง 5 ชุด หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโฟนิกส์ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการสอนโฟนิกส์สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องถึงแม้ว่าจะเป็นคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย ส่งผลให้ทักษะการอ่านของนักเรียนดีขึ้น นอกจากนี้การสอนโฟนิกส์ยังทำให้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ได้ง่ายและเร็วกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

พัชรียา สุตา (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่องการรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อการซื้อสินค้าผ่าน QR Code ในเขตกรุงเทพมหานคร การค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้การสื่อสารการตลาด ทัศนคติ ของผู้บริโภคที่มีต่อการซื้อสินค้าผ่าน QR Code เก็บตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุในช่วง 26- 30 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรี อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 15,000- 25,000 บาท การรับรู้การสื่อสารการตลาดของผู้บริโภคที่มีต่อ QR Code ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในระดับมากกับด้านการใช้เครือข่ายสื่อสาร

อิเล็กทรอนิกส์ ทักษะของผู้บริโภคที่มีต่อการซื้อสินค้าผ่าน QR Code ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับด้านแนวโน้มในอนาคตในการซื้อสินค้าผ่านระบบ QR Code นอกจากนี้ การทดสอบสมมติฐานพบว่า เพศ การศึกษา อาชีพ แตกต่างกันมีการรับรู้การสื่อสาร การตลาดแตกต่างกัน ส่วนการรับรู้การสื่อสารการตลาดของผู้บริโภคมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการซื้อสินค้าผ่าน QR Code ในทิศทางเดียวกัน

อนุสรณ์ แซ่จันท์ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้และการผลิต: ประโยคคำถามอาร์กิวเมนต์และส่วนขยายรวมในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำต้นแบบการกลมกลืนการรับรู้ของเบสท์มาปรับใช้และได้นำเสนอลำดับการเรียนรู้โครงสร้างประโยคคำถามภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะอธิบายว่าผู้เรียนไทยเรียนรู้ประโยคคำถามอาร์กิวเมนต์และส่วนขยายรวมในภาษาอังกฤษอย่างไร กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 30 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) นักเรียน 20 คนจากหลักสูตรภาษาอังกฤษ และ 2) นักเรียน 10 คนจากหลักสูตรปกติ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามชุกรัตนโภคาราม สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการรับรู้หนึ่งสัปดาห์ก่อนทำแบบทดสอบการเขียนความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยาและกาลถูกนำมาพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งในเกณฑ์การให้คะแนนจากผลการวิจัย พบว่าการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองเป็นไปตามลำดับการเรียนรู้โครงสร้างประโยคคำถามภาษาอังกฤษบางส่วน และยังแสดงให้เห็นว่าลำดับคะแนนจากแบบทดสอบการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีความสอดคล้องกัน โดยลำดับคะแนนจากแบบทดสอบการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษและนักเรียนหลักสูตรปกติเรียงจากประโยคคำถามกลุ่ม B >> C >> A เหมือนกัน ผลการวิจัยส่วนใหญ่ในส่วนของการผลิตเป็นไปตามลำดับการเรียนรู้โครงสร้างประโยคคำถามภาษาอังกฤษ ลำดับคะแนนจากแบบทดสอบการผลิตของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเรียงจากประโยคคำถามกลุ่ม A >> B >> C ดังที่คาดการณ์ไว้ อย่างไรก็ตาม ลำดับคะแนนจากแบบทดสอบการผลิตของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหลักสูตรปกติเรียงจากประโยคคำถามกลุ่ม A >> C >> B

อนงค์นาฏ นุศาสตร์เลิศ และอังคณา ทองพูนพัฒนศร (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่องการผลิตและรับรู้เสียงสระหลังภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบการผลิตเสียงสระหลังด้านค่าความถี่ฟอร์แมนต์ (Formant Frequency) และการรับรู้เสียงสระหลังในภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองชาวไทยเพศหญิงและเพศชาย ข้อมูลจากงานวิจัยนี้รวบรวมจากผู้บอก

ภาษาเพศชายและเพศหญิงกลุ่มละ 10 คน โดยเก็บข้อมูลจากแบบรายการคำทดสอบการผลิตหน่วยเสียง /ʊ/ และ /u/ และแบบรายการคำทดสอบการรับรู้เสียงดังกล่าว ด้วยวิธีการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ โดยใช้โปรแกรมพราด (Praat) ผลการทดสอบสรุปได้ว่า ทั้งผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงไม่แสดงความแตกต่างในการผลิตเสียงสระ /ʊ/ และ /u/ อย่างไรก็ตามในการทดสอบการรับรู้เสียง พบว่า ผู้บอกภาษาเพศหญิงมีการรับรู้ทางเสียงที่สูงกว่าเพศชายเพียงเล็กน้อย

ทัตทริยา เรือนคำ และยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) ได้ศึกษาเรื่องการสำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลโลก การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบการรับรู้ของผู้เรียนและผู้สอนของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลโลกต่อภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและภาษาอังกฤษทั่วไป 2) เพื่อศึกษาความพร้อมของผู้เรียนและผู้สอนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 3) เพื่อศึกษาความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 4) เพื่อศึกษาปัญหาที่พบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และ 5) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือ นักศึกษาจำนวน 160 คนและอาจารย์จำนวน 5 คน จากวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลโลก เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า 1) ทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีการรับรู้ที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์โดยผู้เรียนรับรู้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมกับการแข่งขันในตลาดฝีมือแรงงานอาเซียน ในขณะที่ผู้สอนรับรู้ถึงเป้าหมายสูงสุดของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่มีความชัดเจนกว่าภาษาอังกฤษทั่วไป 2) ผู้เรียนมีความพร้อมต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมากกว่าผู้สอน ซึ่งทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่า ความพร้อมในพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีสามารถพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 3) ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนพัฒนาความรู้ความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษรวมทั้งความเชี่ยวชาญในเนื้อหารายวิชา ในขณะที่ผู้สอนต้องการให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะควรเน้นการฝึกฝนทักษะทางภาษาควบคู่ไปกับการบูรณาการเนื้อหาอื่น ๆ เข้าไปในหลักสูตร 4) ปัญหาที่พบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของผู้เรียนคือ การขาดแคลนผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชา ในขณะที่ผู้สอนมีปัญหาด้านการขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันหรือในสถานที่ทำงาน 5) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์

เฉพาะของผู้เรียนคือ ความต้องการเรียนของผู้เรียน สื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสม แรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน ทักษะความสามารถในการเรียนของผู้เรียน และความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของผู้สอน ในขณะที่ผู้สอนให้ความสำคัญกับสื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสม ความต้องการของผู้เรียน ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของผู้สอน ทักษะความสามารถในการเรียนของผู้เรียน และความสัมพันธ์ของครูและนักเรียนของผู้สอน

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ข้างต้น สรุปได้ว่าการรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เกิดเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ และนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคล ระดับการศึกษา และอาชีพส่งผลต่อการรับรู้ได้เช่นกัน ผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงจะมีการรับรู้ต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้ดีและเร็วกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ และผู้ที่ประกอบอาชีพทางด้านภาครัฐมีการรับรู้ได้ดีกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพทั่ว ๆ ไป

จากงานวิจัยในประเทศข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์นั้น มีความสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการสอนโพนิกส์วิธีการใดก็ได้ที่คิดว่าเหมาะสมกับนักเรียนของตนมากที่สุด และเป็นวิธีการที่คิดว่าง่ายที่สุดในการช่วยให้นักเรียนที่ประสบปัญหาในการอ่าน ให้สามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรที่ได้เรียนมาไปใช้ในการอ่านของตน จนกระทั่งเป็นนักเรียนที่ดีได้

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโพนิกส์

Fambro and LaGrange (2011) ศึกษาเรื่องการสอนโพนิกส์: ส่วนประกอบสำคัญของหลักสูตรการอ่าน วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาว่าความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงเป็นส่วนประกอบสำคัญในการสอนอ่านหรือไม่ งานวิจัยมุ่งเน้นที่ผู้อ่านแรกเริ่มและความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงของพวกเขา และมุ่งเน้นที่ความสัมพันธ์ของการอ่านและการสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างคือเด็กนักเรียนอายุระหว่าง 8-10 ขวบ จำนวน 17 คน เป็นเด็กผู้ชายจำนวน 10 คนและเด็กผู้หญิงจำนวน 7 คน ซึ่งจะแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ตามรูปแบบการเรียนรู้ของพวกเขา เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่ามีผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของคะแนนการสะกดคำเมื่อผู้อ่านแรกเริ่มได้รับการสอนโพนิกส์ อีกทั้งผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างผู้อ่านที่แ่และนักสะกดคำที่แ่

Reeb (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่องวิธีการสอนโฟนิกส์และการเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงและตัวอักษร การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนโฟนิกส์ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เสียงและตัวอักษรได้อย่างไร โดยใช้วิธีการสอนโฟนิกส์ 3 วิธีที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้คือนักเรียนจำนวน 5 คนที่มีอายุระหว่าง 4 ขวบและ 5 ขวบซึ่งเพิ่งเข้าเรียนระดับอนุบาล ประกอบด้วยเด็กผู้ชาย 4 คน และเด็กผู้หญิง 1 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ การตอบแบบสอบถามและการสังเกต เริ่มจากการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายกลุ่มเกี่ยวกับความรู้ด้านเสียงและตัวอักษรเพื่อดูว่าเด็ก ๆ สามารถพัฒนาความรู้เกี่ยวกับเสียงและตัวอักษรได้อีกไหมหลังจากเสร็จสิ้นจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์ทั้ง 3 วิธี หลังจากนั้นผู้วิจัยให้ครูตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการสอนและการประเมินความรู้ด้านโฟนิกส์ของนักเรียนและสุดท้ายคือสังเกตการเรียนรู้และความก้าวหน้าด้านโฟนิกส์ของนักเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่าสี่ในห้าของนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเสียงและตัวอักษรเพิ่มขึ้นโดยสามารถระบุตัวอักษรและเสียงในการประเมินได้มากขึ้น

Bast (2013) ได้ทำการศึกษาเรื่องการบูรณาการการสอนโฟนิกส์สู่โปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐาน การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการที่ครูช่วงชั้นที่ 1 สอนโฟนิกส์แก่นักเรียนเพื่อช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการอ่านของนักเรียน เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 ทั้งสถาบันของภาครัฐและเอกชน ถึงวิธีการที่ใช้สอนโฟนิกส์ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ครูใช้วิธีการสอนโฟนิกส์ 3 วิธี คือ 1) บูรณาการการสะกดคำสู่การอ่าน 2) จำแนกวิธีการสอนโดยขึ้นอยู่กับระดับการเรียนรู้ของนักเรียน และ 3) ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย การบูรณาการการสอนโฟนิกส์สู่โปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐานแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนโฟนิกส์ประสบความสำเร็จในการสอนให้นักเรียนเป็นนักอ่านอิสระ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์ด้วยวิธีการสอนแบบผสมผสานและบูรณาการประสบความสำเร็จในการอ่าน

Eshiet (2014) ได้ศึกษาเรื่องการใช้โฟนิกส์แบบสังเคราะห์เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชาวไนจีเรีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์สามารถพัฒนาทักษะการอ่านของผู้อ่านแรกเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาในประเทศไนจีเรียได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 226 คน ครู 9 คน และโรงเรียน 9 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างครูจะได้รับการฝึกวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบก่อนเรียนก่อนที่จะเริ่มเรียน จัดให้มีชั้นเรียนการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์สลับกับชั้นเรียนการสอนแบบดั้งเดิม ผู้วิจัยสังเกตชั้นเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ หลังจากนั้น

ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้แบบร่วมมือมากขึ้น และครุมีความมั่นใจในการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้นเช่นกัน การสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์มีประโยชน์เป็นอย่างมากและง่ายในการสอน นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบดั้งเดิม ผลการศึกษาสรุปได้ว่าโฟนิกส์แบบสังเคราะห์สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชาวไนจีเรียได้

Farokhbakht and Nejadansari (2015) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการใช้โฟนิกส์แนวพหูประสาทสัมผัสแบบสังเคราะห์ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการอ่านออกเขียนได้ และแรงจูงใจในการอ่าน: กรณีของเด็กชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โฟนิกส์แนวพหูประสาทสัมผัสแบบสังเคราะห์ (Jolly Phonics) ในการสอนทักษะการอ่านออกเขียนได้ภาษาอังกฤษในเริ่มแรกและแรงจูงใจในการอ่านของเด็กชาวอิหร่านผู้ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ อีกทั้งเพื่อศึกษาว่าความแตกต่างของเพศมีนัยสำคัญต่อผลของการสอนโฟนิกส์แนวพหูประสาทสัมผัสแบบสังเคราะห์และแรงจูงใจในการอ่านหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างได้แก่เด็กนักเรียนชายจำนวน 50 คน และเด็กนักเรียนหญิง 50 คน อายุระหว่าง 10-12 ปี นักเรียนชาย 25 คนและนักเรียนหญิง 25 คน จะได้รับการสอนโฟนิกส์เกี่ยวกับเสียงและตัวอักษร การอ่านและการเขียนในระดับคำด้วยโปรแกรมจอลลีโฟนิกส์และนักเรียนชาย 25 คนและนักเรียนหญิง 25 คนที่เป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งจะได้รับการสอนทักษะการอ่านออกเขียนได้ภาษาอังกฤษแบบพื้นฐาน ผลปรากฏว่าตัวกลุ่มอย่างที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมจอลลีโฟนิกส์มีผลการอ่านและการสะกดคำที่ดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้การสอนด้วยโปรแกรมจอลลีโฟนิกส์ไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อเพศของผู้เรียนในการอ่านออกเขียนได้ อย่างไรก็ตามจากการตอบแบบสอบถามแสดงให้เห็นว่าการสอนแนวพหูประสาทสัมผัสมีผลต่อแรงจูงใจในเชิงบวกของการอ่านของเด็กผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

Bradley (2016) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของแรงจูงใจที่มีต่อประสิทธิภาพในการสอนโฟนิกส์ วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของแรงจูงใจที่มีต่อประสิทธิภาพในการสอนโฟนิกส์กับนักเรียนช่วงชั้นที่หนึ่งอายุ 6 ขวบที่ต้องใช้ความพยายามในการอ่านเป็นอย่างมาก จากการสังเกตในช่วงเริ่มแรกพบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือกับสิ่งที่ได้ยินและได้เห็นในการศึกษารุ่นนี้เป็นอย่างดี โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความสามารถในการแยกแยะ

เสียงตัวอักษร นักเรียนที่สามารถระบุพยัญชนะผสมจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มปานกลาง และนักเรียนที่ไม่สามารถระบุพยัญชนะผสมจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มอ่อน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ชุดคำศัพท์เทียบ จำนวน 5 ชุด ที่จัดทำขึ้นสำหรับสอนอ่านนักเรียนแต่ละกลุ่ม การวิจัยพบว่า ผลจากการเพิ่มสื่อเสริมแรงมีค่าอัตราร้อยละเท่ากับประสิทธิภาพในการสอนทักษะโฟนิกส์นักเรียน ช่วงชั้นที่ 1

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโฟนิกส์ข้างต้น สรุปได้ว่า การบูรณาการการสอนโฟนิกส์เข้ากับการสอนอ่านพื้นฐานทำให้นักเรียนได้รับการพัฒนาความสามารถในการอ่านเป็นนักอ่านอิสระ สามารถอ่านหนังสือได้ด้วยตนเอง อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องถึงแม้ว่าจะเป็นคำศัพท์ที่ไม่เคยเจอมาก่อนในบทเรียนของตน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

Johnson (2011) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเชิงปริมาณเกี่ยวกับการรับรู้ของครูเกี่ยวกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในด้านบริบท กระบวนการ และเนื้อหา วัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้คือเพื่อศึกษาผลของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่เกิดจากการรับรู้ของครูที่ได้รับการรับรองในรัฐนิวเจอร์ซีย์ 3 ขอบเขต คือ ด้านเนื้อหา กระบวนการ และบริบทในการปฏิรูปเพื่อการนำไปใช้ เครื่องมือที่ใช้การศึกษาคือ แบบสำรวจคุณภาพชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อประเมินการรับรู้ของครู ความต้องการในงานวิจัยในครั้งนี้คือขอบเขตที่เป็นปัจจุบันของข้อมูลเชิงปริมาณในเรื่องรูปแบบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งกำลังได้รับการสนับสนุนเพิ่มขึ้นจากรัฐบาลและระดับท้องถิ่น การศึกษาในครั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลแก่ท้องถิ่นต่าง ๆ ที่กำลังจะนำรูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพไปใช้โดยพิจารณาถึงควมมีประสิทธิภาพเหมือนกับที่ครูให้การยอมรับ ใช้การวัดชนิดมาตราส่วนแบบประมาณค่าของ Likert เก็บรวบรวมข้อมูลจากครูโรงเรียนเอกชนต่าง ๆ หลังจากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่ารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในขอบเขตทั้ง 3 ด้านที่ได้ทำการศึกษาไม่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการรับรู้ของครู ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาในครั้งนี้จะนำไปเพิ่มไว้ใน การประเมินผลเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาโรงเรียน

Van Sickle (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบของการศึกษาชั้นเรียนที่มีต่อการรับรู้ของครูเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการสอน กลุ่มตัวอย่างคือครูระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 59 คน ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ที่เข้าร่วมหนึ่งในสี่ของโครงการวิทยาศาสตร์ของแคลิฟอร์เนีย ทำการศึกษาโดยใช้วิธีการสำรวจและสัมภาษณ์

เพื่อศึกษาขอบเขตของการศึกษาชั้นเรียนและศึกษาว่าการศึกษาชั้นเรียนส่งผลกระทบต่อ การรับรู้เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการสอนและการเรียนของนักเรียนอย่างไร ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าครูพบว่าการศึกษาชั้นเรียนมีผลกระทบต่อการสอนของครูโดยสามารถพัฒนาความสามารถของ พวกเขาในการใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการในการเรียนรู้ของนักเรียน การศึกษาชั้นเรียนช่วยเพิ่มความมั่นใจในการสอนมากขึ้นและมีประโยชน์โดยตรงสำหรับนักเรียนในการเรียนรู้โดยการร่วมมือกับเพื่อนในชั้นเรียน

Footte (2015) ได้ศึกษาเรื่องการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษและการรับรู้เสียงพูด: การศึกษา 3 วิธี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าผู้พูดภาษาที่สองมีการรับรู้เสียงพูดที่ไม่ใช่ภาษาที่หนึ่งอย่างไรและผู้เรียนภาษาจะได้รับ การช่วยเหลือให้มีการรับรู้เสียงพูดระหว่างภาษาที่สองและภาษาเป้าหมายได้อย่างไร โดยทำการศึกษาใน 3 วิธี วิธีที่ 1 ผู้ฟังภาษาที่สองศึกษาการรับรู้เสียงพูดในภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างคือผู้ฟังภาษาที่สองจำนวน 15 คน วิธีที่ 2 ศึกษาบทบาทเกี่ยวกับภูมิหลังทางภาษาในการตัดสินใจภาษา ผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีภูมิหลังจากภาษาจีนแมนดาริน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาฮินดูและภาษาอังกฤษ วิธีที่ 3 ศึกษาประสิทธิภาพของการติดตามเป็นเงาคือเทคนิคการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษทั่วไป ผู้เรียนจำนวน 16 คนฝึกการติดตามเป็นเงาด้วยไอพอดเป็นเวลา 18 สัปดาห์ ใช้แบบทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ให้คะแนนโดยผู้ฟังภาษาอังกฤษภาษาที่หนึ่งจำนวน 21 คน โดยประเมินความสามารถในการเลียนแบบเสียงจากแม่แบบและการพูดสดเพื่อให้คะแนนความเข้าใจ สำเนียงและความคล่องแคล่ว ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญในการประเมินการพูดทั้งหมดและมีการรับรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในทางบวก

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ จากการศึกษาชั้นเรียนทำให้ครูผู้สอนเกิดการรับรู้ถึงความ ต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจะนำไปสู่ประสิทธิภาพในการสอน

จากงานวิจัยต่างประเทศข้างต้นสรุปได้ว่า การรับรู้โฟนิกส์มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน การที่นักเรียนจะอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องนั้น พวกเขาจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร ต้องรู้ว่าตัวอักษรหรือสระตัวไหนแทนเสียงอะไร เพื่อที่สามารถสร้างคำที่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 2) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้การสอนโฟนิกส์จำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 300 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 169 คน (Krejcie & Morgan, 1970) ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ได้แก่

1. สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา
2. อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน
3. การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์
4. ระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

ตัวแปรตาม ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ คือ

แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษาอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ เป็นคำถามแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ เป็นคำถามแบบเลือกตอบชนิดมาตราส่วนแบบประมาณค่า (rating scale) ซึ่งกำหนดไว้ 6 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และไม่รู้เลย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ข้อความเชิงนิมิตหรือเชิงบวก (Positive statement) และข้อความเชิงนิเสธหรือเชิงลบ (Negative statement)

ข้อความเชิงนิมิตหรือเชิงบวก (Positive statement) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับมาก
3 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับน้อยที่สุด
0 คะแนน	หมายถึง	ไม่มีความรู้เลย

ข้อความเชิงนิเสธหรือเชิงลบ (Negative statement) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

0 คะแนน	หมายถึง	ไม่มีความรู้เลย
1 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับมากที่สุด
2 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับมาก
3 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง
4 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับน้อย
5 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ เป็นคำถามปลายเปิด

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ จากหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือการวิจัย

2. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างเครื่องมือให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และขอบเขตการวิจัย จากนั้นนำเครื่องมื่อดังกล่าวเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

3. นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยพิจารณา

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

หลังจากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC ตามเกณฑ์ดังนี้

1. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีความเที่ยงตรง ใช้ได้
2. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ยังใช้ไม่ได้

จากผลการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่า แบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00

4. นำผลการตรวจแก้ไขและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปร่วมพิจารณา ปรับปรุง แก้ไขเครื่องมือโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำ

5. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับครูระดับประถมศึกษา โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตหนองแขม จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's Alpha Coefficient) เครื่องมือจะมีความเชื่อมั่นหากหาค่าสัมประสิทธิ์มากกว่าหรือเท่ากับ 0.7 (Cronbach, 1970) ผลปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.791

6. นำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากรถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เพื่อแจ้งขอความร่วมมือไปยังผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาในเขตพื้นที่ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. แจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

3. เก็บรวบรวมแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ผู้วิจัยนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม จากนั้นจึงแจกแจงนับระดับคะแนน วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีการประมาณค่าโดยแบ่งเป็น 6 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด เมื่อนำไปแปลความหมายจะถือเกณฑ์ในการประมาณค่าตามช่วงคะแนน ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	ระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด
0.00 – 0.99	หมายถึง	ไม่มีความรู้เลย

2. วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อมูลการตอบคำถาม ด้านสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอน โฟนิกส์และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ โดยนำมาแจกแจงความถี่และคำนวณค่าร้อยละ

3. วิเคราะห์สภาพการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 วิเคราะห์โดยการนำมาแจกแจงความถี่ คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษเท่ากับ 4.06 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับ ที่	แปลความ
ด้านระดับความรู้คำศัพท์				
1. ระดับความรู้คำศัพท์ประกอบด้วยรูปแบบและการใช้	3.55	0.99	3	มาก
2. รูปแบบของคำศัพท์เกี่ยวข้องกับการออกเสียง (รูปแบบการพูด) และการสะกดคำ (รูปแบบการเขียน)	3.70	1.12	1	มาก
3. การใช้คำศัพท์เกี่ยวข้องกับหน้าที่ทางไวยากรณ์ ของคำศัพท์และประโยค	3.64	1.29	2	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านระดับความรู้คำศัพท์	3.63	1.14		มาก
ด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ				
4. หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 26 หน่วยเสียง	4.13	1.15	4	มาก
5. หน่วยเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ หน่วยเสียง สระและหน่วยเสียงพยัญชนะ	4.51	0.74	1	มากที่สุด
6. หน่วยเสียงสระทุกตัวเป็นเสียงอโฆษะ	4.15	1.33	3	มาก
7. เสียง /θ/ และ /ð/ เกิดที่ตำแหน่งปลายลิ้น ระหว่างฟันบนและฟันล่าง	4.21	1.40	2	มาก
8. เสียง /ʃ/ เป็นเสียงอโฆษะ และเสียง /tʃ/ เป็นเสียงโฆษะ	4.10	1.34	5	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ	4.22	1.22		มาก
ด้านการประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ				
9. การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ คือการประเมินการแยกแยะเสียงและความสามารถ ในการจดจำคำศัพท์	4.43	0.84	2	มาก
10. คู่เทียบเสียงใช้สำหรับการประเมินความสามารถ ในการแยกแยะเสียงพยัญชนะและเสียงสระ	4.53	0.90	1	มากที่สุด
11. Nonsense words ใช้สำหรับประเมิน ความสามารถในการจดจำคำศัพท์	3.65	1.13	3	มาก

ค่าเฉลี่ยรวมด้านการประเมิน	4.21	1.04		มาก
การออกเสียงภาษาอังกฤษ				
ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์				
12. โฟนิกส์คือการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	4.59	0.67	2	มากที่สุด
13. การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้	4.62	0.59	1	มากที่สุด
14. นักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์จะมีการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์	4.50	0.66	3	มาก
15. การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอนเสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ	4.43	0.70	4	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์	4.53	0.66		มาก
ด้านวิธีการสอนโฟนิกส์				
16. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์คือการสอนการออกเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k/-/a/-/t/ cat	3.66	1.22	1	มาก
17. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์คือการสอนให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษร เช่น ตัวอักษร p คำว่า put, pig, pen, play	3.63	0.88	2	มาก
18. วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์มุ่งเน้นที่การฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง	3.59	1.32	3	มาก
19. ครูสอนเสียงตัวอักษร d โดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับคำว่า dog แสดงว่า ครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์	3.51	1.28	4	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านวิธีการสอนโฟนิกส์	3.60	1.19		มาก

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับ ที่	แปลความ
<u>ด้านข้อจำกัดของโฟนิกส์</u>				
20. ตัวอักษรเดี่ยวหนึ่งตัวสามารถแทนเสียงได้หนึ่งเสียง	4.53	1.03	2	มาก
21. ตัวอักษร kn ที่ขึ้นต้นคำศัพท์จะอ่านออกเสียง n เท่านั้น	4.66	0.92	1	มากที่สุด
22. ตัวอักษร g ที่ตามด้วย a, o หรือ u อ่านออกเสียง /g/ ปกติ แต่ถ้าตามด้วย e, i, หรือ y อ่านออกเสียง /j/	3.85	1.15	7	มาก
23. เมื่อ y อยู่ที่ท้ายคำ โดยปกติแล้วอ่านออกเสียง i เสียงยาวเสมอ	4.18	1.21	4	มาก
24. สระอยู่หน้า nd หรือ ld มีเสียงสั้นหรือยาวก็ได้	4.37	0.78	3	มาก
25. สระ a ที่อยู่หน้า l, ll หรือ lk อ่านออกเสียงต่างกัน	3.70	1.13	9	มาก
26. คำศัพท์ที่สระตามพยัญชนะหนึ่งตัวและลงท้ายด้วย e สระนั้นอาจเป็นได้ทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว	3.70	1.19	9	มาก
27. คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะสองตัวหรือมากกว่าอยู่ระหว่างสระสองตัวของคำศัพท์สองพยางค์ สระตัวแรกโดยปกติแล้วเป็นสระเสียงสั้นเสมอ	3.75	0.88	8	มาก
28. พยัญชนะคู่ที่ตำแหน่งกลางหรือท้ายคำศัพท์ ต้องอ่านออกเสียงทั้งสองเสียง	3.66	1.13	11	มาก
29. เมื่อ e อยู่ท้ายคำและเป็นเพียงสระตัวเดียว ในคำศัพท์ ตัว e มีเสียงยาว	4.02	0.90	6	มาก
30. สระสองตัวรวมกันในคำศัพท์หนึ่งพยางค์ หรือในพยางค์ที่เน้นเสียง โดยปกติแล้วสระนั้นมีเสียงยาว	4.11	0.87	5	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านข้อจำกัดของโฟนิกส์	4.05	1.08		มาก
ค่าเฉลี่ยรวมการรับรู้ทั้ง 6 ด้าน	4.06	1.11		มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า โดยรวมครูภาษาอังกฤษมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์ รายการประเมินที่มีการรับรู้สูงที่สุดในด้านนี้คือ การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้ ส่วนรายการประเมินที่มีการรับรู้ต่ำที่สุดคือ การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอนเสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่ด้านวิธีการสอนโฟนิกส์ รายการประเมินที่สูงที่สุดในด้านนี้คือ วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์คือการสอนการออกเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k/-/a/-/t/ cat และรายการประเมินที่มีการรับรู้ต่ำที่สุดในด้านนี้คือ ครูสอนเสียงตัวอักษร *d* โดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับคำว่า *dog* แสดงว่า ครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า รายการประเมินที่มีการรับรู้สูงที่สุดคือ ตัวอักษร *kn* ที่ขึ้นต้นคำศัพท์จะอ่านออกเสียง *n* เท่านั้น รองลงมาคือ การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

ผลการวิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ของคะแนนจากการตอบแบบสอบถามของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตาม

สาขาที่จบ ผลปรากฏว่าครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาภาษาโดยตรงมีจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 81.07 และครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาอื่นมีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 18.93 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ

สาขาที่จบ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
ภาษาอังกฤษ	137	124.80	17.44	3.68**	.000
สาขาอื่น	32	108.38	23.80		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามวุฒิการศึกษา ผลปรากฏว่าครูภาษาอังกฤษที่จบปริญญาตรีมีจำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 85.80 ครูภาษาอังกฤษที่จบปริญญาโทและปริญญาเอกมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 14.20 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษา	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
ปริญญาตรี	145	119.59	20.59	-14.74**	.000
ปริญญาโท/ปริญญาเอก	24	134.33	4.36		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามวุฒิการศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน ผลปรากฏว่าครูภาษาอังกฤษที่มีอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 5 ปีมีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 33.73 ครูภาษาอังกฤษที่มีอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน 5-10 ปีมีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 ครูภาษาอังกฤษที่มีอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน 11-15 ปีมีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 และครูภาษาอังกฤษที่มีอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 15 ปีมีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 29.59 ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน

อายุงาน	N	$\bar{x}$	S.D.
น้อยกว่า 5 ปี	57	120.77	20.88
5-10 ปี	36	125.58	16.19
11-15 ปี	26	133.38	3.82
มากกว่า 15 ปี	50	113.84	22.48
รวม	169	121.69	19.81

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3	7230.720	2410.240	6.77**	.000**
ภายในกลุ่ม	165	58707.659	355.804		
รวม	168	65983.379			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตารางที่ 7 การทดสอบรายคู่ (Post Hoc) การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน

อายุงาน	การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์						
					ผลต่างค่าเฉลี่ย		
	N	$\bar{x}$	S.D.	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	11-15 ปี	มากกว่า 15 ปี
น้อยกว่า 5 ปี	57	120.77	20.88	-	-4.81	-12.61	6.93
5-10 ปี	36	125.58	16.19	4.81	-	-7.80	11.74*
11-15 ปี	26	133.38	3.82	12.61	7.80	-	19.55*

ตารางที่ 7 (ต่อ) การทดสอบรายคู่ (Post Hoc) การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน

การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์							
อายุงาน				ผลต่างค่าเฉลี่ย			
	N	$\bar{x}$	S.D.	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	11-15 ปี	มากกว่า 15 ปี
มากกว่า 15 ปี	50	113.84	22.48	-6.92	-11.74	-19.54	-
รวม	169	121.69	19.81				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 7 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ยกเว้นผลต่างค่าเฉลี่ย 11.74 และ 19.55

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ ผลปรากฏว่าครูภาษาอังกฤษที่เคยได้รับการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 13.61 และครูภาษาอังกฤษที่ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์มีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 86.39 ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์

การฝึกอบรม	N	$\bar{x}$	S.D.	F	t	Sig.
เคย	23	137.74	2.32	31.91**	-4.41**	.000
ไม่เคย	146	119.15	20.17			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 8 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ ผลปรากฏว่าครูภาษาอังกฤษที่มีระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ในระดับมากที่สุดมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.55 ครูภาษาอังกฤษที่มีระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ในระดับมากมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.28 ครูภาษาอังกฤษที่มีระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ในระดับปานกลางมีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 62.13 ครูภาษาอังกฤษที่มีระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ในระดับน้อยมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 12.43 และครูภาษาอังกฤษที่มีระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ในระดับน้อยที่สุดมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 13.61 ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

ความมั่นใจ	N	$\bar{x}$	S.D.
มากที่สุด	6	141.00	0.89
มาก	14	136.79	1.25
ปานกลาง	105	130.24	3.61
น้อย	21	104.57	18.66
น้อยที่สุด	23	84.00	16.09
รวม	169	121.68	19.81

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 9 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4	51926.198	12981.549	151.717**	.000**
ภายในกลุ่ม	164	14032.548	85.564		
รวม	168	65958.746			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 10 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตารางที่ 11 การทดสอบรายคู่ (Post Hoc) การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์

การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์								
ระดับความมั่นใจ	ผลต่างค่าเฉลี่ย							
	N	$\bar{x}$	S.D.	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
มากที่สุด	6	141.00	0.89	-	4.21*	10.76*	36.43	57.00
มาก	14	136.79	1.25	-4.21*	-	6.55*	32.21	52.79
ปานกลาง	105	130.24	3.61	-10.76*	-6.55*	-	25.67	46.24
น้อย	21	104.57	18.66	-36.43	-32.21	-25.67	-	20.57
น้อยที่สุด	23	84.00	16.09	-57.00	-52.79	-46.24	-20.58	-
รวม	169	121.68	19.81					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 11 พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามอายุงาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ยกเว้นผลต่างเฉลี่ย 4.21 10.76 -4.21 6.55 -10.76 -6.55

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 สามารถแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามความมั่นใจในการสอนโพนิกส์

	ระดับความมั่นใจ	คะแนน
คะแนน (การรับรู้)	Pearson	.831 **
	Correlation	1
	Sig. (2-tailed)	.000
N	169	169

จากตารางที่ 12 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.831 ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 1 ทำให้สรุปได้ว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 2) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้การสอนโฟนิกส์จำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการตอบแบบสอบถามกับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 169 คน (Krejcie & Morgan, 1970) ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ เป็นคำถามแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ เป็นคำถามแบบเลือกตอบชนิดมาตราส่วนแบบประมาณค่า (rating scale) ซึ่งกำหนดไว้ 6 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และไม่รู้เลย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ข้อความเชิงนิมิตหรือเชิงบวก (Positive statement) และข้อความเชิงนิเสธหรือเชิงลบ (Negative statement)

ข้อความเชิงนิมิตหรือเชิงบวก (Positive statement) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด
0 คะแนน	หมายถึง	ไม่มีความรู้เลย

ข้อความเชิงนิเสธหรือเชิงลบ (Negative statement) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

0 คะแนน	หมายถึง	ไม่มีความรู้เลย
1 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
2 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ เป็นคำถามปลายเปิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีการประมาณค่าโดยแบ่งเป็น 6 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด เมื่อนำไปแปลความหมายจะถือเกณฑ์ในการประมาณค่าตามช่วงคะแนน ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	ระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด
0.00 – 0.99	หมายถึง	ไม่มีความรู้เลย

2. วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อมูลการตอบคำถาม ด้านสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอน โฟนิกส์และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ โดยนำมาแจกแจงความถี่และคำนวณค่าร้อยละ

3. วิเคราะห์สภาพการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 วิเคราะห์โดยการนำมาแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11)

2. การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์ และระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนการรับรู้กับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 มีความสัมพันธ์กัน

การอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ผลการทดลองเพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. ผลการวิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้น ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา นั้น คำศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างมาก คำศัพท์ภาษาอังกฤษคือหนึ่งในห้าขององค์ประกอบหลักของการสอนอ่านซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อความสำเร็จในการสอนอ่านแก่เด็ก ๆ องค์ประกอบหลักเหล่านี้รวมถึงความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียง (National

Reading Panel, 2000) โฟนิคส์เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ของเสียงเพื่อวัตถุประสงค์การเรียนรู้การอ่านและการเขียน มีความสำคัญต่อการพัฒนาด้านภาษาของเด็ก ๆ (Savage, 2006) Heilman (1993) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนโฟนิคส์เป็นหนึ่งในวิธีการที่ใช้ในการ “แก้ปัญหาคำศัพท์ที่ไม่คุ้นตา” เป็นการสอนความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษร ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเรียนอ่านดังนั้นครูต้องสอนให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง โดยเริ่มจากการสอนการออกเสียงหน่วยเสียงต่าง ๆ และสอนวิธีการผสมหน่วยเสียงเหล่านี้เป็นคำที่ถูกต้อง เพื่อที่นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นตาได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนี้ ครูผู้สอนต้องมีความรู้เรื่องโฟนิคส์ สอดคล้องกับที่ Carroll (1990) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้ด้านโฟนิคส์ของครูส่งผลต่อความสามารถในการสอนโฟนิคส์เป็นอย่างมาก ความรู้นี้ทำให้ครูสามารถเลือกตัวอย่างการสอนที่ดีที่สุดในการนำไปใช้ในการสอนและทำให้การอ่านและการเขียนของนักเรียนดีขึ้น ครูผู้สอนที่มีความรู้ด้านโฟนิคส์เป็นอย่างดีสามารถสอนให้นักเรียนรู้จักความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรและสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ได้ด้วยตนเอง

การสอนโฟนิคส์เป็นที่ยอมรับและกำหนดให้เป็นหลักสูตรการศึกษาในหลายประเทศ หลักสูตรแห่งชาติของประเทศอังกฤษ ได้กำหนดให้มีการสอนโฟนิคส์แก่นักเรียนชั้นปีที่ 1-2 เพื่อให้เด็กนักเรียนมีทักษะการสะกดคำและมีทักษะการอ่านที่ดี โดยนักเรียนจะได้รับการสอนให้ใช้ความรู้ด้านโฟนิคส์และทักษะต่าง ๆ เพื่ออ่านคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง เช่น การออกเสียงหน่วยเสียงต่าง ๆ การผสมเสียงคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย การอ่านคำศัพท์ที่ไม่เป็นไปตามหลักการสะกดคำ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย -s, -es, -ing, -ed, -er and -est การอ่านคำศัพท์มากกว่าหนึ่งพยางค์ การอ่านหนังสือสำหรับพัฒนาความรู้ด้านโฟนิคส์และการอ่านหนังสือซ้ำเพื่อสร้างความคล่องแคล่วและความมั่นใจในการอ่านคำศัพท์ สำหรับนักเรียนที่ยังไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ตามที่หลักสูตรกำหนดนั้น จะยังคงได้รับการพัฒนาด้านการอ่าน การสะกดคำ และทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง นักเรียนจะได้รับการสอนโฟนิคส์อย่างเข้มงวดและเร่งด่วนเพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว (Britain, 2014) สำหรับการสอนโฟนิคส์ในประเทศสิงคโปร์ หลักสูตรได้กำหนดให้มีการสอนโฟนิคส์แก่ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยเริ่มจากการจำเสียงต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ การออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ต่าง ๆ ในการสอนอ่านนั้นครูเริ่มจากการสอนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์สำหรับนักเรียนแรกเริ่ม และเริ่มเรียนคำศัพท์ที่เป็นทางการในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์รวมถึงความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงและการอ่านคำศัพท์โดยวิธีโฟนิคส์และการจำคำศัพท์ สำหรับความสามารถในการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงนั้น นักเรียนจะได้เรียนเกี่ยวกับการรับรู้และแยกแยะหน่วยเสียงเพื่อสามารถจดจำ

และสร้างคำคล้องจอง สามารถแบ่งพยางค์ในคำ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในคำศัพท์ และผสมเสียงเข้าด้วยกันได้ การสอนโฟนิกส์อยู่บนพื้นฐานหลักการเรียงตามลำดับตัวอักษรและมุ่งเน้นการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร หลักการเรียงตามลำดับตัวอักษรนั้นหมายถึงความเข้าใจในเสียงพูดแต่ละเสียง (เช่น หน่วยเสียงต่าง ๆ) ของภาษา เมื่อนักเรียนเรียนรู้ที่จะเชื่อมเสียงและตัวอักษรหรือกลุ่มของตัวอักษรเข้าด้วยกันก็จะสามารถอ่านออกเสียงคำที่ไม่รู้จักได้ในการสอนโฟนิกส์สำหรับนักเรียนแรกเริ่มนั้น ครูเริ่มจากการสอนอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย สระเสียงสั้นเริ่มต้น สระเสียงยาวในรูปแบบของตัวอักษรเรียบ และคำคล้องจอง คำคล้องจองมักจะมาจากครอบครัวคำศัพท์หรือคำที่มีรากคำเดียวกัน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Ministry of Education, 2008)

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการอ่านออกเขียนได้เช่นเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดนโยบายในการดำเนินงาน ในปีงบประมาณ พ.ศ.2561 ไว้ 6 ด้าน ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โดยยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน นโยบายที่ 2 พัฒนาคุณภาพกระบวนการเรียนรู้ ได้กำหนดให้ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ตามช่วงวัย กล่าวคือ ร้อยละ 100 ของผู้เรียนมีทักษะการอ่าน การเขียนผ่านเกณฑ์ตามช่วงวัย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถอ่านออกเขียนได้และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 6 สามารถอ่านคล่อง เขียนคล่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) นโยบายนี้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาของประเทศไทยในการสอนการอ่านออกเสียงแก่นักเรียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง โดยหลักสูตรกำหนดไว้ว่านักเรียนต้องสามารถระบุตัวอักษรและเสียงอ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน นักเรียนต้องเรียนรู้ตัวอักษร เสียงตัวอักษรและสระ และการสะกดคำ เรียนหลักการอ่านออกเสียงต่าง ๆ เช่น การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ การออกเสียงเน้นหนัก-เบาในคำและกลุ่มคำ และการออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ในการตอบรับนโยบายและหลักสูตรการศึกษานี้และการเล็งเห็นถึงความสำคัญของการสอนโฟนิกส์ ครูผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมโดยการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนโฟนิกส์เพิ่มเติม เพื่อใช้สอนนักเรียนในระดับแรกเริ่มให้สามารถ

อ่านภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและมั่นใจและนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์ มี $\bar{x} = 4.53$ และ S.D. = 0.66 รายการประเมินที่มีการรับรู้สูงที่สุดในด้านนี้คือ การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้ มี $\bar{x} = 4.62$ ส่วนรายการประเมินที่มีการรับรู้ต่ำสุดคือ การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอนเสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ มี $\bar{x} = 4.43$ ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดอาจเนื่องมาจากครูภาษาอังกฤษเข้าใจความหมายของโฟนิกส์และรู้ถึงประโยชน์ของการสอนโฟนิกส์ที่จะเกิดกับตัวนักเรียน

สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ด้านวิธีการสอนโฟนิกส์ มี $\bar{x} = 3.60$ และ S.D. = 1.19 รายการประเมินที่สูงที่สุดในด้านนี้คือ วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์คือการสอนการออกเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k-/a-/t/ cat มี $\bar{x} = 3.66$ และรายการประเมินที่มีการรับรู้ต่ำสุดในด้านนี้คือ ครูสอนเสียงตัวอักษร d โดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับคำว่า dog แสดงว่า ครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ มี $\bar{x} = 3.51$ สาเหตุที่ครูภาษาอังกฤษมีการรับรู้ด้านวิธีการสอนโฟนิกส์น้อยที่สุดเพราะถึงแม้ว่าครูจะมีความรู้เกี่ยวกับหน่วยเสียงต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ รู้วิธีการผสมเสียงเข้าด้วยกันเพื่อสร้างคำ แต่ครูไม่มีความรู้ด้านทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีการสอนโฟนิกส์ต่าง ๆ เลย ครูสอนให้นักเรียนออกเสียงตามความรู้ที่มีอยู่เดิมเท่านั้น จากปัญหาที่กล่าวมานี้ จึงควรจัดให้มีการอบรมการสอนโฟนิกส์แก่ครูภาษาอังกฤษเพื่อสร้างความรู้ด้านทฤษฎีและเพิ่มความสามารถในการปฏิบัติการสอนโฟนิกส์แก่ครูภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตามสาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน และการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจมีสาเหตุดังนี้

2.1 สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษาของครูภาษาอังกฤษส่งผลต่อการรับรู้โฟนิกส์ เพราะครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาภาษาอังกฤษโดยตรงย่อมมีความรู้ด้านโฟนิกส์มากกว่าครูที่จบสาขาอื่น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 เมื่อเปรียบเทียบจำแนกตาม

สาขาที่จบ/วุฒิการศึกษา ผลปรากฏว่า การรับรู้โฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาภาษาอังกฤษโดยตรงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาอื่น กล่าวคือ ครูที่จบสาขาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 137 คน มีค่าเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์เท่ากับ 124.80 ครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาอื่น มีจำนวน 32 คน มีค่าเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์น้อยกว่า โดยมีค่าเฉลี่ยการรับรู้เท่ากับ 108.38 เนื่องมาจากครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาภาษาอังกฤษโดยตรงย่อมมีระดับความรู้ด้านโฟนิกส์มากกว่าครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาอื่น การที่ครูได้สอนรายวิชาที่ตรงกับความรู้ความสามารถหรือความถนัดของตนเองย่อมเกิดผลลัพธ์ที่ดีกว่าการสอนในสิ่งที่มีพื้นฐานความรู้ไม่ถนัดเลย นอกจากนี้ วุฒิการศึกษาที่สูงขึ้นก็ส่งผลให้การรับรู้โฟนิกส์สูงขึ้นเช่นกัน จากผลการวิจัยพบว่าครูภาษาอังกฤษที่จบการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกมีความรู้ด้านโฟนิกส์สูงกว่าครูที่จบปริญญาตรี กล่าวคือ ครูภาษาอังกฤษที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 145 คน มีค่าเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์เท่ากับ 119.59 และครูภาษาอังกฤษที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก มีจำนวน 24 คน มีค่าเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์เท่ากับ 134.33 ผลการวิจัยสอดคล้องกับที่ Baumert et al. (2005) ได้กล่าวไว้ว่า ระดับการศึกษาที่สูงขึ้นมีความสัมพันธ์เป็นอย่างมากกับความรู้ในการสอน ดังนั้น ความรู้ในรายวิชานั้น ๆ อย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่จะนำไปสู่ความรู้ในด้านการสอน อีกทั้ง European Commission (2010) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาในระดับที่สูงขึ้นส่งผลให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในรายวิชาและมีทักษะในการสอน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูภาษาอังกฤษโดยเฉพาะครูภาษาอังกฤษที่จบสาขาอื่นที่จะต้องได้รับการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์เพื่อเพิ่มความสามารถในการสอน

2.2 อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนส่งผลให้ความสามารถในการรับรู้โฟนิกส์ต่างกัน ครูภาษาอังกฤษที่มีอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนมากย่อมมีการรับรู้โฟนิกส์ในระดับมาก เนื่องจากอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนทำให้ความรู้ด้านโฟนิกส์ได้รับการสั่งสมมากขึ้นเรื่อย ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอนของครูภาษาอังกฤษออกเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มอายุงานน้อยกว่า 5 ปี 2) กลุ่มอายุงาน 5-10 ปี 3) กลุ่มอายุงาน 11-15 ปี และ 4) กลุ่มอายุงานมากกว่า 15 ปี ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้โฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นตามอายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน การรับรู้โฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษกลุ่มที่ 1-3 มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ ($\bar{x}$ = 120.77, 125.58 และ 133.38) แต่กลุ่มครูภาษาอังกฤษที่มีอายุงานมากกว่า 15 ปี กลับมีค่าเฉลี่ยการรับรู้โฟนิกส์น้อยกว่า 3 กลุ่มแรก

โดยมี $\bar{x} = 113.84$ ซึ่งอาจมีสาเหตุเนื่องจากการที่โพนิกส์เพิ่งจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการสอนภาษาอังกฤษเมื่อไม่นานมานี้ ครูภาษาอังกฤษกลุ่มนี้ไม่ได้เข้ารับการอบรมการเกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ ทำให้มีความรู้คงที่และเมื่อไม่มีความรู้ด้านโพนิกส์จึงใช้วิธีการสอนแบบเดิม

2.3 การฝึกอบรมการสอนโพนิกส์ เป็นการพัฒนาทางวิชาชีพครู การพัฒนาทางวิชาชีพครูคือกระบวนการพัฒนาทักษะและความสามารถของครูเพื่อสร้างความสำเร็จด้านการศึกษาของนักเรียน (Hassel, 1999) การฝึกอบรมมีความสำคัญต่อการรับรู้โพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษที่ได้รับการฝึกอบรมการสอนโพนิกส์ย่อมมีความรู้โพนิกส์เชิงลึกมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม ได้รับการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับชั้นเรียนของตน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าครูภาษาอังกฤษที่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการสอนโพนิกส์มีเพียง 23 คน จากครูภาษาอังกฤษทั้งหมด 169 คน แต่คะแนนการตอบแบบสอบถามสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการสอนโพนิกส์ โดยมี $\bar{x} = 137.74$, S.D. = 2.32 ขณะที่ครูที่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการสอนโพนิกส์มี $\bar{x} = 119.15$, S.D. = 20.17 ผลการวิจัยสอดคล้องกับที่ (Coghlan & Desurmont, 2007) ได้กล่าวไว้ว่า การอบรมของครูเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพื่อการก้าวทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงควรสนับสนุนและพัฒนาคุณภาพการศึกษาและอาชีพครู การที่ครูได้รับการอบรมเป็นการพัฒนาทางวิชาชีพและพัฒนาความรู้ใหม่ ๆ เกิดความเชื่อมั่นและพัฒนาความสามารถในการสอน

2.4 ระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับการสอนโพนิกส์ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า จากกลุ่มตัวอย่าง 169 คน ระดับความมั่นใจของครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวนถึง 105 คน คิดเป็นร้อยละ 62.13 ความมั่นใจระดับมากที่สุด มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.55 ความมั่นใจระดับมาก มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.28 ผลที่ได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในความสามารถด้านการสอนโพนิกส์ของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับที่ McBer (2001) ได้กล่าวไว้ว่า คุณลักษณะเฉพาะ 12 ประการของครูที่มีประสิทธิภาพ คือ 1) อุทิศตน 2) มั่นใจ 3) ไว้วางใจได้ 4) เคารพ 5) คิดวิเคราะห์ 6) คิดเชื่อมโยง 7) พัฒนิตนเอง 8) เข้าถึงสารสนเทศ 9) ริเริ่ม 10) ยืดหยุ่น 11) รับผิดชอบ และ 12) ใฝ่เรียนรู้ ความมั่นใจ คือ ครูต้องเชื่อในความสามารถและประสิทธิภาพของตนและสามารถรับมือกับความท้าทายที่เกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ตามครูภาษาอังกฤษที่มีระดับความมั่นใจในการสอนโพนิกส์ในระดับน้อย มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 12.43 และระดับน้อยที่สุดมีจำนวน 23 คน คิดเป็น

ร้อยละ 13.61 สาเหตุที่ครูภาษาอังกฤษขาดความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์เนื่องจากจบสาขาอื่น ความรู้ด้านภาษาอังกฤษจึงไม่ลึกซึ้งเท่ากับครูที่จบภาษาอังกฤษโดยตรง จากปัญหานี้ จึงเห็นสมควร จัดให้มีการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์แก่ครูภาษาอังกฤษกลุ่มนี้

3. คะแนนจากการตอบแบบสอบถามกับระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของครู ภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ ออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลปรากฏว่า ครูภาษาอังกฤษที่มีความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ระดับมากที่สุด มีจำนวน 6 คน ($\bar{x} = 141.00$, S.D. = 0.89) ความมั่นใจระดับมาก มีจำนวน 14 คน ($\bar{x} = 136.79$, S.D. = 11.25) ความมั่นใจระดับปานกลาง มีจำนวน 105 คน ($\bar{x} = 130.24$, S.D. = 3.61) ความมั่นใจระดับน้อย มีจำนวน 21 คน ($\bar{x} = 104.57$, S.D. = 18.66) และความมั่นใจระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 23 คน ($\bar{x} = 84.00$, S.D. = 16.09)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจัดให้มีหลักสูตรการฝึกอบรมการสอนโฟนิกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการสอน โฟนิกส์ให้แก่ครูภาษาอังกฤษทั้งครูที่จบสาขาภาษาอังกฤษโดยตรงและจบสาขาวิชาอื่น
2. จัดทำสื่อการสอนโฟนิกส์ที่หลากหลายและเหมาะสมกับเด็กไทย

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. พัฒนาสื่อ/แบบฝึกเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา
2. พัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมโฟนิกส์ หลักสูตรการอบรมครอบคลุมความรู้โฟนิกส์ ที่ครูสามารถนำไปใช้สอนได้จริงในชั้นเรียน
3. ศึกษาการรับรู้หรือวิธีการเรียนการสอนโฟนิกส์ด้วยการเก็บข้อมูลการวิจัยด้วยวิธีการ/ รูปแบบที่หลากหลาย เช่น การดูแลการจัดการเรียนรู้การทำแบบทดสอบ การสังเกตการสอน การสัมภาษณ์

รายการอ้างอิง

- Adams, M. J. (1994). *Beginning to read: Thinking and learning about print*: MIT press.
- Alvermann, D. E., & Phelps, S. F. (1998). Content reading and literacy. *Needham Heights, ma: Allyn & Bacon*.
- Anderson, N. J. (1999). *Exploring second language reading: Issues and strategies*: Heinle & Heinle.
- Barber, P. J., & Legge, D. (2017). *Perception and information*: Routledge.
- Barchers, S. I. (1998). *Teaching reading: From process to practice*: Wadsworth Publishing Company.
- Bast, J. M. (2013). Integration of Phonics into Elementary Reading Programs. *Online Submission*.
- Baumert, J., Blum, W., Brunner, M., Jordan, A., Klusmann, U., Krauss, S., . . . Tsai, Y. (2005). *Professional knowledge of teachers, cognitively activating instruction, and the development of mathematical competence (COACTIV)*. Paper presented at the Presentation at the OECD workshop of the Networks A and C on Teaching and Learning, Reykjavik.
- Beck, I. L., & Juel, C. (1995). The role of decoding in learning to read. *American Educator*, 19(2), 8.
- Blevins, W. (2001). *Building fluency: Lessons and strategies for reading success*: Scholastic Inc.
- Blevins, W. (2006). Phonics from A to Z: A Practical Guide, Grades K-3. *Education Review//Reseñas Educativas*.
- Bower, T. G. (1977). *The perceptual world of the child*: Harvard University Press.
- Boyer, S. (2002). *Understanding English pronunciation: An integrated practice course*: Boyer Educational Resources.
- Bradley, R. L. (2016). *Influence of Motivation on Phonics Effectiveness*. Louisiana State University.
- Britain, G. (2014). *The National Curriculum in England: Key Stages 3 and 4 Framework Document*: Department for Education.

- Burn, P. C., Roe, B. D., & Ross, E. P. (1996). Teaching reading in today's elementary school. *Publisher: Engage Learning.*
- Carroll, J. B. (1990). *Thoughts on Reading and Phonics*. Paper presented at the (paper presented at the meeting of the National Conference on Research in English), Atlanta, GA (May 9).
- Celce-Murcia, M., Brinton, D. M., & Goodwin, J. M. (1996). *Teaching pronunciation: A reference for teachers of English to speakers of other languages*: Cambridge University Press.
- Chall, J. S. (1989). Learning to Read: The Great Debate 20 Years Later--A Response to "Debunking the Great Phonics Myth.". *Phi Delta Kappan*, 70(7), 521-538.
- Chall, J. S. (2011). Stages of reading development.
- Coady, J., & Huckin, T. (1997). *Second language vocabulary acquisition: A rationale for pedagogy*: Cambridge University Press.
- Coghlan, M., & Desurmont, A. (2007). *School Autonomy in Europe: Policies and Measures*: ERIC.
- Croft, K. (1968). *English Pronunciation: A Manual for Teachers*. Collier-MacMillan Teacher's Library.
- Cronbach, L. J. (1970). Essentials of Psychological Testing. New York: Harper, 1970. 752 pp. \$10.00. *Journal of Teacher Education*, 21(4), 599-601.
- Cunningham, A. E. (1990). Explicit versus implicit instruction in phonemic awareness. *Journal of experimental child psychology*, 50(3), 429-444.
- Diamond, L., & Gutlohn, L. (2006). *Vocabulary handbook*: Brookes.
- Eldredge, J. L. (1995). *Teaching decoding in holistic classrooms*: Prentice Hall.
- Eshiet, O. I. (2014). *Synthetic phonics as a tool for improving the reading skills of Nigerian pupils*. University of Newcastle Upon Tyne.
- European Commission. (2010). *Teachers' professional development Europe in international comparison - An analysis of teachers' professional development based on the OECD's Teaching and Learning International Survey (TALIS)*. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Union.
- Fambro, L., & LaGrange, G. (2011). Phonics Instruction: An Important Part of the Reading Curriculum. *Unpublished Master's thesis*. LaGrange, Georgia.

- Farokhbakht, L., & Nejadansari, D. (2015). The effect of using synthetic multisensory phonics in teaching literacy on EFL young learners' literacy learning. *International Journal of Research Studies in Education*, 4(4), 39-52.
- Foote, J. A. (2015). *Pronunciation pedagogy and speech perception: Three studies*. Concordia University.
- Fraser, H. (2000). *Coordinating improvements in pronunciation teaching for adult learners of English as a second language: DETYA (ANTA Innovative project)*.
- Gilakjani, A. P. (2016). English pronunciation instruction: A literature review. *International Journal of Research in English Education*, 1(1), 1-6.
- Gough, P. B., & Juel, C. (1991). The first stages of word recognition. *Learning to read: Basic research and its implications*, 47-56.
- Harmer, J. (2001). The practice of English language teaching. *London/New York*, 401-405.
- Harmer, J. (2008). How to teach English. *ELT journal*, 62(3), 313-316.
- Hassel, E. (1999). *Professional Development: Learning from the Best. A Toolkit for Schools and Districts Based on the National Awards Program for Model Professional Development*: ERIC.
- Heilman, A. W. (1993). *Phonics in proper perspective*: CE Merrill Publishing Company.
- Hodgson, J., Buttle, H., Conridge, B., Gibbons, D., & Robinson, J. (2018). Phonics instruction and early reading: professional views from the classroom.
- Hubbard, P. (1983). *A training course for TEFL*: Oxford Univ Pr.
- Jo Martens, M. (1991). Kenworthy, Joanné. Teaching English Pronunciation. London and New York: Longman, 1987. *Canadian Modern Language Review*, 47(4), 802-804.
- Johnson, D. D., & Pearson, P. D. (1984). *Teaching reading vocabulary*: Holt Rinehart & Winston.
- Johnson, D. R. (2011). A quantitative study of teacher perceptions of professional learning communities' context, process, and content.
- Karlin, R. (1980). *Teaching elementary reading: Principles and strategies*: Houghton Mifflin Harcourt P.
- Kelly, G. (2001). *How to Teach Pronunciation*: Pearson Education, Inc.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and psychological measurement*, 30(3), 607-610.

- Lapp, D., & Flood, J. (1997). Point-counterpoint: Where's the phonics? Making the case (again) for integrated code instruction. *The Reading Teacher*, 50(8), 696-700.
- Lesgold, A. M., & Resnick, L. B. (1982). How reading difficulties develop: Perspectives from a longitudinal study *Theory and research in learning disabilities* (pp. 155-187): Springer.
- Levine, H. (1993). *Vocabulary for the College-bound Student*: Amsco School Publications.
- Lloyd, S., Wernham, S., Jolly, C., & Stephen, L. (1998). *The phonics handbook*: Jolly Learning Chigwell, UK.
- McBer, H. (2001). Research into teacher effectiveness. *Early Professional Development Of Teachers*, 68(216), 1-69.
- McCarthy, M. (1990). *Vocabulary*: Oxford University Press.
- McKenna, M. C., & Stahl, K. A. D. (2015). *Assessment for reading instruction*: Guilford Publications.
- Ministerio de Educación Cultura y Deporte. (2015). *Spanish/English primary integrated curriculum, Language and literacy*. Subdirección General de Documentación y Publicaciones.
- Ministry of Education. (2008). *English Language Syllabus 2010 Primary & Secondary (Express/ Normal [Academic])*. Singapore: Curriculum Planning and Development Division.
- Nation, I. S. (2001). *Learning vocabulary in another language*: Ernst Klett Sprachen.
- National Reading Panel. (2000). *National Reading Panel: Teaching Children to Read: an Evidence-based Assessment of the Scientific Research Literature on Reading and Its Implications for Reading Instruction*: National Institute of Child Health and Human Development, National ....
- Neuman, S. B., & Dwyer, J. (2009). Missing in action: Vocabulary instruction in pre-K. *The Reading Teacher*, 62(5), 384-392.
- Paulston, C. B., & Bruder, M. N. (1976). *Teaching English as a Second Language. Techniques and Procedures*.
- Rayner, K., Foorman, B. R., Perfetti, C. A., Pesetsky, D., & Seidenberg, M. S. (2002). How should reading be taught? *SCIENTIFIC AMERICAN-AMERICAN EDITION*-, 286(3), 70-

77.

- Reeb, K. (2011). Phonics Strategies and Letter-Sound Acquisition Knowledge.
- Rose, J. (2006). Independent review of the teaching of early reading.
- Rubin, D. (1993). *A practical approach to teaching reading*: Allyn & Bacon.
- Rupley, W. H., Logan, J. W., & Nichols, W. D. (1998). Vocabulary instruction in a balanced reading program. *The Reading Teacher*, 52(4), 336-346.
- Rycik, M. T., & Rycik, J. A. (2009). Phonics and word identification: Instruction and intervention, K-8. *Education Review/Reseñas Educativas/Resenhas Educativas*.
- Savage, J. (2006). *Sound It Out! Phonics in a Comprehensive Reading System*: ERIC.
- Shanahan, T. (2005). The National Reading Panel Report. Practical Advice for Teachers. *Learning Point Associates/North Central Regional Educational Laboratory (NCREL)*.
- Skandera, P., & Burleigh, P. (2005). *A manual of English phonetics and phonology: twelve lessons with an integrated course in phonetic transcription*: Gunter Narr Verlag.
- Stahl, S. A., Osborn, J., & Pearson, P. D. (1994). Six teachers in their classrooms: A closer look at beginning reading instruction. *Center for the Study of Reading Technical Report; no. 606*.
- Stanovich, K. E. (2009). Matthew effects in reading: Some consequences of individual differences in the acquisition of literacy. *Journal of education*, 189(1-2), 23-55.
- Sulzby, E. (1985). Children's emergent reading of favorite storybooks: A developmental study. *Reading research quarterly*, 458-481.
- Taylor, L. (1990). *Teaching and learning vocabulary*: Prentice Hall.
- Thornbury, S. (2002). *How to teach vocabulary*. England: Pearson-Longman.
- Van Sickle, J. A. (2011). *Lesson study's impacts on teacher perception of efficacy in teaching*. Humboldt State University.
- Walker, M., Bartlett, S., Betts, H., Sainsbury, M., Mehta, P., Townley, L., & Gotts, D. (2013). Evaluation of the Phonics Screening Check: first interim report.
- Williams, J. E. (2000). *We all can read : learning to read and spell with phonics in the early grades*. Atlanta, Ga. : Winding River Books.
- Yates, L. (2002). Fact sheet-What is pronunciation. *Sydne: Amep Research Centre*.

Yavas, M. S. (2006). *Applied English Phonology*: Wiley Online Library.

Yule, G. (2006). *The study of language: thoroughly revised and updated*: Cambridge University Press.

กันยา สุวรรณแสง. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2554). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

เต็มศักดิ์ คทวนิช. (2548). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ด ยูเคชั่น.

ทัตพรिया เรือนคำ และยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน. (2559). การสำรวจการรับรู้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลโลก. *มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง*, 5(2), 77.

ชญกรณ สุขศิริ ทวีศักดิ์ ชันยศ และสกล เกิดผล. (2557). การพัฒนาความสามารถการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบโฟนิกส์. *มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 8(2), 58-68.

น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2552). การใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (*วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต*), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย

พัชรียา สุตา. (2555). การรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อการซื้อสินค้าผ่าน QR Code ในเขตกรุงเทพมหานคร. (*หลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต*), มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

พาร์ดีนา สุมาลี. (2554). ผลการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ต่อความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (*หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ปัตตานี: บัณฑิตวิทยาลัย

ภูมิ หุราพันธุ์. (2530). *แนวทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: รุ่งแสงการพิมพ์ คลองสาน.

ภุริทัต สิงหเหม. (2556). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. สงขลา: นำศิลป์โฆษณา จำกัด.

ลักขณา สรวิวัฒน์. (2544). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). *นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551* 14

กรกฎาคม 2551.

สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2546). จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ด
ยูเคชั่น.

สุชาดา อินมี. (2556). การพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์โปสเตอร์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. *Veridian E-Journal, Silpakorn University (Humanities, Social
Sciences and arts)*, 6(3), 141-152.

สุวรี ศิวะแพทย์. (2549). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

โสภิตา ไตรไธ. (2558). พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. Paper presented at the การประชุมมหาดใหญ่วิชาการ
ระดับชาติ ครั้งที่ 6 วันที่ 26 มิถุนายน 2558 มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่

อนงค์นาฏ นุศาสตร์เลิศ และอังคณา ทองพูนพัฒนศร. (2558). การผลิตและรับรู้เสียงสระหลัง
ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. วารสาร
บัณฑิตศึกษา มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์, 4(1), 31-52.

อนุสรณ์ แซ่จันทร์. (2556). การรับรู้และการผลิต: ประโยคคำถามอาร์กิวเมนต์และส่วนขยายรวมใน
ภาษาอังกฤษและภาษาไทย. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ.

อริยา คูหา. (2556). จิตวิทยาเพื่อการดำรงชีวิต. ปัตตานี: มิตรภาพ.

อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์. (2552). กรณีศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอนจอลลี โพนิกส์. (ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต),
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

- นางสาวภาณุภา กิจหิรัญ วุฒิกการศึกษา ศึกษาศาตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)
 สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
 มหาวิทยาลัยศิลปากร
 ตำแหน่ง ครู โรงเรียนเทศบาลบ้านตะเกียบ
 โรงเรียนเทศบาลบ้านตะเกียบ (ไกรลาศวิทยาทาน)
 103/3 ซอย ตะเกียบ 12 ตำบลหนองแก อำเภอหัวหิน
 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77110
- นางสาวกาญจนา ชอบกลาง วุฒิกการศึกษา ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)
 สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
 มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
 ตำแหน่ง ครูโรงเรียนหัวหิน
 โรงเรียนหัวหิน 184 ถนนชมสินธุ์ 111 ตำบลหัวหิน
 อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77110
- นายสุรพงษ์ พึ่งวอน วุฒิกการศึกษา (ศษ.ม.) ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น
 ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
 โรงเรียนวัดแหลมทอง ตำบลหัวโพ อำเภอบางแพ
 จังหวัดราชบุรี

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของแบบสอบถามในแต่ละข้อและหากท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็นดังต่อไปนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ด้านระดับความรู้คำศัพท์					
1	ระดับความรู้คำศัพท์ประกอบด้วยรูปแบบและการใช้				
2	รูปแบบของคำศัพท์เกี่ยวข้องกับการออกเสียง (รูปแบบการพูด) และการสะกดคำ (รูปแบบการเขียน)				
3	การใช้คำศัพท์เกี่ยวข้องกับหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำศัพท์และประโยค				
ด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ					
4	หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 26 หน่วยเสียง				
5	หน่วยเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงพยัญชนะ				
6	หน่วยเสียงสระทุกตัวเป็นเสียงอโฆษะ				
7	เสียง /θ/ และ /ð/ เกิดที่ตำแหน่งปลายลิ้นระหว่างฟันบนและฟันล่าง				
8	เสียง /ʃ/ เป็นเสียงอโฆษะ และเสียง /tʃ/ เป็นเสียงโฆษะ				

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ด้านการประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ					
9	การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษคือการประเมินการแยกแยะเสียงและความสามารถในการจดจำคำศัพท์				
10	คู่เทียบเสียงใช้สำหรับการประเมินความสามารถในการแยกแยะเสียงพยัญชนะและเสียงสระ				
11	Nonsense words ใช้สำหรับประเมินความสามารถในการจดจำคำศัพท์				
ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์					
12	โฟนิกส์คือการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง				
13	การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้				
14	นักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์จะมีการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์				
15	การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอนเสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ				
ด้านวิธีการสอนโฟนิกส์					
16	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์คือการสอนการออกเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k/-/a/-/t/ cat				
17	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์คือการสอนให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษร เช่น ตัวอักษร p คำว่า put, pig, pen, play				
18	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์มุ่งเน้นที่การฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง				

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
19	ครูสอนเสียงตัวอักษร <i>d</i> โดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับคำว่า <i>dog</i> แสดงว่าครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์				
ด้านข้อจำกัดของโฟนิกส์					
20	ตัวอักษรเดี่ยวหนึ่งตัวสามารถแทนเสียงได้หนึ่งเสียง				
21	ตัวอักษร <i>kn</i> ที่ขึ้นต้นคำศัพท์จะอ่านออกเสียง <i>n</i> เท่านั้น				
22	ตัวอักษร <i>g</i> ที่ตามด้วย <i>a, o</i> หรือ <i>u</i> อ่านออกเสียง /g/ ปกติ แต่ถ้าตามด้วย <i>e, i,</i> หรือ <i>y</i> อ่านออกเสียง /j/				
23	เมื่อ <i>y</i> อยู่ที่ท้ายคำ โดยปกติแล้วอ่านออกเสียง <i>i</i> เสียงยาวเสมอ				
24	สระอยู่หน้า <i>nd</i> หรือ <i>ld</i> มีเสียงสั้นหรือยาวก็ได้				
25	สระ <i>a</i> ที่อยู่หน้า <i>l, ll</i> หรือ <i>lk</i> อ่านออกเสียงต่างกัน				
26	คำศัพท์ที่สระตามพยัญชนะหนึ่งตัวและลงท้ายด้วย <i>e</i> สระนั้นอาจเป็นได้ทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว				
27	คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะสองตัวหรือมากกว่าอยู่ระหว่างสระสองตัวของคำศัพท์สองพยางค์ โดยปกติแล้วสระตัวแรกเป็นสระเสียงสั้นเสมอ				
28	พยัญชนะคู่ที่ตำแหน่งกลางหรือท้ายคำศัพท์ ต้องอ่านออกเสียงทั้งสองเสียง				
29	เมื่อ <i>e</i> อยู่ท้ายคำและเป็นเพียงสระตัวเดียวในคำศัพท์ ตัว <i>e</i> มีเสียงยาว				
30	สระสองตัวรวมกันในคำศัพท์หนึ่งพยางค์หรือในพยางค์ที่เน้นเสียง โดยปกติแล้วสระนั้นมีเสียงยาว				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือวิจัย

แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	ระดับความรู้คำศัพท์ประกอบด้วย รูปแบบและการใช้	+1	+1	+1	3	1
2	รูปแบบของคำศัพท์เกี่ยวข้องกับการ ออกเสียง (รูปแบบการพูด) และการ สะกดคำ (รูปแบบการเขียน)	+1	+1	+1	3	1
3	การใช้คำศัพท์เกี่ยวข้องกับหน้าที่ทาง ไวยากรณ์ของคำศัพท์และประโยค	+1	+1	+1	3	1
4	หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 26 หน่วยเสียง	+1	+1	+1	3	1
5	หน่วยเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียง พยัญชนะ	+1	+1	+1	3	1
6	หน่วยเสียงสระทุกตัวเป็นเสียงอโฆษะ	+1	+1	+1	3	1
7	เสียง /θ/ และ /ð/ เกิดที่ตำแหน่ง ปลายลิ้น ระหว่างฟันบนและฟันล่าง	+1	+1	+1	3	1
8	เสียง /j/ เป็นเสียงอโฆษะ และเสียง /tʃ/ เป็นเสียงโฆษะ	+1	+1	+1	3	1
9	การประเมินการออกเสียง ภาษาอังกฤษคือการประเมิน การแยกแยะเสียงและความ สามารถในการจดจำคำศัพท์	+1	+1	+1	3	1

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
10	คู่มือเทียบเสียงใช้สำหรับการประเมิน ความสามารถในการแยกแยะ เสียงพยัญชนะและเสียงสระ	+1	+1	+1	3	1
11	Nonsense words ใช้สำหรับ ประเมินความสามารถในการ จดจำคำศัพท์	+1	+1	+1	3	1
12	โฟนิกส์คือการสอนความสัมพันธ์ ของเสียงและตัวอักษรเพื่อการ ออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	+1	+1	+1	3	1
13	การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียน สามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้	+1	+1	+1	3	1
14	นักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์ จะมีการพัฒนาทักษะการอ่าน และการเขียนได้เร็วกว่านักเรียน ที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์	+1	+1	+1	3	1
15	การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอน เสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ	+1	+1	+1	3	1
16	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ คือการสอนการออกเสียงตัวอักษร ต่างๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k/-/a/-/t/ cat	+1	+1	+1	3	1
17	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์คือ การสอนให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ของเสียงตัวอักษร เช่น ตัวอักษร p ของคำว่า put, pig, pen, play	+1	+1	+1	3	1

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
18	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ มุ่งเน้นที่การฝึกให้นักเรียน ออกเสียงให้ถูกต้อง	+1	+1	+1	3	1
19	ครูสอนเสียงตัวอักษร d โดยให้ นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วย เสียงเดียวกับคำว่า dog แสดงว่า ครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์ แบบสังเคราะห์	+1	+1	+1	3	1
20	ตัวอักษรเดี่ยวหนึ่งตัวสามารถ แทนเสียงได้หนึ่งเสียง	+1	+1	+1	3	1
21	ตัวอักษร kn ที่ขึ้นต้นคำศัพท์ จะอ่านออกเสียง n เท่านั้น	+1	+1	+1	3	1
22	ตัวอักษร g ที่ตามด้วย a, o หรือ u อ่านออกเสียง/g/ ปกติ แต่ถ้าตาม ด้วย e, i, หรือ y อ่านออกเสียง /j/	+1	+1	+1	3	1
23	เมื่อ y อยู่ที่ท้ายคำ โดยปกติแล้ว อ่านออกเสียง i เสียงยาวเสมอ	+1	+1	+1	3	1
24	สระอยู่หน้า nd หรือ ld มีเสียงสั้นหรือยาวก็ได้	+1	+1	+1	3	1
25	สระ a ที่อยู่หน้า l, ll หรือ lk อ่านออกเสียงต่างกัน	+1	+1	+1	3	1
26	คำศัพท์ที่สระตามพยัญชนะหนึ่งตัว และลงท้ายด้วย e สระนั้นอาจเป็นได้ ทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว	+1	+1	+1	3	1

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
27	คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะ สองตัวหรือมากกว่าอยู่ระหว่าง สระสองตัวของคำศัพท์สองพยางค์ โดยปกติแล้วสระตัวแรกเป็นสระ เสียงสั้นเสมอ	+1	+1	+1	3	1
28	พยัญชนะคู่ที่ตำแหน่งกลางหรือ ท้ายคำศัพท์ ต้องอ่านออกเสียง ทั้งสองเสียง	+1	+1	+1	3	1
29	เมื่อ e อยู่ท้ายคำและเป็นเพียงสระ ตัวเดียวในคำศัพท์ ตัว e มีเสียงยาว	+1	+1	+1	3	1
30	สระสองตัวรวมกันในคำศัพท์ หนึ่งพยางค์หรือในพยางค์ ที่เน้นเสียง โดยปกติแล้วสระนั้น มีเสียงยาว	+1	+1	+1	3	1

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์

แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2 ขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างและช่องระดับที่เป็นความจริงที่สุดในแต่ละหัวข้อ

แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 โรงเรียน .....

1.2 สาขาที่จบ สาขาภาษาอังกฤษ

สาขาอื่น (ระบุ .....))

1.3 ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

ปริญญาเอก

1.4 อายุงาน/ประสบการณ์ในการสอน

น้อยกว่า 5 ปี

5-10 ปี

11-15 ปี

มากกว่า 15 ปี

1.5 การเข้ารับฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์

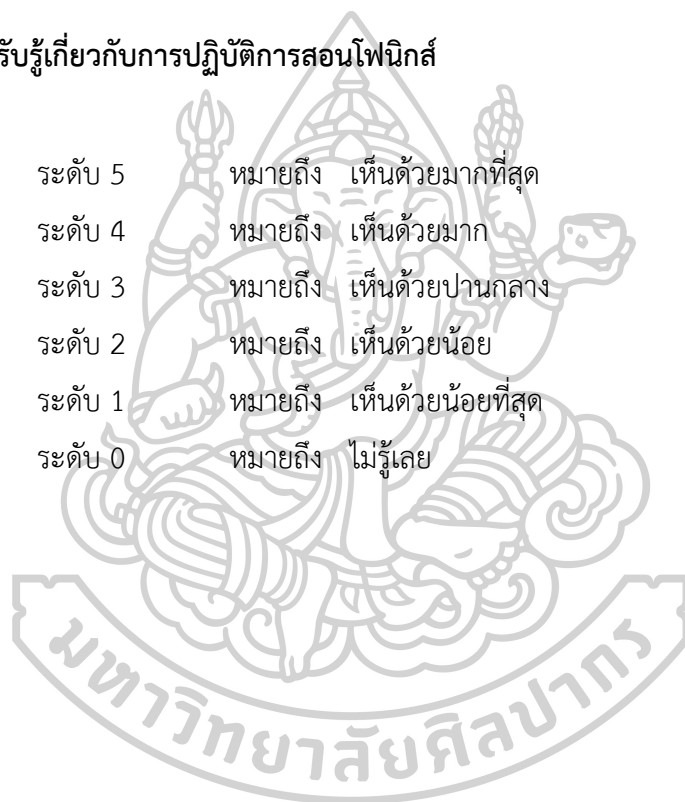
- ไม่เคย   เคย (จำนวน ..... ครั้ง)

1.6 ความมั่นใจในการสอนโฟนิกส์ของท่านอยู่ในระดับใด

- 5 มากที่สุด   4 มาก   3 ปานกลาง
- 2 น้อย   1 น้อยที่สุด

ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการสอนโฟนิกส์

- ระดับ 5   หมายถึง   เห็นด้วยมากที่สุด
- ระดับ 4   หมายถึง   เห็นด้วยมาก
- ระดับ 3   หมายถึง   เห็นด้วยปานกลาง
- ระดับ 2   หมายถึง   เห็นด้วยน้อย
- ระดับ 1   หมายถึง   เห็นด้วยน้อยที่สุด
- ระดับ 0   หมายถึง   ไม่รู้เลย

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1	ไม่รู้ เลย 0
1. ระดับความรู้คำศัพท์							
1.1	ระดับความรู้คำศัพท์ประกอบด้วยรูปแบบและการใช้						
1.2	รูปแบบของคำศัพท์เกี่ยวข้องกับ การออกเสียง (รูปแบบการพูด) และการสะกดคำ (รูปแบบการเขียน)						
1.3	การใช้คำศัพท์เกี่ยวข้องกับหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำศัพท์และวลี						
2. การออกเสียงภาษาอังกฤษ							
2.1	หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 26 หน่วยเสียง						
2.2	หน่วยเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะ						
2.3	หน่วยเสียงสระทุกตัวเป็นเสียงอโฆษะ						
2.4	เสียง /θ/ และ /ð/ เกิดที่ตำแหน่งปลายลิ้นระหว่างฟันบนและฟันล่าง						
2.5	เสียง /f/ เป็นเสียงอโฆษะ และเสียง /tʃ/ เป็นเสียงโฆษะ						
3. การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ							
3.1	การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ คือการประเมินการแยกแยะเสียงและความสามารถในการจดจำคำศัพท์						
3.2	คู่เทียบเสียงใช้สำหรับการประเมินความสามารถในการแยกแยะเสียงพยัญชนะและเสียงสระ						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1	ไม่รู้ เลย 0
3.3	Nonsense words ใช้สำหรับประเมิน ความสามารถในการจดจำคำศัพท์						
4. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโฟนิกส์							
4.1	โฟนิกส์คือการสอนความสัมพันธ์ของ เสียงและตัวอักษรเพื่อการออกเสียง คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง						
4.2	การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถ ออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการ ออกเสียงด้วยตัวเองได้						
4.3	นักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์จะมีการ พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอน โฟนิกส์						
4.4	การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอน เสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ						
5. วิธีการสอนโฟนิกส์							
5.1	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ คือการสอนการออกเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้น จึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k/-/a/-/t/ cat						
5.2	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์คือการ สอนให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเสียง ตัวอักษร เช่น ตัวอักษร p คำว่า put, pig, pen, play						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1	ไม่รู้ เลย 0
5.3	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์ มุ่งเน้นที่การฝึกให้นักเรียน ออกเสียงให้ถูกต้อง						
5.4	ครูสอนเสียงตัวอักษร <i>d</i> โดยให้นักเรียน คิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับ คำว่า <i>dog</i> แสดงว่าครูกำลังสอน ด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์						
6. ข้อจำกัดของโฟนิกส์							
6.1	ตัวอักษรเดี่ยวหนึ่งตัวสามารถแทนเสียง ได้หนึ่งเสียง						
6.2	ตัวอักษร <i>kn</i> ที่ขึ้นต้นคำศัพท์ จะอ่านออกเสียง <i>n</i> เท่านั้น						
6.3	ตัวอักษร <i>g</i> ที่ตามด้วย <i>a, o</i> หรือ <i>u</i> อ่านออกเสียง / <i>g</i> / ปกติ แต่ถ้าตามด้วย <i>e, i,</i> หรือ <i>y</i> อ่านออกเสียง / <i>j</i> /						
6.4	เมื่อ <i>y</i> อยู่ท้ายคำ โดยปกติแล้ว อ่านออกเสียง <i>i</i> เสียงยาวเสมอ						
6.5	สระอยู่หน้า <i>nd</i> หรือ <i>ld</i> มีเสียงสั้น หรือยาวก็ได้						
6.6	สระ <i>a</i> ที่อยู่หน้า <i>l, ll</i> หรือ <i>lk</i> อ่านออกเสียงต่างกัน						
6.7	คำศัพท์ที่สระตามพยัญชนะหนึ่งตัว และลงท้ายด้วย <i>e</i> สระนั้นอาจเป็นได้ ทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1	ไม่รู้ เลย 0
6.8	คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะสองตัวหรือมากกว่าอยู่ระหว่างสระสองตัวของคำศัพท์สองพยางค์ โดยปกติแล้วสระตัวแรกเป็นสระเสียงสั้นเสมอ						
6.9	พยัญชนะคู่ที่ตำแหน่งกลางหรือท้ายคำศัพท์ ต้องอ่านออกเสียงทั้งสองเสียง						
6.10	เมื่อ e อยู่ท้ายคำและเป็นเพียงสระตัวเดียวในคำศัพท์ ตัว e มีเสียงยาว						
6.11	สระสองตัวรวมกันในคำศัพท์หนึ่งพยางค์ หรือในพยางค์ที่เน้นเสียง โดยปกติแล้วสระนั้นมีเสียงยาว						

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์

.....

.....

.....

.....

ที่ ศบ 6806 (ค.จ.) / 4539

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร

ด้วย นางสาวฐิติดา เจ๊ะหวังสาว รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอน โฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ขอตกลงเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพชยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (พค) 4544
ครท

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดหนองแขม (สหราษฎร์บูรณะ)

ด้วย นางสาวฐนุศิต เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอนโฟนิคส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพชยศ ไพวิชิตศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (ขค)/2543
 ๒๕๔๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร
 พระราชวังสนามจันทร์
 อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดศรีนวลธรรมวิมล

ด้วย นางสาวฐนิต เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
 สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
 เกี่ยวกับการสอนฟิสิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี
 เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
 ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
 ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพชยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
 นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806(พจ)/4541

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

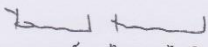
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านขุนประเทศ

ด้วย นางสาวฐนัฐ เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอน โฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ตำแหน่งงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศบ 6806 (พจ) / 4542

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนประชาบำรุง

ด้วย นางสาวฐิติศร เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ไพชยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (พฐ) / 4545

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดอุดมรังสี

ด้วย นางสาวสุณิศา เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอนไผ่กึ่งสีของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยชัช ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (ทศ)/ABA0

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนคลองบางแกว (มนต์ จรัสสิงห์)

ด้วย นางสาวฐนุดี เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอน โฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (พ.จ.) / 4763
~พ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

7 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 2

ด้วย นางสาวฐนัฐ เจ๊ะหวังสวา รหัสประจำตัว 57254317 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การรับรู้
เกี่ยวกับการสอนโฟนี่คส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี
เขต 2" มีความประสงค์ จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจาก ครูสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการ
ทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้ง ครูสอนภาษา
อังกฤษ ทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาค้นคว้าด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยศ ไพวิทยศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และคะแนนร้อยละ (%)
ในการทำแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ	ลำดับที่
1	ระดับความรู้คำศัพท์ประกอบด้วย รูปแบบและการใช้	3.55	0.99	71.01	29
2	รูปแบบของคำศัพท์เกี่ยวข้องกับการออก เสียง (รูปแบบการพูด) และการสะกดคำ (รูปแบบการเขียน)	3.70	1.12	74.08	20
3	การใช้คำศัพท์เกี่ยวข้องกับหน้าที่ ทางไวยากรณ์ของคำศัพท์และประโยค	3.64	1.29	72.90	26
4	หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 26 หน่วยเสียง	4.13	1.15	82.60	14
5	หน่วยเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียง พยัญชนะ	4.51	0.74	90.30	6
6	หน่วยเสียงสระทุกตัวเป็นเสียงอโฆษะ	4.15	1.33	82.96	13
7	เสียง /θ/ และ /ð/ เกิดที่ตำแหน่ง ปลายลิ้นระหว่างฟันบนและฟันล่าง	4.21	1.40	84.14	11
8	เสียง /j/ เป็นเสียงอโฆษะ และเสียง /tʃ/ เป็นเสียงโฆษะ	4.10	1.34	82.01	16
9	การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ คือการประเมินการแยกแยะเสียง และความสามารถในการจดจำคำศัพท์	4.43	0.84	88.64	8
10	คู่เทียบเสียงใช้สำหรับการประเมิน ความสามารถในการแยกแยะ เสียงพยัญชนะและเสียงสระ	4.53	0.90	90.65	4
11	Nonsense words ใช้สำหรับประเมิน ความสามารถในการจดจำคำศัพท์	3.65	1.13	73.02	25

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ	ลำดับที่
12	โฟนิกส์คือการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	4.59	0.67	91.83	3
13	การสอนโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ใหม่ตามหลักการออกเสียงด้วยตัวเองได้	4.62	0.59	92.31	2
14	นักเรียนที่ได้รับการสอนโฟนิกส์จะมีความพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโฟนิกส์	4.50	0.66	89.94	7
15	การสอนโฟนิกส์ต้องเริ่มจากการสอนเสียงสระก่อนการสอนเสียงพยัญชนะ	4.43	0.70	88.64	8
16	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์คือการสอนการออกเสียงตัวอักษรต่าง ๆ โดยเริ่มจากการแยกเสียง หลังจากนั้นจึงผสมเสียงเข้าด้วยกัน เช่น /k/-/a/-/t/ cat	3.66	1.22	73.25	23
17	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์คือการสอนให้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษร เช่น ตัวอักษร p คำว่า put, pig, pen, play	3.63	0.88	72.66	27
18	วิธีการสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์มุ่งเน้นที่การฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง	3.59	1.32	71.83	28
19	ครูสอนเสียงตัวอักษร d โดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เริ่มต้นด้วยเสียงเดียวกับคำว่า dog แสดงว่าครูกำลังสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์	3.51	1.28	70.30	30
20	ตัวอักษรเดี่ยวหนึ่งตัวสามารถแทนเสียงได้หนึ่งเสียง	4.53	1.03	90.53	5
21	ตัวอักษร kn ที่ขึ้นต้นคำศัพท์จะอ่านออกเสียง n เท่านั้น	4.66	0.92	93.14	1

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ	ลำดับที่
22	ตัวอักษร g ที่ตามด้วย a, o หรือ u อ่านออกเสียง/g/ ปกติ แต่ถ้าตามด้วย e, i, หรือ y อ่านออกเสียง /j/	3.85	1.15	77.04	18
23	เมื่อ y อยู่ที่ท้ายคำ โดยปกติแล้ว อ่านออกเสียง i เสียงยาวเสมอ	4.18	1.21	83.67	12
24	สระอยู่หน้า nd หรือ ld มีเสียงสั้น หรือยาวก็ได้	4.37	0.78	87.34	10
25	สระ a ที่อยู่หน้า l, ll หรือ lk อ่านออกเสียงต่างกัน	3.70	1.13	73.96	22
26	คำศัพท์ที่สระตามพยัญชนะหนึ่งตัว และลงท้ายด้วย e สระนั้นอาจเป็นได้ ทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว	3.70	1.19	74.08	20
27	คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะสองตัว หรือมากกว่าอยู่ระหว่างสระสองตัวของ คำศัพท์สองพยางค์ สระตัวแรกโดยปกติ แล้วเป็นสระเสียงสั้นเสมอ	3.75	0.88	75.03	19
28	พยัญชนะคู่ที่ตำแหน่งกลางหรือท้ายคำศัพท์ ต้องอ่านออกเสียงทั้งสองเสียง	3.66	1.13	73.14	24
29	เมื่อ e อยู่ท้ายคำและเป็นเพียงสระตัวเดียว ในคำศัพท์ ตัว e มีเสียงยาว	4.02	0.90	80.47	17
30	สระสองตัวรวมกันในคำศัพท์หนึ่งพยางค์ หรือในพยางค์ที่เน้นเสียง โดยปกติแล้ว สระนั้นมีเสียงยาว	4.11	0.87	82.25	15
รวม		4.06	1.11		

ที่ ศธ ๐๕๔๗.๑๒/๔๐๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ถนนราชธานี อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐

๒๑ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ตอบรับการนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ ๑๑

เรียน คุณธนิต เจ๊ะหวังสวา

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัย เรื่อง “การรับรู้เกี่ยวกับการสอนโฟนิกส์ของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต ๒” เพื่อเข้าร่วมนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา (Symposium) ครั้งที่ ๑๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๑ ในหัวข้อ “เสริมพลัง : ต่อยอดงานวิจัยเพื่อประโยชน์ต่อชุมชนสู่ความยั่งยืน” ในวันเสาร์ที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๒ ณ อาคารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี” นั้น ผู้ทรงคุณวุฒิของการประชุมวิชาการฯ พิจารณาแล้ว เห็นควรตอบรับบทความวิจัยของท่านให้นำเสนอผลงานแบบโปสเตอร์ ในวันเสาร์ที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๒ โดยท่านสามารถมาติดตั้งโปสเตอร์ได้ตั้งแต่วันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๒ ณ อาคารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ชาญชัย สุกใส)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐-๕๕๓๕-๒๐๙๗ หรือ ๐๖-๒๕๒๔-๙๔๐๐
โทรสาร ๐-๕๕๓๕-๒๑๒๐
www.graduate.ubru.ac.th

มัสยิดวิทยาชัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

เกียรติบัตรนี้ให้เพื่อแสดงว่า

นางสาวอชุนีต เตชะทองดี

ได้ทำผลงานวิจัยแบบไปเสดอร์

ในการประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา (Symposium) ครั้งที่ ๑๑ ประจำปี ๒๕๖๒

ณ มัสยิดวิทยาชัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๒

(รองศาสตราจารย์ทรงยศ สุทธิไธ)
คณบดีมัสยิดวิทยาชัย

(รองศาสตราจารย์ทรงยศ สุทธิไธ)
คณบดีมัสยิดวิทยาชัยราชภัฏอุบลราชธานี

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

ธนูดี เจ๊ะหวังสวา

วัน เดือน ปี เกิด

26 กันยายน 2531

